ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 53ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Ι. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

12.—Διορισμὸς τοῦ Στρατηγοῦ κ. Σπηλιωτοπούλου Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Ἀθηνῶν.

13.—Τὸ Κ.Κ.Ε. ἑτοιμάζει νέο σχέδιο βιαίας ἐπικρατήσεως στὴν Ἑλλάδα καὶ κατηγορεῖ τὸ Στρατηγὸ Σπηλιωτόπουλο.

14.—Ἐνέργειες τοῦ γηραιοῦ Διοικητοῦ Ἀθηνῶν Στρατηγοῦ Σπηλιωτοπούλου.

15.—Προετοιμασίες τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψη τῶν Ἀθηνῶν.

16.—Πῶς οἱ κομμουνισταὶ κατελάμβανον τὶς πόλεις ποὺ ἐξεκένωναν οἱ Γερμανοί.

12. Ἀπὸ τὶς 7 τοῦ Σεπτέμβρη ποὺ μπῆκαν στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση τοῦ Κάιρου οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Κ.Κ.Ε., τοῦ ΕΑΜ καὶ τῆς Π.Ε.Ε.Α., δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐπιμείνουν πιὰ στὸ ἀρχικὸ σχέδιο, ποὺ εἶχαν καταστρώσει τὴν ἄνοιξη τοῦ 1944 γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἔμενε ἄλλωστε καὶ τίποτε ἀπὸ τὸ σχέδιο αὐτό. Τὸ στασιαστικὸ κίνημα στὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εἶχε κατασταλῆ τελείως. Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου τὸ Ναυτικὸ καὶ ἡ Ἀεροπορία εἶχαν πάλι ἐνταχθῆ μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις στὸ Συμμαχικὸ ἀγῶνα καὶ κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου ἡ Ὀρεινὴ Ταξιαρχία εἶχεν ἀναλάβει τὴ θέση της στὸ Ἰταλικὸ Μέτωπο, γιὰ νὰ γράψῃ τὴν ἡρωϊκὴ σελίδα τοῦ Ρίμινι. Ἡ περίφημη Π.Ε.Ε.Α., ἡ ἀριστερὴ δηλαδὴ Κυβέρνηση τῶν βουνῶν, εἶχε πάψει τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ μιὰ ἀπόπειρα ποὺ ἔκανε ὁ καθηγητὴς κ. Σβῶλος μὲ δηλώσεις του κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Σεπτέμβρη νὰ τὴν διατηρήσῃ στὴ ζωή, ἀπέτυχε παταγωδῶς. Τέλος ἐχρειάσθη νὰ ἐγκαταλειφθῆ καὶ τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα, παρὰ μίαν ἀπόπειρα ποὺ ἔκανε ὁ σύντροφος Σιάντος μὲ τὸ συναγωνιστὴ Μάντακα κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου, ἀπόπειρα ποὺ ἐσταμάτησε προτοῦ ἐκδηλωθῆ ἀκόμη, λόγῳ τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἄλλων ἀριστερῶν κύκλων.

Ἐ ῳ λοιπὸν τὸ ὅλο Ἐαμικὸ συγκρότημα συμμετεῖχε ἐπίσημα καὶ μάλιστα

μὲ ἀρκετὰ μεγάλη ἀντιπροσώπευση στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση τοῦ Καΐρου, ἐνῶ τὰ χωριὰ καὶ οἱ ἐπιγραφὲς τῶν τοίχων ἐξεθείαζαν τὴν «Πανεθνικὴ Κυβέρνηση», οἱ κομμουνιστὲς συνωμότες κατέστρωναν ἄλλο σχέδιο γιὰ τὴ δυναμικὴ ἐπικράτησή τους, σχέδιο ποὺ στηρίζονταν κυρίως στὴ συγκέντρωση τῶν καλλιτέρων δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ γύρω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ δοθῇ ἡ ἀπόλυτα προβλεπομένη «μάχη τῶν Ἀθηνῶν».

Ἂς παρακολουθήσουμε λοιπὸν προσεκτικώτερα τὴ γέννηση καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα.

Κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου, ἔγινε γνωστὸ στὴν Ἀθήνα ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνηση τοῦ Καΐρου εἶχε διορίσει Στρατιωτικὸ Διοικητὴ Ἀθηνῶν, παρὰ δὲ τὴν ἐπιβαλλόμενη λόγῳ τῆς παρουσίας τῶν Γερμανῶν μυστικότητα, ἐψιθυρίζετο ὅτι Στρατιωτικὸς Διοικητὴς ἦταν ὁ γνωστὸς γιὰ τὸν πατριωτισμό του καὶ τὴ δράση του στὸ Ἀλβανικὸ μέτωπο Στρατηγὸς Σπηλιωτόπουλος. Οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἀντιδροῦσαν ἀκόμη στὶς φῆμες αὐτὲς καὶ προσεποιοῦντο ὅτι τὶς ἀγνοοῦσαν. Ἀλλὰ ἕνα μῆνα ἀργότερα ἀνεκοινώνετο πλέον ἐπίσημα καὶ ἐγίνετο γνωστὸς μὲ τὸ μυστικὸ τύπο στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ ὁ διορισμὸς αὐτός. Τὰ ἐπίσημα κείμενα ἔχουν ὡς ἑξῆς: Διαταγὴ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 19ης Σεπτεμβρίου 1944. «Στρατιωτικὸς Διοικητὴς τῆς Ἀττικῆς διωρίσθη ὁ Ὑποστράτηγος Σπηλιωτόπουλος. Ὁ διορισμός του ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μέσης Ἀνατολῆς. Διὰ διαταγῆς τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου ὁ κ. Σπηλιωτόπουλος ὑπήχθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ Διοικητοῦ τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Ἑλλάδος». Διαταγὴ ὑπ' ἀριθ. 132/201/1944 τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ πρὸς τὸν Ὑποστράτηγον Σπηλιωτόπουλον: «Θὰ εἶσθε ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ θὰ ἀναλάβετε τὸν ἔλεγχον τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν Βρεταννικῶν στρατευμάτων». Διαταγὴ ὑπ' ἀριθ. 239/19/9/44 τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ πρὸς τὸν Στρατηγὸν Σπηλιωτόπουλον: «Ὁ ΕΛΑΣ διετάχθη νὰ κρατήσῃ τὰς δυνάμεις του ἔξω τῆς Ἀττικῆς πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως».

13. Σὲ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Γερμανοί, ποὺ ἑτοιμάζοντο νὰ φύγουν εἶχαν ἐντείνει στὸ ἔπακρο τὴν τρομοκρατία τους καὶ ἔσφαζαν κάθε μέρα δεκάδες ἀθῴων καὶ ἐνεργοῦσαν τὸ ἀνθρωπομάζωμα στοὺς συνοικισμούς, οἱ διαταγὲς αὐτὲς προκάλεσαν ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ ἀνακούφιση στὸν πληθυσμὸ τῆς πρωτεύουσας. Καὶ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν γιατὶ οἱ διαταγὲς αὐτὲς ἀπεδείκνυαν ὅτι ἐπέκειτο πλέον ἡ ἀπελευθέρωση, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιατὶ προέκυπτε ἀπὸ αὐτὲς ὅτι εἶχαν ληφθῇ τὰ μέτρα γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀπελευθέρωση κανονικὰ καὶ χωρὶς ταραχές.

Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως κυριολεκτικὰ ἐμαίνοντο, γιατὶ ἔβλεπαν νὰ τοὺς διαφεύγῃ ἡ δυνατότητα ὅπως καταλάβουν τὴν ἐξουσία κατὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς τῆς ἀπελευθερώσεως, ἐπωφελούμενοι τῆς μοιραίας συγχύσεως. Καὶ ἐπίσημα μὲν ἐτόνιζαν ὅτι οἱ διαταγὲς αὐτὲς ἄλλαξαν ἢ ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ Στρατηγοῦ Σπηλιωτοπούλου εἶχε γίνει πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ἀντιπροσώπων τους στὴν Κυβέρνηση, ἢ τοὐλάχιστον ὅτι οἱ ἴδιοι δὲν εἶχαν λάβει γνώση τῶν διαταγῶν αὐτῶν. Καὶ στὶς τρεῖς αὐτὲς βεβαιώσεις ἐψεύδοντο ἐνσυνείδητα. Οἱ σχετικὲς ἀποφάσεις εἶχαν ληφθῇ μὲ πλήρη γνώση τῶν ὑπουργῶν τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ποὺ εἶχαν στὸ μεταξὺ συνοδεύσει τὴν Κυβέρνηση στὴ νέα της ἕδρα εἰς Cava dei Tirreni παρὰ τὴ Νεάπολη. Καὶ οἱ διαταγὲς αὐτὲς εἶχαν ἐπίσημα κοινοποιηθῇ τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἔφθασαν στὰς Ἀθήνας, μὲ γνωστὸ πολιτευτὴ τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων στοὺς ἐδῶ κομμουνιστὰς ἡγέτας.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ ἔδιναν διαταγὴ στοὺς ὁπαδούς τους γιὰ μία ἀπερίγραπτο ἐκστρατεία μίσους καὶ δυσφημίσεως κατὰ τοῦ Στρτηγοῦ Σπηλιωτοπούλου. Καὶ ἐνθυμούμεθα ὅλοι πὼς κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου οἱ τοῖχοι τῶν Ἀθηνῶν γέμισαν ἀπὸ τεράστιες ἐπιγραφὲς καὶ ἀπὸ ἔντυπες πι-

νακίδες, ποὺ μὲ διάφορες παραλλαγὲς ἐπανελάμβαναν τὸ ἴδιο θέμα: «Ὁ Σπηλιωτόπουλος εἶναι Γκεσταπίτης». Τὰ δὲ χωνιὰ στὶς συνοικίες καὶ τοὺς συνοικισμοὺς ἐπανελάμβαναν μὲ ἀκόμη περισσότερη λύσσα τὴν ἴδια κατηγορία.

14. Πειθαρχικός, ἥρεμος, ἀδιάφορος γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς προκλήσεις, ὑποχρεωμένος νὰ προφυλάσσεται καὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ὁ Στρατηγὸς Σπηλιωτόπουλος εἶχε στὸ μεταξὺ ἀρχίσει καὶ προχωρήσει στὸ ἔργο του, ποὺ ἀπέβλεπε στὴ διατήρηση τῆς τάξεως κατὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἀθηνῶν. Ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐδέχθη καὶ προεκάλεσεν ἀκόμη, ἀπὸ τῆς 24ης Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 3ης Ὀκτωβρίου, τρεῖς συναντήσεις μὲ τοὺς ἐπισήμους ἐκπροσώπους τοῦ ΕΑΜ, στοὺς ὁποίους εἶπεν ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν προσωπική του δυσφήμιση, ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴ συνεργασία μαζί τους σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα ἐθνικῆς ἑνότητος τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' εἶναι ὁπωσδήποτε ὑποχρεωμένος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀνατεθεῖσα σ' αὐτὸν ἐντολή. Οἱ κομμουνισταὶ ἐκπρόσωποι διεμαρτυρήθησαν γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἤλθαν στὴ δημοσιότητα οἱ σχετικὲς διαταγές, ἀλλ' ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ ἐναντίον τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ ἐπιθέσεις προήρχοντο ἀπὸ ἀνεύθυνους κύκλους καὶ ὅτι δόθησαν διαταγὲς νὰ πάψουν ἀμέσως. Ἀντίθετα ὅμως ἡ «Ἀγκιτάτσια» κατὰ τοῦ Στρατηγοῦ Σπηλιωτοπούλου ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη ἐντονώτερη. Καὶ μόνον τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ἀνεκοινώθη ὅτι ὅλες οἱ ἐθνικὲς ὀργανώσεις ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Ἀττικῆς καὶ ὅτι «οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ΕΑΜ προέβησαν στὴν ἀνεπιφύλακτο δήλωση ὅτι καὶ οἱ δικές τους δυναμικὲς ὀργανώσεις τίθενται ὑπὸ τὰς διαταγάς του».

15. Ὅλος ὅμως αὐτὸς ὁ θόρυβος εἶχε ἕνα σαφῆ καὶ συγκεκριμένο ἀντικειμενικὸ σκοπό. Ἀπὸ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου οἱ κομμουνιστὲς ἡγέτες εἶχαν παραιτηθῆ τῆς ἰδέας νὰ καταλάβουν μὲ τὴ βία τὴν ἀρχὴ ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν πλέον δυνατό. Εἶχαν ὅμως ταὐτόχρονα ἀποφασίσει νὰ παραβοῦν ἀπόλυτα τὴ διαταγὴ τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ περὶ διατηρήσεως τῶν δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ μακρὰν τῆς Ἀττικῆς, διαταγὴ ἡ ὁποία εἶχε ἐπίσημα ἐγκριθῆ καὶ ἐπικυρωθῆ κατὰ τὴν περίφημη διάσκεψη τῆς Καζέρτας (τέλη Σεπτεμβρίου) μεταξὺ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μαϊτλαντ Οὐΐλσων, τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ, τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἡγετῶν τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων Στρατηγῶν Ζέρβα καὶ Σαράφη. Ὅλα τὰ ψεύδη τῶν κομμουνιστῶν ὅτι δὲν γνώριζαν γιὰ τὸ διορισμὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ, ὅλος ὁ θόρυβός τους κατὰ τοῦ «Γκεσταπίτη Σπηλιωτοπούλου» ἀπέβλεπαν στὸ νὰ τοὺς δώσουν τὸν καιρὸ γιὰ νὰ συγκεντρώσουν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερες ἔνοπλες κομμουνιστικὲς δυνάμεις γύρω καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ λεγομένη ΙΙ Μεραρχία τοῦ Καπετὰν Ὀρέστη εἶχε προωθηθῆ (χωρὶς καμμία παρενόχληση ἀπὸ μέρους τῶν Γερμανῶν) μέχρι τὰ Καλύβια καὶ τὸ Μάζι, ὁ διοικητὴς τοῦ «Α' Σώματος Στρατοῦ» Στρατηγὸς Νεόκοσμος Γρηγοριάδης μαζὶ μὲ τὸν Καπετάνιο Νέστορα ἐγκαθίσταντο μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ χιλιάδες Ἐλασίτες μπῆκαν στοὺς συνοικισμοὺς καὶ τὶς συνοικίες, ἐπωφελούμενοι τῆς ἐντελῶς αὐθαίρετης καὶ οὐσιαστικὰ ἀνύπαρκτης διακρίσεως μεταξὺ ἐνεργοῦ καὶ ἐφεδρικοῦ ΕΛΑΣ.

Οἱ θέσεις κατελαμβάνοντο καὶ οἱ προετοιμασίες συνεπληρώνοντο γιὰ τὴ μάχη τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ θὰ ἐδίδετο δύο μῆνες ἀργότερα.

16. Ὅταν στὶς 12 Ὀκτωβρίου 1944 ὁ Γερμανὸς Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Στρατηγὸς Φέλμυ ἐκήρυσσε τὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα πόλη ἀνοχύρωτη καὶ ἀποχώρησε μὲ τὰ τελευταῖα γερμανικὰ στρατεύματα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ Ἀθηναϊκὸς πληθυσμὸς γιόρταζε μὲ ἀληθινὸ παραλήρημα χαρᾶς τὴν ἀπελευθέρωση του, ἡ ὁποία ἐπήρχετο χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῆ κανένας ἀπὸ τοὺς φόβους τῶν ἐσωτερικῶν ταραχῶν καὶ τῆς ἀναρχοκομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως, ποὺ ὑπῆρχαν προηγουμένως.

Ἁπλούστατα ὅμως αὐτὸ εἶχε γίνει, γιατὶ ἡ κατάκτηση τῶν Ἀθηνῶν δὲν περιελαμβάνετο τότε στὰ νέα σχέδια τῶν κομμουνιστῶν. Τοὺς ἀρκοῦσε τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχαν ὅλη σχεδὸν τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καὶ ἑτοίμαζαν γύρω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα μέσα σ' αὐτὴ τὸν ὅλο μηχανισμό, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν δεδόμενη στιγμὴ θὰ ἐπέτρεπε χωρὶς δυσχέρειες τὴν κατάκτηση καὶ τῆς πρωτεύουσας.

Ὅλοι θυμούμεθα τὴν περίφημο ἱστορία τῆς «ἀπελευθέρωσης τῆς μιᾶς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη Ἑλληνικῆς πόλης ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ ΕΛΑΣ» ποὺ θριαμβευτικὰ ἐξήγγελλαν καὶ ἐξεθείαζαν τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τὰ χωνιά. Ξαίρουμε τώρα πῶς ἐγίνετο στὴν πραγματικότητα ἡ «ἀπελευθέρωση» αὐτή... Ὁ «ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ» περίμενε τὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία οἱ Γερμανοὶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς καὶ τὰ σχέδιά τους, ἐξεκένωναν τὶς πόλεις καὶ τὶς ἐπαρχίες καὶ εἴτε ἔριχνε μερικοὺς πυροβολισμοὺς στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωση τοῦ ἀγῶνα, εἴτε δὲν ἔριχνε οὔτε αὐτοὺς κάν, ἀλλ' ἔμπαινε θριαμβευτικὰ στὶς κενούμενες πόλεις.

Σὰν χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἁπλῶς ἀναφέρουμε τὶ ἔγινε στὴν Κεφαλληνία, σημειώνοντας ταυτόχρονα ὅτι ἐκεῖ ἔγιναν πολὺ λιγώτερες σφαγὲς καὶ ἔκτροπα παρὰ σ' ἄλλες Ἑλληνικὲς περιοχές. Ἐκεῖ δύο ἡρωϊκοὶ νεαροὶ Ἀξιωματικοί, ποὺ εἶχαν ἔρθῃ ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ κρύβονταν στὰ βουνά, ἀπήτησαν μὲ θάρρος ἀξιοθαύμαστο ἀπὸ τὸ Γερμανὸ διοικητὴ νὰ παραδοθῇ σ' αὐτούς. Ὁ Γερμανὸς διοικητὴς ἀπάντησε ὅτι ἡ γερμανικὴ τιμὴ τῶν ὅπλων δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ παραδοθῇ. Παρέλαβε ὅμως ὁπωσδήποτε τοὺς ἄνδρες του καὶ μέσῳ Σάμης, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ καθόλου ἀπὸ τοὺς Ἐλασίτες, τοὺς διεπεραίωσε στὴν ἠπειρωτικὴ ἀκτή. Μερικὲς ἡμέρες ἡ Κεφαλληνία ἐνθουσιασμένη γιόρτασε τὴν ἀπελευθέρωσή της. Ἔπειτα ὁ «ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ» ἀπεβιβάσθη ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ἀκτή, ἔστειλε ἕνα τελεσίγραφο στὶς Ἀρχὲς τοῦ Ἀργοστολίου γιὰ νὰ τοῦ παραδώσουν τὴ διακυβέρνηση τῆς πόλεως καὶ τῆς νήσου καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀντίσταση «ἀπηλευθέρωσε» ἔτσι τὴν Κεφαλληνία. Ἐπηκολούθησε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ γνωστοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη οἱ νόμιμες Ἀρχὲς κατηργήθησαν μὲ τὸ χαρακτηρισμὸ τῶν ἐκπροσώπων τους ὡς «συνεργατῶν» τοῦ ἐχθροῦ. Δικαστές, Ἀξιωματικοὶ καὶ χωροφύλακες ἐρρίφθησαν ὅλοι στὶς φυλακές. «Διὰ βοῆς» ἐξελέγησαν νέες τοπικὲς ἀρχὲς καὶ ἐγκατεστάθη ἡ «Λαοκρατία τῆς Αὐτοδιοίκησης» μὲ ἐκπροσώπους μερικοὺς καταδίκους τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου. Μερικοὶ Κεφαλλῆνες ἐσφάγησαν. Ὅσα τρόφιμα ὑπῆρχαν στὴ νῆσο διηρπάγησαν καὶ μετεφέρθησαν μὲ καΐκια στὸν Ἀστακὸ καὶ ὁ πληθυσμὸς κατεδικάσθη σὲ πραγματικὴ πεῖνα. Ἔτσι ἡ Κεφαλληνία «ἀπηλευθερώθη» ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ ΕΛΑΣ.

Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔγιναν σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχουν περιοχὲς τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Μακεδονίας στὶς ὁποίες οἱ σφαγὲς πολλῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν πῆραν ἀληθινὰ ἀνατριχιαστικὲς διαστάσεις. Σ' ἄλλες περιοχές, ὅπως ἔγινε π.χ. στὰς Πάτρας, οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν χάρις στὴν ἀδυναμία τῶν κυβερνητικῶν ἐκπροσώπων νὰ οἰκειοποιηθοῦν τὰ ὅπλα, τὰ τηλεβόλα καὶ τὰ πυρομαχικὰ τῶν ταγμάτων ἀσφαλείας καὶ ν' αὐξήσουν ἔτσι τὸν ὁπλισμό τους γιὰ τὸ τελικὸ ἐγχείρημα. Ταυτόχρονα καταργοῦσαν τὶς τοπικὲς διοικητικὲς ἀρχὲς μὴ ἐξαιρουμένης οὔτε τῆς Δικαιοσύνης, ἐγκαθίδρυσαν τὴν ἀφάνταστη τρομοκρατία τῆς ΟΠΛΑ, ποὺ τὴν μετωνόμασαν Ἐθνικὴ Πολιτοφυλακὴ καὶ ἐξουδετέρωναν κάθε ἀπόπειρα ἀντιδράσεως ἢ διαμαρτυρίας τοῦ νομιμόφρονος πληθυσμοῦ. Ἔτσι ἐξασφαλίστηκε γιὰ τὸν κομμουνισμὸ ἡ πραγματικὴ κατάκτηση τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς Ἑλλάδος, ἡ δημιουργία ἑνὸς ἀφόρητου ἀποκλεισμοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, στὴν ὁποία εἶχε τὴν ἕδρα της ἡ Κυβέρνηση μὲ τοὺς δικούς τους ἐκπροσώπους στοὺς κόλπους της, καὶ ἡ προετοιμασία τῆς τελικῆς δυναμικῆς ἐξορμήσεως, ἡ ὁποία κατὰ τὰ σχέδια τους, θὰ τοὺς ἔκανε πραγματικοὺς κυρίαρχους σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

(Συνεχίζεται)

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΚΙΝΗΣΙΑ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

—Πῶς μαντεύομε, εἰς τὴν σκέψιν τῶν ἄλλων καὶ πῶς διαισθανόμεθα τὴν παρουσίαν ἢ τὸν θάνατον γνωστοῦ μας προσώπου.
—Τὰ ἔπιπλα ποὺ κινοῦνται ἢ πέφτουν ἀπὸ τὴν θέσιν των τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.
—Τί εἶναι οἱ σπασμοὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος.
—Περίεργα φαινόμενα τηλεπαθείας.

***

Τὸ πρῶτον καὶ οὕτως εἰπεῖν βασικὸν καὶ κεφαλαιῶδες ἐκδηλωτικὸν φαινόμενον τῶν ὑπερανθρώπων ἰδιοτήτων τῆς ζωϊκῆς Ψυχῆς, εἶναι ἡ Τηλεπάθεια, δηλαδὴ ἡ αὐτόματη μεταβίβασις τῆς σκέψεως ἀπὸ ἐγκεφάλου εἰς ἐγκέφαλον, ποὺ ἡ πειραματική της μορφὴ ὀνομάζεται μεταβίβασις τῆς σκέψεως ἢ νοομαντεία.

Πράγματι ὅπως ἀναφέραμε στὸ προηγούμενον ἄρθρον, πολλάκις μεταξὺ οἰκείων καὶ μετὰ μακρὰν συμβίωσιν, μερικοὶ ἔχουν ὄχι μόνον τὴν ἰδίαν σκέψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν λέξιν ἐξ οὗ καὶ ἡ γνωστὴ ἔκφρασις: Ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ πῆρες...

Ἄλλο παράδειγμα Τηλεπαθείας εἶναι τὸ ἑξῆς: Πολλάκις, στὸν δρόμο, νομίζομεν ὅτι βλέπομεν ἄτομα ποὺ ἀπὸ μακροῦ δὲν ἔχομε συναντήσει. Πλησιάζομεν, ἀλλὰ τότε ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἠπατήθημεν. Μόλις ὅμως στρίψωμε τὸν δρόμο, συναντῶμεν τὸ ἄτομον ποὺ ἐφαντάσθημεν ὅτι εἴδαμεν.

Ἢ ἄλλοτε πάλι τυχαίνει νὰ φέρωμε στὸ μυαλό μας ἕνα ὡρισμένο ἄτομον καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν νὰ δεχθῶμεν τὴν ἐπίσκεψίν του.

Τὸ μέντιουμ Κασσάνδρα, τιμηθὲν ὑπὸ τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» διὰ βραβείου (ληκύθου) Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως.

Τὸ φαινόμενον τῆς Τηλεπαθείας σήμερον, χάρις στὸ ἔργον τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν ἐρευνῶν», εἶναι τὸ εὐκολώτερον πρὸς πειραματικὴν ἀπόδειξιν. Ὅλοι οἱ ἐπισκεφθέντες τὰ γραφεῖα της, ἐπείσθησαν μὲ τὴν πρώτην δοκιμήν. Σκέπτεσθε π.χ. ἓν παρελθὸν ἢ παρὸν οἰκογενειακόν σας γεγονὸς ποὺ μόνος σεῖς γνωρίζετε μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων εἰς τὸ πείραμα. Τὸ μέντιουμ συγκεντρώνεται καὶ σᾶς τὸ διηγεῖται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον λεπτομερῶς.

Ἐπίσης ἡ Ἑταιρεία, ἀπὸ τοῦ 1928, ἐκτελεῖ κατ' ἔτος ὅμοια πειράματα Τηλεπαθείας εἰς μακροτάτας ἀποστάσεις, μὲ τὰς ἀντιστοίχους Ψυχικὰς Ἑταιρείας ὅλων σχεδὸν τῶν Εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν, ὅσοι δὲ τὰ παρηκολούθησαν ἔμειναν κατάπληκτοι πρὸ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν πειραμάτων αὐτῶν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν, διότι ἔχει συχνὰ λεπτομερείας ἀπιστεύτους ὅταν τύχῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ μέντιουμ τῶν δύο ἀνταποκρινομένων ὁμάδων (ἕξαφνα μεταξὺ Ἀθηνῶν—Παρισίων, Βιέννης, Βερολίνου) νὰ εἶναι συντονισμένα μεταξύ των.

'Ομοίας ἐπιτυχίας παρουσίασαν ἀπὸ ἐξαετίας πολλὰ τῶν μέντιουμ τῆς 'Εταιρείας, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἔλαβον ὡς βραβεῖον ἀνὰ ἓν ἐνυπόγραφον κύπελλον. Πρώτη εἰς τὰ 1928 ἡ Κωνσταντία καὶ τὸ 1932 ἡ Κασσάνδρα ἡ ὁποία καὶ ἔφθασεν εἰς ἀκρίβειαν ποὺ κανὲν μέντιουμ ξένης 'Εταιρείας δὲν παρουσίασε ἕως τώρα.

Διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων αὐτῶν, φανερὸν εἶναι ὅτι ἀρκεῖ νὰ φαντασθῶμεν εἶδος ἀσυρμάτου τηλεγράφου μεταξὺ δύο ἐγκεφάλων συντονισμένων. Ἂν τουλάχιστον ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εἶναι ἱκανοποιητικὴ διὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, διὰ τὰς ἄλλας δὲν ἀρκεῖ. Δέον λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν μᾶλλον ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ προσβάλλεται ἀπὸ ζωντανὰς ἀκτῖνας Ραῖντγκεν (ἀκτῖνες Χ) καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν ἀπόστασις.

Αἱ σπουδαιότεραι ὅμως μορφαὶ τῆς Τηλεπαθείας δὲν εἶναι αὐταὶ τὰς ὁποίας περιγράψαμεν. 'Ανέκαθεν ἡ πεῖρα τῶν αἰώνων ἐσημείωσε μερικὰ περιεργότατα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν δὲν ἐπίστευαν καθόλου, ἄλλοι δὲ ἐξέλαβαν ὡς θαύματα.

Ἔξαφνα ἐν περιπτώσει θανάτου συγγενοῦς ἢ φίλου, ἢ καὶ κάποτε ἁπλῶς γνωστοῦ προσώπου μακρὰν εὑρισκομένου, ἢ καὶ ἐν περιπτώσει ἁπλοῦ δυστυχήματος ποὺ ἐπροξένησε ζωηρὰν συγκίνησιν (σύγκρουσις αὐτοκινήτων κλπ.), ὁ ἀποθνήσκων ἢ ὁ κινδυνεύσας ἐμφανίζεται ὡς εἶδος ὁράματος.

Τὸ ὅραμα ἐνίοτε εἶναι ἁπλῶς τὸ εἴδωλον τοῦ ἀποθνήσκοντος (ἐμφανιστικὴ μορφὴ) ἢ ἀναπαράστασις τοῦ δυστυχήματος (ἀναπαραστατικὴ μορφὴ) ἢ καὶ ἐπηρεάζει ἀντὶ τῆς ὁράσεως μιὰν ἄλλην αἴσθησιν (ὀσφρητικὴ—ἠχητικὴ—αἴσθησις ἁφῆς). Ἄλλοτε πάλι ἡ ἐντύπωσις ἐκδηλοῦται ὑπὸ μορφὴν συμβολικὴν εἰς τὸν ὕπνον (συμβολικὰ ὄνειρα, ὡς π.χ. ἡ ἐκρίζωσις ὀδόντος ἐν περιπτώσει θανάτου προσφιλοῦς ἀτόμου), ἢ καὶ ὑπὸ τύπον ἀναιτίου βαρυθυμίας, τάσεως πρὸς θρῆνον κλπ. (ψυχοπαθικὴ μορφὴ) κλπ.

'Η περιεργοτέρα ὅμως τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν εἶναι ἡ ὀνομαζομένη Τηλεκινητική, κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου θραύονται ἢ πίπτουν ἀπὸ τὴν θέσιν των εἰκόνες, φωτογραφίαι ἢ ἀντικείμενα ἀνήκοντα συχνὰ στὸν ἀποθνήσκοντα, πολλάκις εἰς μακροτάτας ἀποστάσεις καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας ἀκόμη.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ ποὺ θὰ περιγράψωμεν ἐν ἐκτάσει μὲ σχετικὰ παραδείγματα ἐκ τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἔχουν σπουδαιοτάτην σημασίαν ὅταν προέρχονται ἐκ ψυχορραγούντων, ὁπότε ὡς γνωστὸν ὅλα τὰ ὀργανικὰ συστήματα καὶ προπάντων ὁ ἐγκέφαλος ποὺ ἀποθνήσκει πρῶτος, εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν ἐσχάτης ἐξαντλήσεως προδρόμου τοῦ θανάτου.

'Ο φυσιολογικὸς θάνατος εἶναι ἐντελῶς ἀνώδυνος. Μία βαθμιαία ἐξασθένησις καταλήγουσα εἰς βύθισιν καὶ νάρκην, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐπέρχεται τὸ τέλος.

Οἱ τελευταῖοι σπασμοὶ ποὺ τρομοκρατοῦν τοὺς παριστάμενους, εἶναι ἁπλᾶ μηχανικὰ ἀνακλαστικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα δὲν αἰσθάνεται πλέον ὁ ἀποθνήσκων.

Φυσικὸν λοιπὸν εἶναι, ἐὰν ὅλα ἦσαν ὕλη εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὅλα ἀπολύτως νὰ ἐξασθενοῦν μαζί, καὶ νὰ ἐτελείωναν μὲ τὸν θάνατον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴν βλέπομεν ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ψυχοδυναμισμοῦ εἶναι ἐντονώταται. Αἱ ἐντονώτεραι τῶν ὅσων ἐσημείωσε κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἡ λαϊκὴ πεῖρα.

Τὸ φαινόμενον διενεργεῖται, ὡσάν, μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἐνσυνειδήτου εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὁ ψυχοδυναμισμὸς τοῦ θνήσκοντος ν' ἀνακτᾷ ὑπερανθρώπους ἰδιότητας καὶ νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τοὺς ἰδικούς του, ὅπως μπορεῖ καλλίτερον.

Πάντως ἡ ποικιλία τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν φανερώνει ὅτι ὁ ψυχοδυναμισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν παρουσίαν του καὶ τὸ δυστύχημα ὅπως θέλῃ, ἀλλὰ διὰ τοῦ τρόπου ποὺ παρουσιάζει τὴν μικροτέραν ἀντίστασιν. Ἄλλοτε δι' ἁπλῆς ἐμφα-

νίσεως, ἄλλοτε διὰ συμβολικοῦ ὀνείρου, ἄλλοτε διὰ θραύσεως ἢ μετακινήσεως εἰκόνων του, φωτογραφιῶν του κλπ.

Ἀκόμη δέ, ὄχι καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄτομα. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ φαινόμενα αὐτὰ δὲν εἶναι συχνά. Πρέπει ὁ δέκτης νὰ ἔχῃ διαισθητικὰς ἰδιότητας. Δηλαδή, ὅπως εἴπωμεν, νὰ εἶναι ζωντανὸν ράδιον (μέντιουμ) καὶ νὰ εὑρίσκεται ὑπὸ συνθήκας καταλλήλους. Ἡ βασικὴ αὐτὴ συνθήκη εἶναι κάθε μείωσις τοῦ ἐνσυνειδήτου, διότι λογικὸν ἐνσυνείδητον καὶ ψυχικὰ φαινόμενα φαίνονται ἀνταγωνιζόμενα. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔνστικτα εἶναι πολὺ ἐντονώτερα εἰς τὰ ζῷα ὅπου τὸ ἐνσυνείδητον εἶναι ἐντελῶς πρωτόγονον.

Παραδείγματα Τηλεπαθείας ἡ «Ἑταιρεία Ψυχικῶν ἐρευνῶν» ἐξηκρίβωσεν εἰς μέγαν ἀριθμόν, καθημερινῶς δὲ λαμβάνει ὁμοίας ἀνακοινώσεις παρὰ φιλεπιστημόνων ἐπιθυμούντων νὰ ὑποβοηθήσουν τὴν ἔρευναν τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν φαινομένων.

Ἅπαντα τὰ ἐξακριβωθέντα διὰ μαρτύρων κατετέθησαν εἰς τὰ ἀρχεῖα της καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ περιοδικὸν της «Ψυχικαὶ ἔρευναι».

Θὰ δημοσιεύσωμεν λοιπὸν κατὰ σειρὰν παραδείγματα ὅλων τῶν μορφῶν Τηλεπαθείας, τὰς ὁποίας ἀναφέρομεν, μὲ τὰς σχετικὰς ἐξηγήσεις των.

***

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου κ. Σπυρίδων Κ. Γεωργίου, διωρισμένος κατὰ τὸ 1925 εἰς τὸ Γυμνάσιον Νεαπόλεως Κρήτης, διέμενεν ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του, ὅταν μίαν Παρασκευὴν πρωῒ ἡ τελευταία, ξύπνησε πολὺ ταραγμένη ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου: Εἶχεν ἰδῆ στὸν ὕπνον της πολλοὺς μαζὶ πεθαμένους συγγενεῖς των, ντυμένους ἑορτάσιμα νὰ πηγαίνουν στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της κατοικοῦντα 50 χιλιόμετρα μακρὰ δῆθεν δι' ἐπίσημον γεγονός. Μόνη ἐξήγησε τότε τὸ ὄνειρον αὐτὸ ὡς βέβαιον σημεῖον θανάτου τοῦ πατέρα της.

Ὁ κ. Γεωργίου προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τονίζων ὅτι ἂν συνέβαινε τίποτε δυσάρεστον, θὰ εἶχαν εἰδοποιήσιν.

Τὴν ἑπομένην ὅμως, δεύτερον ὄνειρον ἐπέτεινε τὴν ταραχὴν καὶ τὴν βεβαιότητά της, διότι εἶδε τὸν πατέρα της στολισμένον νὰ τῆς πιάνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τὴν φιλᾷ στὸ στόμα λέγων :

—Φεύγω, παιδί μου!...

Τὴν φορὰν αὐτὴν πλέον τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

—Λέγε ὅ,τι θέλεις...ἐπέμεινε στὸν υἱόν της. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ πατέρας ἀπέθανε.

Ὁ κ. Γεωργίου, ἐπηρεασμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ ὄνειρα καὶ τὴν βεβαιότητά της ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιόν του καὶ ἐσημείωσε τὰς ἡμερομηνίας.

Ὄντως μετὰ τρεῖς ἡμέρας, μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ θείου του ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ πάππου του συμβάντα τὸ Σάββατον, τὴν νύκτα δηλ. τοῦ δευτέρου ὀνείρου. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐτόνιζεν ὅτι ὁ ἀποθανὼν δὲν ἔπαυσε ζητῶν τὴν κόρην του, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως ἀγαποῦσε.

Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὐτὴν ἔχομεν δύο Τηλεπαθείας ἀντιστοιχούσας πρὸς τὰ δύο ὄνειρα, τὴν πρώτην συμβολικῆς μορφῆς καὶ τὴν δευτέραν ἐμφανιστικῆς.

Κατὰ τὴν πρώτην, τὸ Ὑποσυνείδητον (Ψυχὴ) τῆς κ. Γεωργίου διῃσθάνθη τηλεπαθικῶς, ἴσως ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς τοῦ ἀποθνήσκοντος, τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασίν του καὶ τὸ προσεχὲς τέλος. Ἴσως ὅμως ἡ ἐντύπωσις νὰ προεκλήθη καὶ ἀπὸ τὰς ἀπαισιοδόξους σκέψεις τοῦ γέροντος, φοβουμένου ὅτι θ' ἀποθάνῃ. Πάντως ὁ ἐγκέφαλός της ἐσυμβόλισε τὴν ἐντύπωσιν μὲ τὸ ὄνειρον τῶν πεθαμένων συγγενῶν, ἐρχομένων εἰς προϋπάντησιν τοῦ μελλοθανάτου. Πράγματι δέ, ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸν

κόσμον ἡ πίστις ὅτι οἱ προαποθανόντες συγγενεῖς ἔρχονται τὴν ὥραν τοῦ θανάτου νὰ ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ παραλάβουν τοὺς δικούς των.

Τὸ δεύτερον ὄνειρον, εἶναι ὡς εἴπομεν, ἐμφανιστικὴ Τηλεπάθεια, ἀλλὰ καὶ πάλιν συμβολικοῦ τύπου, συμβολίζοντας τὸν ἀπότομον θάνατον μὲ ταξίδι καὶ ἀναχώρησιν.

***

Ὁ τότε πολιτευτὴς καὶ πρώην Ὑπουργὸς Νικόλαος Λεβίδης, ἀφηγήθη εἰς τὸν γράφοντα, τὴν κάτωθι Τηλεπάθειάν του :

Εὑρισκόμενος ἐν Ἑλβετίᾳ κατὰ τὸ 1912, εἶδε κατὰ τὰς 2 τὸ πρωῒ ὄνειρον ὅτι ὁ μεσημβρινὸς ἐξώστης τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἦσαν τὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. ἦτο γεμάτος ἀπὸ κόσμον πενθοῦντα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν διέκρινε τοὺς κυριωτέρους τότε ζῶντας πολιτευτάς.

Ἀφυπνισθεὶς καὶ κοιμηθεὶς πάλιν, ξαναεῖδε ὡς συνέχειαν τὸ ἴδιον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον καὶ τὸν ἐξέπληξε διὰ τὴν ζωηρότητά του.

Τὸ πρωῒ ἔλαβε τηλεφώνημα ἐκ Ζυρίχης παρὰ τοῦ ἐκεῖ παρεπιδημοῦντος ἐμπόρου κ. Σωτηριάδου, ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν δολοφονίαν τοῦ βασιλέως ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ ἀκριβῶς τὴν προηγουμένην.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρόκειται πάλιν περὶ Τηλεπαθείας συμβολικῆς μορφῆς, καθ' ἣν ὁ Λεβίδης ἐχρησίμευσεν ὡς δέκτης παρὰ προσώπων ποὺ ἐγνώριζαν τὴν δολοφονίαν, πιθανῶς δὲ παρὰ τοῦ ἰδίου τηλεφωνήσαντος κ. Σωτηριάδου.

Σημειωτέον ὅτι καὶ εἰς τὰς δύο ἀναφερθείσας περιπτώσεις οἱ δέκται εὑρίσκοντο ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθῆκας : Εἰς «μείωσιν ἐνσυνειδήτου» ἕνεκα τοῦ ὕπνου, συνθήκην ἀπαραίτητον, ὡς εἴδομεν, πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν Ψυχικῶν φαινομένων.

Διὰ τοῦτο ἄλλωστε καταφεύγομεν πειραματικῶς καὶ εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν πρὸς πρόκλησιν ὁμοίας ψυχικῆς καταστάσεως.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ἡ Διάσκεψη ποὺ συνεκλήθη στὴ Γενεύη μεταξὺ τῶν 4 μεγάλων, φέρνει στὸ νοῦ ὡρισμένα ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὴν προηγούμενη Διάσκεψη, τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ποὺ ἔγινε στὸ Πότσνταμ τὸ 1945. Ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν, ὁ Τσῶρτσιλ καὶ ὁ Στάλιν διέσχιζαν μιὰ μέρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἕνα δημόσιο δρόμο, ὅταν ξαφνικὰ βρέθηκαν μπρὸς σὲ μία ἀγελάδα ξαπλωμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου. Παρ' ὅλα τὰ ἀλλεπάλληλα κορναρίσματα τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ ζῷο δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴ θέση του.

Τελικὰ ὁ κ. Τσῶρτσιλ βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, χάϊδεψε τὴν ἀγελάδα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ἄφθονη τροφή, ἀλλὰ τὸ ζῷο πάλι δὲν κουνήθηκε. Ὁ Τροῦμαν βγῆκε τότε μὲ τὴ σειρά του ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὑποσχέθηκε στὸ ζῷο ἕνα περίφημο σταῦλο καὶ πλούσιες τροφές, τὸ ζῷο ὅμως ἦταν ἀνένδοτο.

Ὁ Στάλιν ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν πειστικότητά του. Πῆγε κοντὰ στὸ ζῷο καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτί. Ἡ ἀγελάδα σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἔφυγε τρεχάλα. Κατάπληκτοι ὁ Τροῦμαν καὶ ὁ Τσῶρτσιλ ρώτησαν τὸν Στάλιν τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἀνάγκασε τὸ πεισματάρικο ζῷο νὰ ὑπακούσῃ ἀμέσως.

«Τίποτα τὸ σπουδαῖο» ἀπάντησε ὁ Στάλιν «τοῦ εἶπα μόνο ὅτι ἂν δὲν ὑπακούσῃ θὰ τὸ στείλω σὲ καμμιὰ κολλεκτίβα».

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν κ. R. M. Howe, C.V.O.M.C. Βοηθὸν Ἀρχηγοῦ (Βαθμός), Διοικητὴν τῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας τῆς Σκώτλαντ—Γυάρδ, διὰ τὴν κριτικὴν τοῦ παρόντος βιβλίου καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν παρέσχεν ὡς καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν μὲ τὴν ὁποίαν μὲ περιέβαλεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐρευνῶν μου.

Θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω καὶ τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον εὐγενῶς μὲ ἐβοήθησαν καὶ τὸν ἐξοχώτατον J. Chute Ede, Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις μοὶ ἀφιέρωσε ὡριαίαν συνέντευξιν περὶ Ἀστυνομίας, παρ' ὅλας τὰς πολλαπλὰς ἀσχολίας του.

Θὰ ἤθελα προσέτι νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν εὐγενῶς παραχωρηθεῖσαν ἄδειαν, ὅπως χρησιμοποιήσω τοὺς χάρτας καὶ τὰ διαγράμματα τοῦ ΥΙ κεφαλαίου, ποὺ ἔχουν συνταχθῇ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Στατιστικῆς αὐτῆς.

Ὑποχρέωσιν ὀφείλω, ἐπίσης, ὅπως ὅλοι οἱ συγγραφεῖς ἐγκληματολογικῶν μελετῶν, εἰς τὸν Hans Gross. Ἔχω σημειώσει ὡρισμένα ἀποσπάσματα, ἅτινα ἔλαβον ἐξ αὐτοῦ κατ' εὐθεῖαν, προσέτι δὲ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι αἱ ἀπόψεις καὶ αἱ σκέψεις μου ἔχουν σοβαρῶς ἐπιρρεασθῇ ὑπὸ τῶν ἰδεῶν του.

Τέλος θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν Ἀστυνομικῶν καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν, οἱ ὁποῖοι συνέδραμον τόσον προθύμως εἰς τὴν προσπάθειάν μου καὶ τῶν ὁποίων ἡ φιλικὴ καὶ εὐγενικὴ συμπεριφορὰ ἀπετέλεσεν τὸν πλέον εὐχάριστον τομέα τοῦ ὅλου ἔργου τῆς συγγραφῆς τοῦ παρόντος βιβλίου. Πιστεύω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσουν διὰ τὴν παράλειψιν ὀνομαστικῆς δι' ἕνα ἕκαστον μνείας ἐνταῦθα.

Κρίνεται ἀπαραίτητον νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ διατυπούμεναι εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο γνῶμαι δὲν ἀποδίδονται εἰς τοὺς Ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας ἢ ἄλλους ἐπισήμους (ὑπαλλήλους) τοὺς ὁποίους συνεβουλεύθην.

---

*Σημείωσις Μεταφραστοῦ: Τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ παρὸν τεῦχος νὰ δημοσιεύωμεν, ἐκυκλοφόρησεν τὸ 1951 καὶ περιλαμβάνει μελέτην τῆς Ἀστυνομικῆς πραγματικότητος, περὶ τῶν βάσεων, τῶν κατευθύνσεων καὶ τῆς προοπτικῆς μιᾶς συγχρόνου Ἀστυνομίας. Ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐγράφη ὑπὸ μὴ Ἀστυνομικοῦ, δεδομένου ὅτι ὁ συγγραφεὺς Anthony Martienssen (Βρεττανὸς) εἶναι δημοσιογράφος, ὅστις ἐκοπίασε καὶ ἐγνώρισε τὸ Ἀστυνομικὸν πρόβλημα «ἐν τῇ ἐνασκήσει ἰδανικῆς δημοσιογραφίας.» Ἀνέλυσε πλήρως τὰς ἀρχάς, ἀνέπτυξε μὲ δεξιοτεχνίαν εἰδικοῦ τὰ εἰδικὰ θέματα καὶ ἀντικειμενικῶς περιέλαβεν εἰς τὸ βιβλίον του ὅ,τι οἱ πολῖται πρέπει νὰ γνωρίζουν διὰ τὸν μόνιμον συμπαραστάτην των πρὸς τὸν ἄγρυπνον φύλακα τῆς κοινωνικῆς ἠρεμίας. Θέμα ζωτικότητος πρώτης γραμμῆς διὰ τὸ κοινόν, ἐκρίθη καὶ ὡς ζήτημα ἐνδελεχοῦς δημοσιογραφικῆς ἐρεύνης, ὥστε νὰ ἐνημερωθῇ τὸ κοινόν, καθιστάμενον διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ πρόθυμος συνεργάτης καὶ ἔνθερμος ὑποστηρικτής, παράγοντες ποὺ δίδουν τὰς βάσεις διὰ μίαν ἰδανικὴν σύγχρονον Ἀστυνομίαν. Ἀντικείμενον τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία, ἥτις (δι' ἡμᾶς ἔχει σημασίαν κατὰ τοῦτο καὶ μόνον) ἀπετέλεσε τὸ πρότυπον τοῦ Σώματός μας καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τὰς καλλίτερον ὠργανωμένας Ἀστυνομίας τοῦ Κόσμου. Ἡ δημοσίευσις τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου θὰ γίνῃ κατὰ κεφάλαια, αἱ δὲ κρινόμεναι ὡς ἀναγκαῖαι ἐπεξηγήσεις παρατίθενται εἰς ὑποσημειώσεις.

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν τοὺς τίτλους τῶν κεφαλαίων τοῦ βιβλίου οἵτινες εἶναι οἱ ἑξῆς:

ΠΡΟΛΟΓΟΣ*

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων ἐτῶν μία λανθάνουσα κρίσις ὑποβόσκει τὰς Βρεττανικὰς 'Αστυνομικὰς δυνάμεις. Αἱ 'Αστυνομικαὶ μέθοδοι, ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ ἐπιλογὴ κατὰ τὴν πρόσληψιν, ἡ προαγωγὴ καὶ ἡ ὀργάνωσις, ἀναθεωροῦνται ὑπὸ 'Επιτροπῶν 'Αστυνομικῶν Διοικητῶν (Chiff Constables) καὶ Τοπικῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν (Local Police Authorities)(1). Μιὰ ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα ἔλαβεν χώραν ὑπὸ τῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Λόρδου Oaksy (2) ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν 'Αστυνομικῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς οὗτοι ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν των. 'Αποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἐρεύνης ἦσαν μία σειρὰ προταθέντων μέτρων, ἅτινα ἡ Κυβέρνησις υἱοθέτησεν κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῷ 1949. Προσέτι ἡ αὐξηθεῖσα μεταπολεμικῶς ἐγκληματικότης συνετέλεσεν, ὥστε ἕνας ἀριθμὸς 'Αστυνομικῶν (τοπικῶν) νὰ μελετήσουν τὰς μεθόδους καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς 'Υπηρεσίας 'Ασφαλείας (Dedective Branche) εἰδικώτερον καὶ νὰ συναγάγουν συμπεράσματα περὶ τοῦ τρόπου βελτιώσεως καὶ περὶ τῶν ἀναγκαίων νὰ ληφθοῦν μέτρων διὰ τὴν ἐπαύξησιν τοῦ ποσοστοῦ τῶν ἐπιτυχῶς ἀντιμετωπιζομένων περιπτώσεων.

Κατὰ συνέπειαν τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη ἀπετέλεσαν περίοδον παρατηρήσεων καὶ ἀλλαγῶν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. Μερικαὶ ἀλλαγαὶ ἦσαν καλαί. Μερικαὶ δὲν διετηρήθησαν ἐπὶ πολύ. Ἄλλαι ἀπαιτοῦσαν μακρὸν χρόνον διὰ νὰ καρποφορήσουν, ἐνῷ ἕνα ἄλλο μέρος ἐξ αὐτῶν ἦσαν τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου ἢ τῆς ἀναπτύξεως κρατικῆς μερίμνης (3).

'Αλλ' οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ αἰτία τῶν μεταβολῶν, καὶ αὗται ἀναπτύσσονται διεξοδικῶς εἰς τὰ εἰδικὰ κεφάλαια, εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως τὸ πολὺ κοινὸν πληροφορηθῇ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν μεταβολῶν καὶ τὶ ἀποτελέσματα δύνανται νὰ ἔχουν αὗται ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς 'Αστυνομικῆς 'Υπηρεσίας. Καὶ τοῦτο διότι ἡ τάξις καὶ ἡ

I. 'Αρχαί. II. Διοίκησις καὶ 'Οργάνωσις. III. Διεύθυνσις ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν ('Υπηρεσία 'Ασφαλείας). IV. 'Ο ἐν στολῇ Κλάδος. V. Οἱ Ντέτεκτιβ (ὁ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ Κλάδος). VI. 'Επιστήμη καὶ ἔγκλημα. VII. Κλοπὴ καὶ ἁπάτη. VIII. Φόνος. IX. 'Η 'Αστυνόμευσις τοῦ Λονδίνου. X. Τὸ Γυναικεῖον 'Αστυνομικὸν Σῶμα. XI. 'Εκπαίδευσις. XII. Οἱ 'Ανώτεροι 'Αξιωματικοί. XIII. 'Ο ἀγὼν τοῦ ἀστυφύλακος. XIV. Τὸ μέλλον τῆς 'Αστυνομίας

*Κ ρ ι τ ι κ ὴ τοῦ κ. Ronald Howe. Βοηθοῦ ('Αρχηγοῦ) τῆς Σκότλαντ—Γυάρδ. 'Ο Anthony Martienssen συνέγραψεν ἕνα εὐχαρίστως ἀναγιγνωσκόμενον βιβλίον περὶ τῆς 'Αστυνομίας καὶ τῆς μάχης ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος, ὅ,τι ἀκριβῶς οἱ 'Αμερικανοὶ ὀνομάζουν «ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου». Εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε ἐνδιαφερομένους διὰ τὸ ἀντικείμενον θὰ ἤθελα νὰ συστήσω τὸ βιβλίον αὐτό.

Εἰς τὴν Χώραν αὐτήν, (Σ. Μ. Μεγάλην Βρεττανίαν) ἡμεῖς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν 'Αστυνομίαν ἐξαρτώμεθα, ἐν πολλοῖς, ἐκ τῆς συνδρομῆς, ἣν μᾶς παρέχει τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦμε. Συνεπῶς ὅσα περισσότερα περὶ τῆς 'Αστυνομίας γνωρίζει τὸ κοινὸν τόσον καλλίτερον θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀμοιβαία κατανόησις. Παρῆλθεν ἀρκετὸς χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ ἡ τελευταία περὶ τοῦ ἰδίου θέματος πραγματεία ἐξεδόθη. 'Εν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθον μεταβολαί. Τὸ βιβλίον αὐτὸ προσφέρει μίαν σημαντικὴν ὑπηρεσίαν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν τῶν μεταβολῶν ἀπὸ τὴν σκοπιὰν τοῦ ἔξωθι παρατηρητοῦ.

'Ενῷ προσωπικῶς δὲν συμφωνῶ μὲ μερικὲς κρίσεις ἐν αὐτῷ καὶ δὲν δύναμαι βεβαίως ν' ἀναλάβω εὐθύνην διὰ τὰς ἐκφρασθείσας γνώμας, γνωρίζω ὅμως καλῶς ὅτι ὁ Anthony Martienssen ἠρεύνησε τὸ θέμα μὲ τὸν ὑψηλότερον ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν. 'Από πολλὲς συζητήσεις ποὺ εἶχα μετ' αὐτοῦ ἀπέκτησα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐνῷ εἶναι ἕνα διακεκριμένος δημοσιογράφος, ἐργαζόμενος εἰς μεγάλην ἐφημερίδαν θὰ ἔδει, ἂν ἀκολουθοῦσε τὴν κυριωτέραν κλίσιν του, νὰ εἶναι ἕνας ἄριστος ἀστυνομικός.

(1) Τοπικαὶ 'Αστυνομικαὶ 'Αρχαὶ εἶναι συλλογικὰ αἱρετὰ "Οργανα ('Επιτροπαὶ) Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως τῶν Δημοτικῶν ἢ Κοινοτικῶν Συμβουλίων.

(2) Πρόσωπον ὑψηλῆς περιοπῆς, εἰς ὃ ἀνετέθη ἡ προεδρία τῆς 'Επιτροπῆς διὰ τὴν μελέτην τῆς 'Αστυνομικῆς μεταπολεμικῆς πραγματικότητος. Τὰ δὲ συμπεράσματα αὐτῆς, ἐφαρμοσθέντα, ἐβελτίωσαν τὰς συνθήκας ζωῆς τῶν 'Αστυνομικῶν.

(3) 'Αναφέρεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς δωρεὰν διανομῆς τροφίμων, παροχῆς στέγης καὶ ρουχισμοῦ, ἡ διακοπὴ τῶν ὁποίων ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ παράγοντος.

ἡσυχία τῆς Χώρας ἐξαρτᾶται κατὰ μεγάλο μέρος ἐκ τῆς ἐπαρκείας τῆς Ἀστυνομίας της καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὕτη ἐργάζεται.

Εἰς τὸ παρὸν βιβλίον προσεπάθησα νὰ ἐπιτύχω τρία τινά: Νὰ περιγράψω τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν ἐργασίαν της ὅπως εἶναι σήμερον, νά ὑπογραμμίσω καὶ σχολιάσω τὰς μεταβολάς, αἵτινες ἔλαβον χώραν καὶ νὰ κάνω μερικὰς προτάσεις, ἰδικῆς μου ἐμπνεύσεως, διὰ τὴν βελτίωσιν. Σκοπός μου, κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου, ἦτο ἡ ἐξέτασις τῆς Ἀστυνομίας τοῦ παρόντος καὶ τῶν μελλοντικῶν της προοπτικῶν, παρὰ ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν. Κατ' ἀκολουθίαν, ἱστορίαν θ' ἀνεύρετε πολὺ ὀλίγην.

Ἐπὶ πλέον κατέβαλα κάθε δυνατὴν προσπάθειαν νὰ καταστήσω πλέον κατανοητὰ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα του διὰ τῆς παρεμβολῆς πραγματικῶν γεγονότων, νὰ διατυπώσω τὴν θεωρίαν Ἀστυνομεύσεως, δεικνύων πῶς αὕτη ἐφαρμόζεται ἐν τῇ πράξει καὶ ἐλπίζω,—παρ' ὅτι ὁ ἀναγνώστης θὰ αἰσθανθῇ τὴν παράλειψιν ἡρωϊκῶν ἐπεισοδίων τοῦ 18ου αἰῶνος—ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του θὰ παραμείνῃ ἀμείωτον—ὡς καὶ τὸ ἰδικόν μου ἦτο—ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθρωπίνων σφαλμάτων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Ἀστυνομία καθημερινῶς ἀσχολεῖται.

Τὸ βιβλίον βασίζεται σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ τῶν ἀμέσων παρατηρήσεών μου ἐπὶ τῆς Ἀστυνομίας. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἐβασίσθην εἰς ὕλην «δευτέρας χειρὸς» κατέβαλα πᾶσαν φροντίδα διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀκριβείας της.

Κατὰ τὴν συλλογὴν τῶν στοιχείων ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ ὀγδοήκοντα περίπου Ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας, ὅλων τῶν βαθμῶν, εὐαρίθμους ἀνωτάτους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τό Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐπεσκέφθην ἕνα ἀριθμὸν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων (τοπικῶν) (4) εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Χώρας, παρακολουθήσας ταῦτα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των. Διῆλθον ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰ δύο κυριώτερα ἐκπαιδευτικὰ Κέντρα, εἰς τὸ Police College (Ἀστυνομικὸν Κολλέγιον) τοῦ Ryton καὶ εἰς τὴν Scotlant Yard' Detective School (Σχολὴ Ντέτεκτιβ τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ) τοῦ Hendon. Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Σκώτλαντ Γυὰρδ ἠνάλωσα τὸν ὄχι εὐκαταφρόνητον χρόνον τῶν τεσσάρων μηνῶν, συλλέγων στοιχεῖα τόσον ἀπὸ τοὺς Ντέτεκτιβ (5) ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀστυνομικοὺς ἐν στολῇ (τάξεως). Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι Ἀστυνομικὸς καὶ κατ' ἀνάγκην τὸ βιβλίον τοῦτο ἐγράφη—ὑπὸ μὴ Ἀστυνομικοῦ ἀλλὰ—ὑπὸ ἐπιστήτοῦ, ὅστις εἶδε τὸ ἀντικείμενον του ἐκ τῶν ἔξω. Καὶ ἐνῷ τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι, ὑπὸ μίαν ἔποψιν, μειονέκτημα, ἐν τούτοις συνέτεινε εἰς τὸ νὰ δῶ τὸ θέμα ἀπὸ ἀντικειμενικὴν σκοπιὰν καὶ νὰ περιγράψω καὶ ἐξετάσω ζητήματα γνωστότατα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ πολὺ κοινὸν ἔχει παντελῆ ἄγνοιαν.

Σὲ δύο ἢ τρία σημεῖα τοῦ βιβλίου φαίνομαι μᾶλλον αὐστηρὸς πρὸς τοὺς συγγραφεῖς Ἀστυνομικῶν διηγημάτων. Κατ' οὐδένα τρόπον θέλω νὰ κητηγορήσω τὸ ἔργον των—δεδομένου ὅτι πολλοὶ εἶναι οἱ τερπόμενοι ἐκ τοιούτων ἀναγνωσμάτων—πλὴν ὅμως θεωρῶ σκόπιμον τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα νὰ συμφωνοῦν πρὸς τὰ πραγματικὰ καὶ ν' ἀποφεύγωνται σοβαρώτατα σφάλματα εἰς αὐτά.

Καὶ τέλος τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εἶναι μία συνηγορία διὰ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ δὲν ἐγράφη διὰ τὴν ὑποστήριξιν αὐτῆς. Ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔχει ἀνάγκην διαφημίσεως. Κατεβλήθη προσπάθεια νὰ ἐκτεθοῦν τὰ ζητήματα ἀντικειμενικῶς, μὲ τὴν σχετικὴν κριτικὴν ἐπ'αὐτῶν, καὶ ν' ἀναπτυχθῇ ἡ ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν Χώραν αὐτὴν—Μ. Βρεττανίαν—θεωρία καὶ πρακτικὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ ἔργου.

ANTHONY MARTIENSSEN

(Συνεχίζεται)

(4) Αἱ κατὰ τόπους Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι, ἐξαρτώμεναι ἐκ τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν ὀνομάζονται «Τοπικὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα».

(5) Ἀστυνομικοί, ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν Ἀσφαλείας ἐν πολιτικῇ περιβολῇ.

ΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑΙ

Ὑπὸ κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΓΑΡΔΙΚΑ** Ὑπαστυν. Α΄

1.—Ὁρισμὸς καὶ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ἀπεργίας.
2.—Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀπεργίας.
3.—Φύσις τῆς ἀπεργίας.
4.—Νομικὴ θεμελίωσις τῆς ἀπεργίας.
5.—Δικαιολογητικὴ βάσις Νομικῆς θεμελιώσεως τῆς ἀπεργίας.
6.—Εἴδη καὶ μορφαὶ ἀπεργίας.
7.—Ἡ ἐλευθερία τῆς ἐργασίας.
8.—Οἰκονομικαὶ συνέπειαι ἀπεργίας.
9.—Αἱ ἀπεργίαι δημιουργοῦν ζητήματα Δημοσίας τάξεως.

1. Ὁρισμὸς καὶ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ἀπεργίας.

Ἀπεργίαν καλοῦμεν τὴν ἐκουσίαν, συλλογικὴν καὶ προσχεδιασμένην ἀναστολὴν παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐπὶ σκοπῷ βελτιώσεως τῶν ὅρων αὐτῆς ἢ ἐπιτυχίας ἄλλων ἐπαγγελματικῶν ὠφελημάτων.

Ἀναλύοντες τὸν ὁρισμὸν τῆς ἀπεργίας εὑρίσκομεν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἅτινα δέον νὰ συντρέχωσιν, ἵνα ἀποχὴ ἐργαζομένων ἐκ τῆς ἐργασίας των χαρακτηρίζεται καὶ συνιστᾷ ἀπεργίαν.

Ταῦτα εἶναι :

α) Τὸ ἐκούσιον τῆς ἀποχῆς. Τουτέστιν ἡ ἠθελημένη τῶν ἐργαζομένων ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας των. Ὅθεν ἡ ἀναγκαστικὴ ἀποχὴ τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῆς ἐργασίας των δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπεργία.

β) Ἡ συλλογικότης τῆς ἀποχῆς τῶν ἐργαζομένων. Δηλαδὴ ἡ ἕνταξις τῶν ἐργαζομένων εἴς τι ἐργατικὸν σωματεῖον, ὅπερ κηρύσσει καὶ κατευθύνει τὰ τῆς ἀπεργίας.

γ) Ὁ κοινὸς τῶν ἀπεργῶν ἀγωνιστικὸς σκοπός. Ἤγουν ἡ ὑπὸ τῶν ἀπεργῶν ἐκ κοινοῦ ἐπιδίωξις τῶν αὐτῶν ὠφελημάτων.

δ) Ἡ συνωμολογημένη καὶ προϋπάρχουσα σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας. Ἡ ἐν λόγῳ σχέσις δέον νὰ προϋπάρχῃ μεταξὺ ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν καί

ε) Ὁ ἐπαγγελματικὸς χαρακτὴρ τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ἀπεργῶν, π.χ. ἡ αὔξησις τῶν ἡμερομισθίων, ἡ ἐλάττωσις τῶν ὡρῶν ἐργασίας κλπ.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω μία συλλογικὴ ἀποχὴ τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας των, ἐπὶ σκοπῷ ἀνατροπῆς τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἀποτελεῖ ἀπεργίαν. Παρὰ ταῦτα διαπρεπεῖς νομικοὶ καὶ κοινωνιολόγοι ὡς οἱ P. Durand, Hans, Nipperdey θεωροῦν ὡς ἀπεργίας καὶ τὰς ἐχούσας πολιτικὰς ἢ κομματικὰς ἐπιδιώξεις τοιαύτας.

Ἡ ἀπεργία, τουτέστιν ἡ ἀποχὴ ἐκ τῶν μαθημάτων, τῶν φοιτητῶν δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην, ἐλλείψει τοῦ στοιχείου—ἐξηρτημένη ἐργασία—Ὡσαύτως καὶ ἡ ἀπεργία τῶν δικηγόρων, τῶν ἰατρῶν καὶ γενικῶς ἡ ἀπεργία τῶν ἀσκούντων ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα δὲν πληροῖ τὴν νομικὴν ἔννοιαν καὶ κοινωνικὴν πραγματικότητα τῆς ἀπεργίας, διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον.

2. Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀπεργίας.

Ἡ ἀπεργία ἐνεφανίσθη ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ 18ου αἰῶνος, ὡς μία ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις, ἥτις ἀφεώρα τοὺς ἐργαζομένους καὶ τοὺς ἐργοδότας καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἀντικτύπου ἐπὶ τῆς ἐν γένει οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, αὕτη κατέστη μέγα κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν πρόβλημα, ὅπερ ἐπέφερε

ριζικὰς διαφοροποιήσεις εἰς τὴν οἰκονομικὴν Δημοσίαν ζωὴν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν τοιαύτην.

Διὰ τὴν ἀρχαιότητα δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῆς λέξεως ἀπεργία, ὑπὸ τὴν σύγχρονον αὐτῆς ἔννοιαν. Παρὰ ταῦτα οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὸ θέμα τοῦτο χαρακτηρίζουν ὡς ἀπεργίαν τὴν ἔξοδον τῶν 'Ισραηλιτῶν ἐξ Αἰγύπτου ὡς καὶ τὴν ἐκ Ρώμης ἀποχώρησιν τῶν Πληβείων κατὰ τὸν 5ον π.χ. αἰῶνα, ἥτις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν τοῦ θεσμοῦ τῶν Δημάρχων, ἐκλεγομένων ἐκ τῶν πληβείων.

Μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος δὲν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἀπεργίας, καθ' ὅσον αὕτη ἐθεωρεῖτο: α) ὡς προσβολὴ κατὰ τῆς ἀποθεωμένης ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας καὶ β) ὡς συνωμοσία κατὰ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπηγορεύετο. 'Ο 18ος αἰὼν χαρακτηρίζεται ὑπὸ πλήθους ἀπεργιῶν μετὰ βιαιοπραγιῶν, καταστροφῶν καὶ αἱματοχυσιῶν, διὰ τὸν λόγον ὅτι, τότε οἱ ἐργάται ἀπέδιδον τὴν δυστυχίαν των εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μηχανῶν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, διὸ καὶ προέβαινον εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτῶν. 'Η ἐκδηλωθεῖσα τότε τάσις πρὸς καταστροφὴν τῶν μηχανῶν ἀντιμετωπίσθη διὰ θεσπίσεως νόμου προβλέποντος τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου κατὰ τῶν ἐκτελούντων τοιαύτας πράξεις.

'Η πρώτη ὠργανωμένη ἀπεργία ἐξεδηλώθη ἐν 'Αμερικῇ τῷ 1740.

'Εν 'Αγγλίᾳ μεγάλη σχετικῶς ἀπεργιακὴ κίνησις παρετηρήθη κατὰ τὰ ἔτη 1824—1842. Βραδύτερον τὸ 1852 ἐξεδηλώθησαν ἐκεῖ αἱ πλέον γνωσταὶ ἀπεργίαι τῶν ναυτεργατῶν καὶ ἀνθρακωρύχων.

'Ωσαύτως ἐν Γαλλίᾳ ἐσημειώθησαν πολλαὶ ἀπεργίαι καὶ κυρίως μετὰ τὸν Γαλλοπρωσσικὸν πόλεμον τοῦ 1870 καὶ τὴν κήρυξιν τῆς Κομμούνας τῶν Παρισίων τοῦ 1871.

Παρ' ἡμῖν αἱ ἀπεργίαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τὰ πρῶτα μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ γένους ἔτη. 'Η ἐντονωτέρα ἀπεργία ὑπῆρξεν κατὰ τὰ ἔτη 1879—1883 εἰς 'Ερμούπολιν, συνεπείᾳ τῆς παρατηρηθείσης οἰκονομικῆς κρίσεως. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησαν ἀπεργίαι ἐν Πειραιεῖ, ἐν Πύργῳ, ἐν Βόλῳ καὶ ἰδίως ἐν Λαυρίῳ. 'Η κυρίως ὅμως ἀπεργιακὴ κίνησις μὲ συνδικαλιστικὸν αἴτημα τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ὡς ἐκπροσώπων τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἤρξατο ἐμφανιζομένη μετὰ τὸ 1900.

'Η σπουδαιοτέρα παρ' ἡμῖν ἀπεργία εἶναι ἡ τοῦ ἔτους 1924, ὡσαύτως κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1936 ἐνεφανίσθη ἀπειλὴ μεγάλης ἀπεργίας, ἣν εὐνοοῦσε τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς 'Ελλάδος. 'Η ἐν λόγῳ ἀπειλὴ ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὸν τότε Πρωθυπουργὸν ἀείμνηστον Ι. Μεταξᾶν νὰ θεωρήσῃ τὴν χώραν ἐν κινδύνῳ καὶ νὰ κηρύξῃ τὴν Δικτατορίαν τῆς 4ης Αὐγούστου.

3. Φύσις τῆς ἀπεργίας.

'Η λέξις ἀπεργία εἶναι δημιούργημα τῶν νεωτέρων χρόνων. Αὕτη ἀποτελεῖ φαινόμενον συλλογικὸν ἐξεταζόμενον ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς Παθολογίας.

'Η ἀπεργία, ὡς προελέχθη, ἐνεφανίσθη κατ' ἀρχὴν ὡς ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν καὶ ὡς πρᾶξις ἀδιάφορος διὰ πάντα τρίτον, ὅστις δὲν ὑφίστατο τὸν ἐξ αὐτῆς ἀντίκτυπον.

Σήμερον, ἡ ἀπεργία, ἀποτελεῖ φαινόμενον οἰκονομικόν, κοινωνικὸν καὶ ἐνίοτε πολιτικόν, οὗτινος ἡ γένεσις ὀφείλεται εἰς τὴν τεχνικὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα παραγωγῆς καὶ διανομῆς τῶν ἀγαθῶν. 'Η συνδικαλιστικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐργατῶν, ἡ βιομηχανικὴ συγκέντρωσις τοῦ κεφαλαίου καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς διευθυνομένης οἰκονομίας τοῦ Κράτους, μετέβαλον τὴν ἀρχικὴν μορφὴν τῆς ἀπεργίας καὶ σήμερον αὕτη στρέφεται πλέον κατὰ τῆς ὁλότητος καὶ τοῦ Κράτους.

'Ο σκοπὸς τῆς ἀπεργίας δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐξαναγκασμὸς τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ ὁ ἐξαναγκασμὸς τοῦ ὑφισταμένου τὰ ἐκ τῆς ἀπεργίας ἐπακόλουθα καταναλωτικοῦ

κοινοῦ νὰ παρέμβῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἐργοδότου.

4. Νομικὴ θεμελίωσις τῆς ἀπεργίας.

Ἡ ἀπεργία, ἀφ' ἧς αὕτη ἐξεδηλώθη ὡς συλλογικὸν φαινόμενον, ἐχαρακτηρίσθη ἀπανταχοῦ ὡς ἀδίκημα. Ἡ τοιαύτη ἰδέα περὶ τῆς ἀπεργίας διετηρήθη ἐν Ἀγγλίᾳ μέχρι τοῦ ἔτους 1887, ὅτε βάσει τοῦ νόμου «Περὶ συνωμοσίας καὶ προστασίας τῆς ἰδιοκτησίας» ἡ συλλογικὴ ἕνωσις ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ἀδίκημα. Τὸ ἔτος 1927 ὁ νόμος «Περὶ ἐργατικῶν διαφορῶν» ἐτροποποίησεν τὸ προηγούμενον νομικὸν καθεστὼς καὶ τελικῶς ἐν τῇ ἐν λόγῳ χώρᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 ἀνεγνωρίσθη διὰ νόμου ἡ ἀπεργία ὡς δικαίωμα τῶν ἐργατῶν.

Ἐν Γαλλίᾳ, τὸ Σύνταγμα τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1950, πανηγυρικῶς ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας τῶν ἐργατῶν.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἄρθρον 167 τοῦ Π. Κώδικος μέχρι τοῦ ἔτους 1920 ἀπηγόρευε τὴν παρὰ τῶν ἐργατῶν ὁμαδικὴν παῦσιν τῆς ἐργασίας ὡς καὶ τὴν πρόκλησιν πρὸς ἀπεργίαν. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον κατηργήθη διὰ τοῦ Ν. 2111/1920.

Ἤδη καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἀπεργία ἀνεγνωρίσθη ὡς δικαίωμα τῶν ἐργατῶν, πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 293—296 τοῦ νέου Π.Κ., ἅτινα τιμωροῦν τὴν ἀπεργίαν τὴν γενομένην εἰς καταστήματα ἢ ἐγκαταστάσεις ἐξυπηρετούσας τὴν εἰς τὸ κοινὸν προμήθειαν ἄρτου, ὕδατος, φωτισμοῦ, θερμότητος ἢ κινητηρίου δυνάμεως, ὁσάκις αὕτη κηρύσσεται ἄνευ ἐγκαίρου πρὸς τὴν οἰκείαν Ἀρχὴν καὶ τὸν ἐργοδότην προειδοποιήσεως ἢ ὁσάκις αὕτη παρατείνεται κακοβούλως καὶ προκύπτει κατόπιν τούτου κατάστασις κοινῆς ἀνάγκης.

Σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀπεργίας, ἥτις ἔχει πλέον ἀναγνωρισθῇ ὡς δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, ὁμιλοῦν παρ' ἡμῖν οἱ κάτωθι Νόμοι καὶ Ψηφίσματα.

α) Ν. 2111/1920.
β) Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ν. 2151/1920.
γ) Οἱ Νόμοι 3453/1928 καὶ 5458/1932.
δ) Τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Α.Ν. «Περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας».
ε) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. «Περὶ ἀδειῶν κλπ.».
στ) Τὸ Γ' ψήφισμα τοῦ 1946 καί
ζ) Τὸ ΛΘ'. ψήφισμα τῆς 7-12-1947.

5. Δικαιολογητικὴ βάσις νομικῆς θεμελιώσεως τῆς ἀπεργίας.

Ἀναμφηρίστως ὁ ἐργαζόμενος, ἰδίᾳ κατὰ τὸ παρελθόν, κατὰ τὴν διαπραγμάτευσίν του μετὰ τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως καὶ κυρίως πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἡμερομισθίου του, εὑρίσκετο εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἔναντι τούτου. Διότι ὁ ἐργαζόμενος πιεζόμενος ἐκ τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν του ὑπεχρεοῦτο καὶ ἐδέχετο οἱονδήποτε ὅρον ἐργασίας καὶ οἱονδήποτε ἡμερομίσθιον, ὅπερ τοῦ προσεφέρετο ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὅστις ἔχων τὴν οἰκονομικὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δύναμιν ἐξευρέσεως ἐργατικῶν χειρῶν ἀπὸ τὴν στρατιὰν τῶν ἀνέργων, ἐπέβαλλεν τὰς ἀξιώσεις του.

Συνεπῶς ἡ φαινομενικὴ συνάντησις καὶ σύμπτωσις τῶν βουλήσεων τῶν συμβαλλομένων ἐργατῶν τε καὶ ἐργοδοτῶν, κατὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως τῆς ἐργασίας, ἦτο καθαρῶς θεωρητικὴ καὶ ἰδιαιτέρως εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ἐργοδότην.

Τὴν τοιαύτην πραγματικὴν ἀνισότητα ἀπεκαθίστᾳ ἡ ἀπεργία διὰ τῆς ἰσχύος τῆς συντονισμένης συλλογικῆς δυνάμεως τῆς ἐργασίας, ἥτις διὰ τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν ἐστέρει τὸν ἐργοδότην μόνον ἀπὸ τοῦ κέρδους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξέθετεν εἰς μυρίους κινδύνους, οἵτινες προήρχοντο συνεπείᾳ τοῦ συναγωνισμοῦ ἐκ μέρους τῶν ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων. Διὸ οὗτος, ὁ ἐργοδότης, ἐπειθαναγκάζετο εἰς λογικὰς καὶ δικαίας παραχωρήσεις πρὸς τοὺς ἐργαζομένους.

Τοιουτοτρόπως ἐθεωρήθησαν τὰ ἐκ τῶν ἀπεργιῶν ἐπερχόμενα οἰκονομικὰ ἐπιτεύγματα ὡς ἀπόδοσις προϊόντος τῆς ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων. Τουτέστιν, ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἡ ἀπεργία ἀπετέλει μίαν φυσικὴν δύναμιν ἀντίρροπον τῆς τάσεως τῶν ἐργοδοτῶν, ἤγουν μίαν οὕτως εἰπεῖν νόμιμον ἄμυναν πρὸς προάσπισιν ἑνὸς δικαιώματος τῶν ἐργαζομένων, τὸ ὁποῖον οὐδεμία διάταξις Νόμου ἦτο δυνατὸν νὰ παρείδῃ καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ἀπεργία ἀνεγνωρίσθη σὺν τῷ χρόνῳ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας ἁπάντων τῶν Δημοκρατικῶν Κρατῶν ὡς δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων.

6. Εἴδη καὶ μορφαὶ ἀπεργιῶν.

Αἱ ἀπεργίαι ἄρχονται διὰ τοῦ ὅρου—κήρυξις τῆς ἀπεργίας— καὶ τερματίζονται διὰ τοιούτου—λύσις τῆς ἀπεργίας.—Αὗται διακρίνονται εἰς ἀμυντικὰς καὶ ἐπιθετικάς.

'Αμυντικὰς καλοῦμεν τὰς κηρυσσομένας πρὸς ὑπεράσπισιν ὑφισταμένων ἐπαγγελματικῶν δικαιωμάτων, ἐνῷ ἐπιθετικὰς καλοῦμεν τὰς κηρυσσομένας πρὸς ἐπίτευξιν νέων ἐπαγγελματικῶν ἢ οἰκονομικῶν διεκδικήσεων.

'Ωσαύτως αἱ ἀπεργίαι διαιροῦνται καὶ διακρίνονται εἰς τὰ ἑξῆς εἴδη:

α) Τὸ μποϋκοτάζ.

β) 'Η στράϊκ ἰν ντηταίηλ. 'Η ἀπεργία αὕτη ἀποτελεῖ ἰδιάζουσαν μορφήν, καθ' ὅσον οἱ ἐργάται προειδοποιοῦν τὸν ἐργοδότην περὶ τῆς μελλούσης ἀπεργίας των, ἐνῷ ἕτεροι προσφέρονται πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀπεργῶν ἐκ συνεννοήσεως μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι εὐθὺς ὡς ἀναλάβουν ἐργασίαν ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις των.

'Ο τρόπος οὗτος καθιστᾷ ἀνίκανον τὸν ἐργοδότην πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργατῶν ἐπιθυμούντων πραγματικῶς νὰ ἐργασθῶσιν καὶ συνεπείᾳ τούτου ἐξαναγκάζεται εἰς παραχωρήσεις καί

γ) 'Η λευκὴ ἀπεργία, καθ' ἣν οἱ ἐργαζόμενοι προσέρχονται εἰς τὸν συνήθη τόπον τῆς ἐργασίας των (ἐργοστάσια κλπ.) χωρὶς κἂν νὰ ἐργάζωνται.

7. 'Η ἐλευθερία τῆς ἐργασίας.

"Ηδη ἂς ἐξετάσωμεν τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν, κατὰ κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν εἴς τινα ἐπιχείρησιν, τινὲς τῶν ἐργαζομένων δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχουν τῆς ἀπεργίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπιθυμοῦν νὰ ἐργασθοῦν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τίθεται τὸ ἐρώτημα: ἔχουσιν τὸ δικαίωμα οἱ ἀπεργοσπάσται νὰ ἐργασθῶσιν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπεργία εἶναι νόμιμος καὶ δικαίωμα τῶν ἐργατῶν;

'Η ἀπάντησις ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου εἶναι καταφατική, διότι ἐπὶ τῇ βάσει ποίας λογικῆς καὶ τίνος δικαίου θὰ ἐπαραδεχόμεθα ὡς δικαίωμα τοῦ ἐργάτου τὴν κάθοδον εἰς ἀπεργίαν καὶ οὐχὶ ὡς λογικὴν καὶ δικαίαν τὴν ἀξίωσιν ἑτέρου νὰ ἐργασθῇ; Διὸ ὀρθῶς ἀνεγνωρίσθη ὅτι, ὡς εἷς καὶ πλείονες ὁμοῦ ἐργάται δύνανται νὰ ἀπεργήσουν ἐλευθέρως, οὕτω εἷς ἢ πλείονες τοιοῦτοι δύνανται οὐ μόνον νὰ μὴ μετάσχουν τῆς ἀπεργίας, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ ἀξιώσουν ὅπως προστατευθοῦν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποφάσεώς των ταύτης.

Σχετικῶς μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας οἱ Waldeck—Rousseau καὶ ὁ Κλεμανσὼ εἶπον «τὸ δικαίωμα ἑνὸς ἐργάτου νὰ ἐργασθῇ εἶναι ἐξ ἴσου σεβαστόν, ὅσον καὶ τὸ δικαίωμα δεκακισχιλίων ἄλλων νὰ ἀπεργήσουν».

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἕπεται ὅτι: α) οἱ ἀπεργοὶ δὲν δύνανται ἀλλ' οὐδὲ καὶ δικαιοῦνται νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀπεργοσπαστῶν καὶ β) Τὸ Κράτος ὑποχρεοῦται νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ἀπεργοσπαστῶν, τουτέστιν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας.

8. Οἰκονομικαὶ συνέπειαι ἀπεργιῶν.

Αἱ ἀπεργίαι σήμερον στρέφονται κυρίως κατὰ τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος, ἐξαρτῶσαι τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀποτυχίαν των ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀπεργῶν καὶ δευτερευόντως στρέφονται κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν.

'Επομένως αἱ ἀπεργίαι ὡς στρεφόμεναι κατὰ τοῦ Κράτους προσβάλλουν τὴν κοινωνικὴν καὶ 'Εθνικὴν οἰκονομίαν. 'Ωσαύτως δὲ ζημιοῦν καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐργαζομένους, ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἡμερῶν ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας των. Παρὰ ταῦτα δέον νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ ἀπεργία ὑπῆρξε μέσον καὶ ἀνόδου τῆς ὑλικῆς εὐημερίας τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐξυψώσεως τῆς ἠθικῆς αὐτῶν προσωπικότητος.

Κατὰ τὴν σημειωθεῖσαν ἐν ἔτει 1947 ἀπεργίαν εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπωλέσθησαν ἐν συνόλῳ 22 ἑκατομμύρια ἡμερομισθίων, μὲ σοβαρώτατον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς ὅλης οἰκονομίας τῆς χώρας ταύτης.

Πρὸς σαφῆ κατανόησιν τῶν οἰκονομικῶν ἐπακολούθων τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων προκυπτόντων σοβαρωτάτων ζητημάτων διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ τὸ Κράτος γενικῶς, ἀρκεῖ νὰ ἀναμνησθῶμεν τὰ πρόσφατα δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων σχετικῶς μὲ τὰ διαδραματισθέντα ἐν 'Αγγλίᾳ, συνεπείᾳ τῆς ἐκεῖ ἀπεργίας τῶν σιδηροδρομικῶν, ἧς ἕνεκεν ἡ χώρα αὕτη ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν ἀνάγκης.

9. Αἱ ἀπεργίαι δημιουργοῦν ζητήματα Δημοσίας Τάζεως.

'Η ἐπιθυμία τῶν ἀπεργοσπαστῶν περὶ συνεχίσεως τῆς ἐργασίας των, ὡς εἶναι εὐνόητον, βάλλει κατὰ τῶν ἀπεργῶν καὶ κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπεργίας, ἧς τὴν ἐπιτυχίαν θέτει ἐν κινδύνῳ. Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον οἱ ἀπεργοὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόψεών των καὶ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀπεργιακοῦ των ἀγῶνος προβαίνουν οὐχὶ σπανίως εἰς πράξεις βίας κατὰ τῶν ἀπεργοσπαστῶν καὶ εἰς φθορὰς μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων κλπ. Διὰ τοὺς λόγους τούτους κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπεργιῶν πολλὰ καὶ δύσκολα ζητήματα Δημοσίας Τάξεως δημιουργοῦνται. Διὸ τὸ Κράτος διὰ τῶν ἁρμοδίων αὐτοῦ ὀργάνων, τῶν ἀστυνομικῶν, λαμβάνει ἐξαιρετικὰ μέτρα τάξεως πρὸς πρόληψιν φθορῶν καὶ συγκρούσεων μεταξὺ τῶν ἀπεργῶν καὶ ἀπεργοσπαστῶν. Παρὰ ταῦτα, δυστυχῶς πολλάκις, κατὰ τὰς ἀπεργίας λαμβάνουν χώραν συγκρούσεις ὀξύταται καὶ πραγματικαὶ μάχαι διεξάγονται, μεθ' ὅλων τῶν ἐπακολούθων τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς 'Αστυνομίας κατὰ τὰς ἀπεργίας καὶ γενικώτερον κατὰ τὰς δημοσίας συναθροίσεις καὶ τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεως τούτων ἐλπίζομεν ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἐπανέλθωμεν διὰ σχετικοῦ ἡμῶν ἄρθρου.

Σημείωσις: 'Ενταῦθα ἐκ προθέσεως οὐδεὶς λόγος ἐγένετο περὶ τῆς ἰδιορρύθμου ἀπεργίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων περὶ τῆς νομιμότητος τῆς ὁποίας αἱ γνῶμαι τῶν ἐπιστημόνων διϊστανται.

"ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ„

Ο «ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ» εἶναι ἡ δεύτερη τραγωδία τοῦ μεγαλειώδους ἐφετεινοῦ Φεστιβὰλ τῆς Ἐπιδαύρου καὶ ἡ δεύτερη... ἔκδοση τοῦ Εὐριπίδη ἀφοῦ ὁ πρῶτος «Ἱππόλυτος» δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε καθόλου. Στὸν πρῶτο του Ἱππόλυτο ὁ Εὐριπίδης παρουσίασε τὴ Φαίδρα σὰν μιὰ γυναῖκα κακὴ καὶ φιλήδονη, ποὺ κατέστρεψε τὸν κατὰ πάντα ἅγιον Ἱππόλυτο.

Στὴν παλινωδία τοῦ δεύτερου Ἱππόλυτου, ὁ Εὐριπίδης παρουσιάζει τὴν τραγωδία ὑπὸ μορφὴν ποὺ ἱκανοποιεῖ τελείως καὶ τὸν πιὸ δύσκολο θεατή. Μᾶς δίνει μιὰ Φαίδρα θαυμάσια ψυχολογημένη καὶ πολὺ δυστυχισμένη γυναίκα, ἐνῶ στὸν πρῶτο Ἱππόλυτο ἄφηνε νὰ διαφανῇ ὅτι ἡ Φαίδρα δὲν εἶχε δίκαιη μεταχείριση στὰ αἰσθήματά της καὶ δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ νοιώσῃ τὸν χαρακτῆρα της.

Τὴν τραγωδία «Ἱππόλυτος» τὴ γνωρίζουμε καὶ μὲ τὸν τίτλο «Φαίδρα» ποὺ ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος—«Ἑταιρεία Ἑλληνικοῦ Θεάτρου»—εἶχεν διασκευάσει καὶ τὴν παρουσίασε στὶς 10 Σεπτεμβρίου τοῦ 1919, στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Ἀθηνῶν. Λόγῳ δὲ τοῦ θέματος μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι περιβεβλημένη ἡ μορφὴ τοῦ Ἱππόλυτου, ἐρρίφθη ἡ ἰδέα χρησιμοποιήσεως γυναίκας ἠθοποιοῦ στὸν ρόλο τοῦ Ἱππόλυτου. Ἔτσι, στὸ Θέατρο «Ὀλύμπια» κατὰ τὸ ἔτος 1916, τὸν ρόλο τοῦ Ἱππόλυτου ἐρμήνευσε ἡ Κούλα Ζερβοῦ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1924, ἡ Ξαβερία Κανελλοπούλου. Ἀργότερα ὅμως, ὁ ρόλος τοῦ Ἱππόλυτου περιῆλθεν εἰς ἄρρενας ἑρμηνευτάς.

Ἐκεῖνο ποὺ στὸν Ἱππόλυτο ἔχει μεγαλύτερη σημασία, εἶναι τὸ ὅτι ὁ Εὐριπίδης δὲν μᾶς δίνει λύση καμμία. Παρουσιάζει καὶ τὰ τρία κεντρικὰ πρόσωπα ἐξ ἴσου ἀθῶα. Μᾶς δείχνει τὴ Φαίδρα σὰν μιὰ πιστὴ καὶ σεμνὴ σύζυγο ἑνὸς κάπως ἐλαφροῦ ἀνδρός, τοῦ Θησέα. Μᾶς δείχνει τὸν Ἱππόλυτο σὰν ἕναν ἥρωα ποὺ ἀρνεῖται νὰ προσαρμοσθῇ στὶς καθημερινὲς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς καὶ πιστεύει ὅτι μόνος αὐτὸς μπορεῖ νὰ παραβιάσῃ τοὺς φυσικοὺς κανόνες τῆς ζωῆς καὶ νὰ ζήσῃ ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ' τὴ φύση. Καὶ τέλος μᾶς παρουσιάζει τὴν ἀπρόσωπη κοσμικὴ δύναμη, ὑπὸ τὴν μορφὴ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ὁποία τὸν ἐκδικεῖται σκληρὰ διότι τὴν περιφρονεῖ...

Δὲν θἄπρεπε ὅμως νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε ὅλους αὐτοὺς —ποὺ ἑρμηνεύουν τὴν τόσο ψυχολογημένη τραγωδία τοῦ Εὐριπίδη—καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς;

Ἂς τοὺς δοῦμε λοιπόν, συνδυάζοντας καὶ μερικὰ ἄλλα μυθολογικὰ ποὺ ἡ σύγχρονος σκηνὴ δὲν παρουσιάζει.

***

Στὸ ἀνάκτορο τοῦ σοφοῦ βασιλέως Πιτθέως, στὴν Τροιζῆνα, σὲ κάποιο πάρκο, ἡ Φαίδρα ἐγνώρισε τὸν Ἱππόλυτο ποὺ τὸν εἶχε στείλει ἐκεῖ ὁ πατέρας του Θησέας.

Ἡ Φαίδρα ἦταν γυναίκα τοῦ Θησέως. Μὰ ὁ Ἱππόλυτος δὲν ἦταν γιός της, διότι, ἁπλούστατα, ὁ Θησέας ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτο μὲ τὴν Ἀμαζόνα Ἀντιόπη.

Ἦταν πρόγονος λοιπὸν τῆς Φαίδρας ὁ Ἱππόλυτος. Καὶ ἡ δυστυχισμένη Φαίδρα τὸν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος, κατελήφθη ἀπὸ ἕναν ἔνοχον ἔρωτα καὶ εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ καταπνίξῃ τὸ αἴσθημα αὐτό.

Ὁ Ἱππόλυτος πάλι, κοντὰ στὸν βασιλέα Πιτθέα, ζῇ μιὰ ζωὴ μὲ ἀδιάλλακτη ἁγνότητα. Ἔχει ἀφιερωθῇ στὴ λατρεία τῆς κατ' ἐξοχὴν ἁγνῆς θεᾶς, τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀποκρούει κάθε πρόσκληση τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐρωτευμένη μέχρι παραφορᾶς ἡ Φαίδρα, προσπαθεῖ νὰ ἐλκύσῃ τὸν Ἱππόλυτο. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως διότι ὁ νέος κωφεύει στὰ κελεύσματα τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως εἶναι ἀκατανίκητη. Καὶ σὰν σκληρὴ καὶ βάναυση θεὰ τοῦ Ἔρωτα, μεταχειρίζεται τὴ Φαίδρα γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν Ἱππόλυτο, ποὺ περιφρονεῖ τόσον ἐπιδεικτικὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ θεά του.

Ἐνῶ τίποτα στὴν ἕως τότε διαγωγὴ τῆς Φαίδρας δὲν προμηνύει ἐρωτικὲς θύελλες, ἡ Φαίδρα τώρα παρακολουθεῖ μὲ φρίκη τὸ αἴσθημα ποὺ θεριεύει μέσα της, γιὰ τὸν γιὸ τοῦ συζύγου της. Προσπαθεῖ ἄδικα νὰ κρύψῃ τὸ φοβερό της μυστικό, νὰ δαμάσῃ τὶς ὁρμές της. Καὶ μιὰ μέρα, μιὰ γυναίκα ποὺ τῆς ἦταν ἀπόλυτα ἀφοσιωμένη, κατορθώνει καὶ τῆς ἀποσπᾷ μιὰν ἐκμυστήρευση. Τρέχει τότε καὶ τὴν ἀνακοινώνει στὸν Ἱππόλυτο. Ἐκεῖνος ἀπαντᾶ μ' ἕναν χείμμαρο ὕβρεων καὶ ταπεινώνει ἀφάνταστα τὴν ταλαίπωρη Φαίδρα.

Ἔξαλλη ἀπ' τὸν τρελλὸν ἔρωτά της ἡ Φαίδρα, μὰ καὶ ντροπιασμένη γιὰ τὴν ἀκαταδεξία τοῦ ἀγνοῦ καὶ νεαροῦ βασιλόπαιδος, τὸν κατηγορεῖ εἰς τὸν πατέρα του —τὸν Θησέα—ὅτι δῆθεν ἐπεχείρησε νὰ τὴν βιάσῃ...

Βλέπουμε ἐδῶ ὅτι «ἡ αἰώνια γυναῖκα» εἶναι πραγματικὰ «αἰώνια» καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ποὺ σήμερα δίνεται στὴν γυναῖκα, δὲν εἶναι καθόλου ἀβάσιμος, ἀφοῦ καὶ ἡ σημερινὴ Ἀφροδίτη καταφεύγει πολλὲς φορὲς στὸ ἴδιο τέχνασμα τῆς μακρυνῆς Φαίδρας, ὅταν βλέπει ὅτι μειώνεται ὁ ἐγωισμός της...

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν λοιπόν, ὁ Θησέας, κατελήφθη ἀπὸ δίκαιη ὀργὴ καὶ ἀγανάκτηση γιὰ τὸν γυιό του, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὴ Φαίδρα τὶς δῆθεν ἀνήθικες προθέσεις του. Ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα νὰ γίνῃ ὄργανον τῆς ἐκδικήσεώς του. Καὶ ὁ ἄρχων τῶν Θαλασσῶν, ἀνέλαβε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἱππόλυτο, δεδομένου ὅτι εἶχεν ἀναλάβει ὑποχρέωσι ἔναντι τοῦ Θησέως νὰ τοῦ ἐκπληρώσῃ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες του. Ἔστειλε λοιπὸν ὁ Ποσειδὼν ἕνα θαλάσσιο τέρας μίαν ἡμέραν, στὴ θέα τοῦ ὁποίου οἱ ἵπποι ποὺ ἔσυραν τὸ ἅρμα τοῦ Ἱππόλυτου, ἀφηνίασαν. Μὲ κανένα τρόπο ὁ ἄτυχος νέος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἵππους. Σὰν δαιμονισμένα τὰ ἄλογα ἄρχισαν νὰ τρέχουν, προσέκρουσε ἡ ἅμαξα σὲ μιὰν ἄγρια ἐλιὰ στὴν ἀκτὴ τῆς Τροιζῆνος, καὶ ὁ Ἱππόλυτος ἐξετινάχθη ἔξω. Τὰ ζῶα ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν ἀφηνιασμένα καὶ τὸ σῶμα τοῦ νέου περιεπλάκη μέσα στὰ ἡνία, σύρθηκε μὲ ὁρμὴ στὸ ἔδαφος καὶ κατεξεσχίσθη. Ἡ Φαίδρα δέ, ὅταν ἔμαθε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγάπησε μὲ πάθος ἀλλὰ καί, ἐμίσησε μὲ πάθος, ἔχασε τὸν ἔλεγχο τῶν πράξεών της καὶ ἀπεκάλυψεν ἡ ἴδια στὸ Θησέα τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἱππολύτου. Κατόπιν ἔθεσε τέρμα στὴν τραγικὴ ζωή της.

Ὁ Θησέας (Θ. Κωτσόπουλος) ἐνῷ συναντᾷ τὸν υἱό του Ἱππόλυτο (Ἀλ. Ἀλεξανδράκη).

Βλέπουμε λοιπὸν τὴ Φαίδρα νὰ παρασύρῃ στὴν καταστροφὴ τὸ δυστυχῆ νέο καὶ κατόπιν νὰ δοκιμάζῃ κι' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἡδονὴ ποὺ τῆς ἐπιτρέπει ἡ ἀξιοπρέπειά της: Νὰ πεθάνῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της, ἀφοῦ πρῶτα καταξεσχίζει μέσα στὸν παροξυσμὸ τοῦ πάθους της μιὰ μυρτιά, τὰ φύλλα τῆς ὁποίας κόβει σὲ ἄπειρα μικρὰ κομμάτακια...

Ἡ Σκηνὴ ὅμως, ὅσον ἀφορᾶ τὴ Φαίδρα, παρουσιάζει μιὰν ἄλλη ἐκδοχή, τὴν πιὸ ἐπικρατέστερη ἴσως. Παρουσιάζει τὴ Φαίδρα νὰ συκοφαντῇ τὸν ἀθῶο πρόγονό της καὶ κατόπιν ν' αὐτοκτονῇ γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὴ ἡ συκοφαντία της. Ἔτσι ἱκανοποίησε τὸ πάθος της κι' ἐκδικήθηκε τὸν περιφρονεμένο της ἔρωτα, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι διεφύλαξε τὴν ἠθική της.

***

Μὲ τὸν «Ἱππόλυτο» ὁ Εὐριπίδης, θέλησε νὰ δώσῃ τὴ μοιραία ὑποταγὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ φύση. Καυτηρίασε τὰ δύο ἄκρα, τὴν ὑπερβολικὴ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸν δῆθεν ἡρωισμὸ ἐκείνων ποὺ ἀποποιοῦνται τὶς προσφορές της. Καὶ τοῦτο, γιατὶ κανεὶς ἕως τότε δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἡ στάσις τοῦ Ἱππόλυτου, ἡ περιβόητη ἀγνότητά του, ἦταν μιὰ ἐπικίνδυνη πρόκληση στὴ φύση ὅπως ἀκριβῶς πρόκληση κατὰ τῆς ἠθικῆς ἦταν καὶ ὁ ἐπικίνδυνος πόθος τῆς Φαίδρας.

Καὶ τῶν τριῶν κεντρικῶν μορφῶν τῆς τραγωδίας, ἡ τύχη ὑπῆρξε δραματική. Γιατί, ἐκτὸς τοῦ Ἱππόλυτου καὶ τῆς Φαίδρας, καὶ ὁ Θησέας ὑπῆρξε θῦμα τῶν περιστάσεων ἐξ ἴσου τραγικὸ μὲ τοὺς ἄλλους δύο καὶ τὸ μερίδιο τῆς συμφορᾶς εἶναι ἴσο.

Ἡ μοῖρα τῆς ἀθωότητος ἀλλὰ καὶ τῆς ἐνοχῆς ποὺ βαραίνει τὰ τρία πρόσωπα, εἶναι καὶ αὐτὴ ἴση. Γιατὶ καὶ τὰ τρία, κατὰ βάσιν, εἶναι θύματα τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ μοῖρα ὅμως τῆς ἐνοχῆς ἔρχεται σὲ δευτερεύουσα θέση. Βλέπουμε τὴν ἀπρόσωπη κοσμικὴ δύναμη—τῆς Ἀφροδίτης—νὰ κατεβαίνῃ πάνω σὲ μιὰν οἰκογένεια καὶ νὰ τὴν καταστρέφῃ τελείως. Τὸ δίλημμα τῆς Φαίδρας, ἡ ὀργὴ τοῦ Ἱππόλυτου καὶ ἡ δίκαια ὀργὴ καὶ ἡ ζήλεια τοῦ Θησέως, εἶναι πάθη ἀλλὰ καὶ λάθη ἀνθρώπινα, φυσιολογικά, ποὺ περικλείουν ὅμως μεγάλους κινδύνους. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι κάτι ποὺ γνωρίζει καὶ ἡ κοινωνία καὶ τὰ μέλη της.

Ἡ Φαίδρα, (Ἔλσα Βεργῆ) ἐξουθενωμένη ἀπ' τὸ παράφορο αἴσθημά της γιὰ τὸν Ἱππόλυτο. Συγκρατεῖται ἀπὸ τὴν παραμάνα της (Ἀθ. Μουστάκα).

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ χορὸς στὴν τραγωδία αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδη, ἔχοντας ν' ἀντιμετωπίσῃ παρόμοιους κινδύνους, ἀρνεῖται στὴν τελευταῖα ἐπωδό του κάθε πόθο γιὰ ἡρωϊσμὸ καὶ ζητᾶ τὸ χάρισμα νὰ μπορῇ νὰ προσαρμόζεται στὶς καθημερινὲς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς, ζητᾶ τὴν ἡσυχία καὶ τὴ γαλήνη τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος.

Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ εἶναι συνθηκολόγηση γιὰ τὶς τραγικὲς καὶ ἡρωικὲς μορφὲς τῶν τριῶν κεντρικῶν προσώπων;;; Τότε ποιὰ εἶναι ἡ λύση; Εἴπαμε: Ὁ Εὐριπίδης δὲν δίνει καμμία.

Πάντως, σ' ἕναν κόσμο ποὺ ὑπάρχουν ἐξωλογικὲς δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ βρῇ καὶ νὰ κρατήσῃ τὴν εὐτυχία μόνον μὲ τὴ μεγαλύτερη περίσκεψη καὶ προσοχή, μὲ μεθοδικὴ καλωσύνη καὶ ὑπομονή. Αὐτὸ μαθαίνουμε καὶ αὐτὸ μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε μὲ τὴν τραγωδία αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδη.

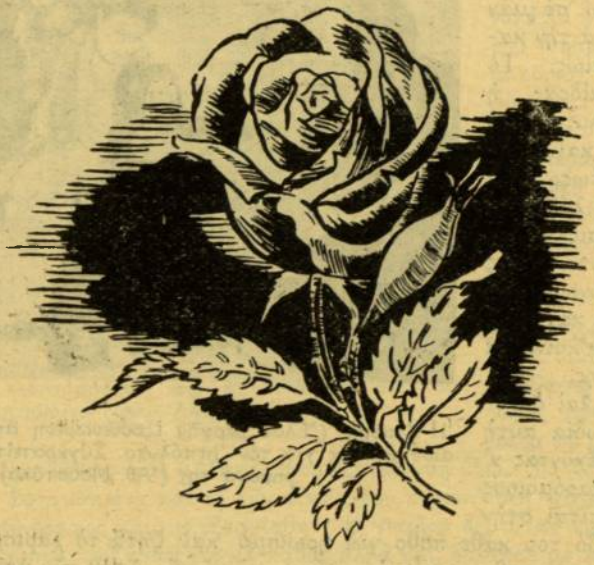
***

Τὸν Ἱππόλυτο, τὸν ἐτιμοῦσαν οἱ Τροιζήνιοι σχεδὸν ὡς θεό. Πρῶτος ὁ Διομήδης τοῦ προσέφερε θυσία καὶ τοῦ ἀφιέρωσε στὴν Τροιζῆνα ἄγαλμα καὶ ναό. Μεταγενέστερα, ἐπεδεικνύοντο στὴν πόλη αὐτὴ ὁ τάφος τῆς τραγικῆς βασίλισσας μὲ τὴ μυρτιὰ ποὺ ἡ Φαίδρα εἶχε κατασπαράξει μέσα στὸν παροξυσμὸ τοῦ πάθους της, τὸ σπίτι τοῦ ἄτυχου βασιλόπαιδος, τὸ στάδιό του, καθὼς καὶ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶδε ἡ Φαίδρα καὶ τὸν ἐρωτεύθηκε κατὰ τὸν γνωστό μας τρόπο.

Ὁ Πλούταρχος, σχετικὰ μὲ τὴ δραματικὴ αὐτὴ περιπέτεια, γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὅσο γιὰ τὶς συμφορὲς ποὺ ἔπαθεν ὁ Θησέας ἐξ αἰτίας τῆς Φαίδρας καὶ τοῦ Ἱππόλυτου, τοῦ γιοῦ του, μιὰ ποὺ οἱ ἱστορικοὶ συμφωνοῦν στὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ τοὺς ποιητές, πρέπει νὰ πιστέψουμε πὼς τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως τὰ λένε οἱ ποιητές».

Ἂς σημειωθῇ ὅτι αἱ νεάνιδες τῆς Τροιζῆνος, πρὶν ἀπὸ τὴ γαμήλιο τελετὴ ἀφιέρωναν στὸν Ἱππόλυτο ἕναν βόστρυχο ἀπὸ τὴ κόμη τους ὡς σημεῖο τῆς ἀγνότητάς τους. Κατάλοιπο τῆς ὡραίας ἐκείνης ἐποχῆς, ἐπικρατεῖ καὶ σήμερα ἀκόμη στὴν περιφέρεια αὐτὴ τὸ ὡραῖο τοῦτο γραφικὸ ἔθιμο.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ
Ἀστυφύλαξ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 480 Π. Χ. - ΙΟΥΝΙΟΣ 1955

Εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἀνευρίσκει τίς λαοὺς ἐστερημένους φυλετικῶν ἀρετῶν καὶ ἱστορικῆς πνοῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλους λαοὺς οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον ὑπερόχων ἰδανικῶν. Πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τοὺς λαοὺς τῶν ἐξόχων ἰδανικῶν κατέχει ἡ Ἑλλάς, ἥτις μέσῳ τῶν αἰώνων διετήρησεν ἄσβεστον τὴν δᾷδα τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Ἐστεμμένη μὲ τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν δάφνην, διατρήτους ἔχουσα τὰς σημαίας της, δημιουργεῖ ἀείποτε θαύματα. Ἐπὶ τρεῖς χιλιετηρίδας οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονται, πίπτοντες καὶ ἀνορθούμενοι. Φωτίζουν τὴν Οἰκουμένην μὲ φῶς ἀνέσπερον. Φῶς ἄσβεστον καὶ ὅταν οἱ βάρβαροι θριαμβεύουν. Φῶς θερμουργὸν καὶ ὅταν ἡ Ἑλλὰς σβέννυται. Τοιαύτη εἶναι ἡ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος. Ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν ἀκαταλύτων καὶ αἰωνίων ἠθικῶν ἀξιῶν. Μάχεται ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν. Θυσιάζεται εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας, οὐδέποτε ὅμως λιποψυχεῖ. Οὐδέποτε ἀπόλλυται.

Κακὸς ὁ πόλεμος. Οἰκτρὰ τὰ ἀποτελέσματά του. Χείριστος ὅμως ὁ βόρβορος, ὅστις κηλιδώνει τὰς συνειδήσεις τῶν λαῶν, ὅταν οὗτοι προσπαθοῦν νὰ ἀποφύγωσι τὸν πόλεμον, προσφέροντες τὴν τιμήν των. Τὸ μέτρον τῆς ἀνωτερότητος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, μετρᾶται μὲ τὸν βαθμὸν τῆς θυσίας διὰ μίαν ἰδέαν παγκόσμιον καὶ οὐχὶ προσωπικήν. Ὁποία τῷ ὄντι ἡ θέσις τοῦ ἀτόμου ὅπερ δὲν ἀγωνίζεται δι' ἓν ἰδανικόν, ἀλλὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ μαστιγίου ἑνὸς τυράννου. Ἄβουλον καὶ ἀνίκανον ὄν, ὁμοιάζει μὲ τὸν ζωντανὸν νεκρόν, ὅστις ζῇ εἰς μίαν συνεχῆ νεκρανάστασιν. Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν πάντοτε ὁ Ἕλλην, προετίμησεν νὰ πέσῃ ἡρωϊκῶς εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, παρὰ κύπτων τὸν αὐχένα νὰ ζήσῃ ὡς παρίας.

Εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Οἰκουμένης ἡμερολόγιον ὑπάρχουν ἡμερομηνίαι, αἵτινες ἀποτελοῦν σταθμοὺς οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἔθνους, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνελίξεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπάρχουν γεγονότα, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς ὁρόσημα. Εἰς τὴν μακρὰν ἄλυσον τῶν τοιούτων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ὁροσήμων, ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει ἡ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν. Αὕτη εἶναι ὁ ἱστορικὸς σταθμός, πρὸ τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτεται πᾶς πολιτισμένος ἄνθρωπος. Εἶναι σύμβολον δημιουργηθὲν μὲ δόξαν, θυσίαν καὶ αἷμα. Σύμβολον παρέχον ἡμῖν τὸ δικαίωμα, ἵνα ἐγείρωμεν ὑπερηφάνως τὰς κεφαλάς, ὁσάκις σκεπτόμεθα ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες.

Ὁ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους, ὁ Λεωνίδας, εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τῆς πάσῃ θυσίᾳ ἀμύνης τῆς Ἑλλάδος ἡνωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐπιδρομέων. Ἀποστέλλεται εἰς Θερμοπύλας μὲ τριακοσίους ἄνδρας. Ὁ Ὀρχομενὸς προσφέρει ἑκατὸν εἴκοσι. Ἡ Κόρινθος τετρακοσίους καὶ ὀγδοήκοντα αἱ Μυκῆναι. Οἱ Θεσπιεῖς συμμετέχουν δι' ὀκτακοσίων ἀνδρῶν. Παρὰ τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, ὁ Λεωνίδας εἶναι ἰσάξιος τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἀναδεικνύεται ὡς ὁ ἀνώτατος θεματοφύλαξ τοῦ Σπαρτιατικοῦ πνεύματος. Πιστεύει εἰς τὴν νίκην. Ὁ Ξέρξης, διερχόμενος τὸν Σπερχειόν, στρατοπεδεύει εἰς τὸ στενὸν τῆς Τραχῖνος. Ἐγγὺς εἶναι στρατοπεδευμένοι καὶ οἱ Ἕλληνες. Οἱ Πέρσαι ἐλπίζουν ὅτι οἱ Ἕλληνες θὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῶν

ἀσιατικῶν στιφῶν. Τουναντίον οἱ Ἕλληνες τηροῦσι στάσιν προκλητικήν. Ἐπιδίδονται εἰς ἐντυπωσιακὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις. Κοσμοῦν τὴν κόμην των, καλλωπίζονται. Ἐμβρόντητος ὁ Ξέρξης ζητεῖ διὰ κηρύκων τὴν παράδοσιν τῶν ὅπλων. Ψυχραίμως ὁ Λεωνίδας ἀπαντᾷ μὲ τὸ ἱστορικὸν «Μολὼν λαβέ». Οἱ Πέρσαι ἐξοργίζονται. Ἐπιτίθενται ἀκάθεκτοι. Ὁ ἥλιος προχωρεῖ πρὸς τὴν δύσιν. Οἱ Ἕλληνες μάχονται μὲ ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐμφανίζεται ὁ Ἰούδας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Μαλιεὺς Ἐφιάλτης τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Περσῶν. Τὸ ὄνομά του διετηρήθη ὡς σύμβολον τῶ ἐπαισχύντων προδοτῶν. Οἱ Πέρσαι δι' ἑτέρας ὁδοῦ πλησιάζουν τοὺς Ἕλληνας. Ἀρκετοὶ Ἕλληνες ἀποσύρονται. Ὁ Λεωνίδας θέλει νὰ περισώσῃ τὸ γόητρον τῆς Σπάρτης. Παραμένουν καὶ οἱ Θεσπιεῖς, ἀμιλλώμενοι εἰς ἡρωϊσμὸν τοὺς Σπαρτιάτας.

Τὸ μεγαλειῶδες δράμα εἰσέρχεται εἰς τὴν κάθαρσίν του. Δι' ὑστάτην φορὰν παρατίθεται πρωϊνὸν ἄριστον. Σπαρτιᾶται καὶ Θεσπιεῖς παρακάθηνται ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ. Λέγεται, ὅτι ἐν τῷ ἀρίστῳ τούτῳ ὁ Λεωνίδας, εἶπεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας. «Συστρατιῶται, Συνιστῶ νὰ γευματίσωμεν λιτῶς, διὰ νὰ μὴ βαρύνῃ ἡ τροφὴ τὰς κινήσεις μας. Ἀπόψε θὰ δειπνήσωμεν ὅλοι πλουσιοπαρόχως εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος». Δὲν λησμονεῖ ν' ἀναφέρῃ εἰς τοὺς προϊσταμένους του. Παραδίδει τὴν ἀναφοράν του εἰς δύο νεαρούς, οἵτινες ἀρνοῦνται νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν μάχην λέγοντες: «Δὲν εἴμεθα ἐδῶ διὰ νὰ μεταφέρωμεν ἐπιστολάς, ἀλλὰ διὰ νὰ μαχώμεθα. Νὰ στείλῃς ἄλλους». Ἀποστέλλονται ὁ Εὔρυτος καὶ ὁ Ἀριστόδημος. Εἶναι οἱ μόνοι διασωθέντες.

Οἱ Πέρσαι ἐξωργισμένοι ἐπιχειροῦν νὰ πτοήσωσι τοὺς Ἕλληνας, διαδίδοντες, ὅτι τὰ βέλη των εἶναι τόσον πολλά, ὥστε θὰ καλύψωσι τὸν ἥλιον. «Τόσον τὸ καλλίτερον» ἀναφωνεῖ ὁ Σπαρτιάτης Διηνέκης. «Θὰ πολεμήσωμεν ὑπὸ σκιάν». Ἀποστέλλονται πρέσβεις, οἵτινες λέγουσι τῷ Λεωνίδᾳ. «Ὁ Βασιλεὺς χαρίζει τὴν ζωὴν εἰς σὲ καὶ τοὺς γενναίους σου, σοῦ ἀφήνει τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων καὶ σοῦ προσφέρει τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Λεωνίδου εἶναι ἱστορική. «Εἴπατε εἰς τὸν κύριόν σας, ὅτι προτιμῶ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς πατρίδος μου, παρὰ νὰ τὴν ὑποδουλώσω».

Ἡ δραξ τῶν ἀγωνιστῶν παρατάσσεται εἰς μάχην. Οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονται σῶμα πρὸς σῶμα. Οἱ μαχηταὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποκάμνουν. Σπαρτιᾶται καὶ Θεσπιεῖς πίπτουν ὁ εἷς ὕστερον τοῦ ἄλλου...Ὁ ἥλιος ἔδυσε. Τὰ Περσικὰ βέλη βάλλουν κατὰ πτωμάτων. Πίπτει καὶ ὁ Λεωνίδας.....

Φρίκη καὶ δέος καταλαμβάνει τὸν Ξέρξην εἰς τὴν θέαν τῶν πτωμάτων. Τὰ πτώματα διασκορπίζονται καὶ θάπτονται εἰς τὸ πεδίον. Ὁ Ξέρξης δὲν λησμονεῖ, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν δυναστείαν τοῦ βαρβάρου Καμβύση, ὅστις ἀπεκεφάλισε τὸ πτῶμα τοῦ Φαραὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Εἰς τὸ μέσον τοῦ πεδίου ὑψώνει πάσσαλον. Ἐκεῖ ἀναρτᾷ τὸ ἀποκεφαλισθὲν πτῶμα τοῦ Λεωνίδου.

Οἱ Ἕλληνες ἡττήθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐνίκησαν ὅμως εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Αἱ γενεαὶ παρέρχονται, μένουν ὅμως αἱ σελίδες τῆς Ἱστορίας, ἵνα ἐνθυμίζωσι τὰ παρελθόντα. Μὲ τὸν ὑπέρλαμπρον ἐκεῖνον τῶν Θερμοπυλῶν ἀγῶνα, ἔλαμψεν ὁ Ἑλληνικὸς πυρσός, ὅστις πάντοτε φωτίζει τοὺς λαοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς δουλείας.

Δύο χιλιάδες τετρακόσια τριάκοντα πέντε ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1955, ἡ σύγχρονος Ἑλλάς, ἀποτίουσα φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, πανύψηλον ἐν Θερμοπύλαις ἀνύψωσε τύμβον, εἰς ἄληστον μνήμην τῶν ἡρωϊκῶς πεσόντων τέκνων της. Ἐκεῖ, εἰς τὰς Θερμοπύλας, συνηντήθησαν ἡ Ἀρχαία Ἑλλὰς μὲ τὴν Σύγχρονον καὶ ἥνωσαν τὰς χεῖράς των. Ἐκεῖ, ἡμεῖς τῶν Τιτάνων ἀπόγονοι, λιβανωτὸν προσηνέγκαμεν εἰς τὴν ἡρωϊκήν

των θυσίαν. Ἀπὸ τοῦ Ἄνακτος μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου Ἕλληνος πολίτου, σύσσωμον τὸ Πανελλήνιον, ἔκλινεν εὐλαβῶς τὸ γόνυ, πρὸ τῶν ἀθανάτων σκιῶν. Πέπλοι γαλανοὶ Ἑλληνικῶν ὀνείρων ἐκάλυψαν τοὺς ὁρίζοντας. Ἂς μὴ εἴπῃ οὐδεὶς ὅτι αἱ ἑορταὶ αὗται ἦσαν ἁπλῶς πανηγυρικαὶ ἢ θεαματικαί. Ἦσαν ἐκδήλωσις ὑπερκοσμίου λατρείας, ἥτις σπείρει εἰς τὰς ἀνθρωπίνας καρδίας τὸν πόθον τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα. Τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων πολλαὶ συνήφθησαν μάχαι, οὐδεμία ὅμως ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν Θερμοπυλῶν. Αἱ Θερμοπύλαι δὲν εἶναι ἁπλῶς ἓν ἱστορικὸν γεγονός, ἢ ἓν γεωγραφικὸν σημεῖον. Εἶναι πηγὴ ὑπερόχου αὐτοθυσίας καὶ ἀπαραμίλλου πατριωτισμοῦ. Αἱ Θερμοπύλαι ἀνεδείχθησαν εἰς ἱερὸν εἰκονοστάσιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς εἰκόνας τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς.

Ἡ θυσία τοῦ Λεωνίδου, ὡς φωτεινὸν μετέωρον, ἐφώτισεν τὰ ἐρέβη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐδίδαξε πόσον «γλυκὺς εἶναι ὁ ὑπὲρ Πατρίδος θάνατος». Οἱ αἰῶνες οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ προσατενίζωσι τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν ὡς τὸ ἀκτινοβόλον σημεῖον, ἐξ οὗ ἐξεπέμφθη τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπαναλαμβάνουν τοὺς ἀθανάτους τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ στίχους: «Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμός δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος. Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτων οὔτ' εὐρὼς οὐθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. Ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλετο». Δηλαδή: «Ὦ πόσον ἔνδοξος ἡ τύχη τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων....Ὁ τάφος των εἶναι βωμός. Θὰ δώσωμεν αὐτοῖς μνήμην ἀΐδιον. Οὔτε ἡ μοῦχλα, οὔτε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος θὰ ἐξαλείψουν ποτὲ τὸν ἐπιτάφιον τοῦτον τῶν ἀνδρείων. Τὰ ὑποχθόνια δώματα ὅπου αὐτοὶ ἀναπαύονται περιέχωσι τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος».

Τὸ αἷμα τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τόσων ἄλλων ἀγώνων εἶναι διὰ τοὺς μεταγενεστέρους, ὁ ὁδηγὸς διὰ τὴν νίκην. Ἀείποτε οἱ Ἕλληνες, λαὸς τῶν ἡμιθέων καὶ γιγάντων, ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά των ἵνα δείξωσιν εἰς τὸν κόσμον τῆς βίας καὶ τοῦ ὑλισμοῦ, τίνι τρόπῳ πολεμοῦν οἱ ἀδικημένοι—νικηταί, οἱ μικροὶ τῇ ὄψει μεγάλοι ὅμως τοῖς ἔργοις καὶ ὅτι ἡ δόξα δὲν ἐξαγοράζεται, ἡ ἱστορία δὲν γράφεται μὲ μελάνην, ἀλλὰ μὲ αἷμα.

Τοιούτων προγόνων συνεχισταὶ καὶ κληρονόμοι, φανῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀντάξιοι, πορευόμενοι τὴν ὁδὸν ἣν ἐκεῖνοι πρῶτοι ἐπορεύθησαν ἔχοντες ὡς σκοπὸν παντὸς ἀγῶνος τὴν Ἑλλάδα. Κληρονόμοι μεγίστης διαθήκης, εἰς ἡμᾶς ἀνήκει τὸ χρέος ὅπως δημιουργήσωμε νέους πνευματικοὺς ὁρίζοντας, ὁδηγοῦντες τὰ ἔθνη ἐκ τῆς ἀμαθείας εἰς τὴν σοφίαν, ἐκ τοῦ μίσους εἰς τὴν ἀγάπην, ἐκ τοῦ ὑλισμοῦ εἰς τὸν ἰδεαλισμόν, ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς. Προχωρήσωμεν θαρραλέως εἰς τὸν ἱερὸν τοῦ πνευματικοῦ χρέους στίβον. Τέκνα γνήσια τῆς αἰωνίου καὶ ἀθανάτου Ἑλλάδος, μὴ ὀπισθοχωρήσωμεν πρὸ οὐδενὸς κινδύνου «φτάνει μιὰ ἰδέα νὰ τὸ πῇ, μιὰ ἰδέα νὰ τὸ προστάξῃ. Κορώνα ἰδέα, ἰδέα σπαθὶ ποὺ θὰ εἶσ' ἀπάνου ἀπ' ὅλα» ὅπως ἐπιγραμματικῶς εἰς τοὺς «Βωμοὺς» του γράφει ὁ Παλαμᾶς.

Ἄστρον ὑπέρλαμπρον πάσης ἐνεργείας ἡμῶν ἂς εἶναι τὸ δίστιχον τοῦ ποιητοῦ Στρατήγη:

«Μὴ λησμονῆς πὼς Ἕλληνα σ' ἔχει γεννήσει ἡ μοῖρα
κι ἐντός σου λάμπει ἀδάμαστη τοῦ Γένους ἡ ψυχή.»

Ἰωάννης Δ. Ράϊκος
Δόκιμος Ὑπαστυνόμος

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω»

«Ἀφῆστε κάθε ἐλπίδα, σεῖς ποὺ διαβαίνετε αὐτὴ τὴν Πύλη».

(Ὁ Ντάντε γιὰ τὴν Πύλη τοῦ Ἅδου καὶ ὁ Σαῖφερ γιὰ τὸν ἐπιπόλαιο γάμο).

Μιὰ Νύχτα μὲ φεγγάρι...

«Τὸ ὀξύτατον κοινωνικὸν πρόβλημα»...Ἔτσι τὸ ὠνόμασε κάποιος σεβαστός μου Καθηγητής...Καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνταποκρίνεται πλήρως στὴ σημερινὴ ἰδίως πραγματικότητα.

Πρόκειται γιὰ τὸ πρόβλημα τοῦ γ ά μ ο υ, ποὺ προβάλλει ὀξὺ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐποχὴ ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα ὠργανώθηκε σὲ Κοινωνίες καὶ ὑποδιαιρέθηκε σὲ οἰκογένειες, καὶ ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα γίνεται ὀξύτερο καὶ πιὸ ἔντονο μέσα στὶς δυσκολίες καὶ τ' ἀτέλειωτα προβλήματα τῆς μεταπολεμικῆς ζωῆς. Παρατηρῆστε! Κάθε γυναῖκα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ τὸν κόσμο νοιώθει ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ πολεμήσῃ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση..."Ολα της τὰ ὄνειρα πρὸς τὰ ἐκεῖ τείνουν καὶ οἱ ἐλπίδες της μπερδεύονται κάπου σὲ μιὰ ἐκκλησία ὅπου ἕνας γαμπρὸς τὴν καρτερεῖ...Ἡ λέξη «γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η» μοιάζει στὸ μυαλουδάκι της μ' ἕναν ἀπαίσιο μπαμπούλα ποὺ θέλει νὰ τὴν γελοιοποιήσῃ, νὰ τὴν καταστρέψῃ καὶ νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ ὅλα της τὰ δικαιώματα ἀπὸ τὴ ζωή...Λυσσώδης λοιπὸν ἀγώνας συνάπτεται ἀνάμεσα στὰ δύο φῦλα...Καὶ πολλὲς φορὲς αἱματηρός... Ἡ γυναῖκα θέλει νὰ «τυλίξῃ» ὁποιονδήποτε, φτάνει νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ γεροντοκορισμοῦ. Κι' ὁ ἄντρας πέφτει πολλὲς φορές, ἡρωϊκὰ μαχόμενος, στὶς παγίδες ποὺ ὁλόγυρα τὸν περιζώνουν...Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ὀξύτητα τῶν ἐκφράσεών μου, μὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸν ὀξύτητα τοῦ θέματος ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ...

Ἐγκλήματα...Αὐτοκτονίες...Μίση...Καταστροφὲς...θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα στὴν κοινὴ ὑπηρεσία τοῦ γαμήλιου σκοποῦ...

Δὲν κατηγορῶ τὴν γυναῖκα...Γιατὶ συγκαταλέγουμαι μεταξὺ τῶν πιὸ εἰλικρινῶν θαυμαστῶν της...Δὲν εἶμαι «μισογύνης»...Τὸ δηλώνω κατὰ τὸν πλέον ἐπίσημο καὶ κατηγορηματικὸ τρόπο...Αὐτὸ ἄλλως τε εἶναι μοῦ φαίνεται γνωστό...

Ἂν οἱ γυναῖκες ἀξίζουν ὁλόκληρη τὴν ἐμπιστοσύνη μας, ἢ ἂν εἶναι πράγματι τὸ ἀσθενικὸ φῦλο καὶ δὲν κυβερνοῦν τὸν κόσμο μὲ τὸν τρόπο τους, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω... Ξέρω ὅμως ὅτι ὁ γάμος κατάντησε πιὰ μιὰ κοπιαστικὴ προσπάθεια σήμερα, καὶ γιὰ νὰ ἔλθῃ σὲ αἴσιο πέρας τὰ δίνει ὅλα ἡ γυναῖκα...καὶ εἶναι πρόθυμη νὰ κάνῃ ὅ,τιδήποτε...Θυσιάζει ἀκόμη καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά της...Καὶ καμμιὰ φορὰ μᾶς παρουσιάζεται μ' ἕνα ἀποκρουστικὸ πρόσωπο...Δὲν τὴν ἀδικῶ...Ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀδικήσουν καὶ μένα ὅσες καλὲς ἀναγνώστριες μοῦ ἔχουν χαρίσει τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη τους...Ἐδῶ μέσα δὲν φιλοσοφῶ, οὔτε νομολογῶ..."Απαγε τῆς βλασφημίας!..Ἀφηγοῦμαι μονάχα ἁπλᾶ ὅσα βλέπω ἔξω στοὺς δρόμους, περπατῶντας σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία καὶ μελετῶντας τὴ Ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους...

Δὲν ἔχω πρόθεση νὰ θίξω τὰ «κείμενα»...Οὔτε ἐξετάζω ἂν κεῖνται καλῶς ἢ κακῶς...Δὲν ἔχω ἀκόμη σχηματίσει μιὰ κάποια θετικὴ γνώμη γύρω ἀπὸ τὰ φεμινιστικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς μας...

Ὑπάρχουν ἴσως κάποιες λίγες (ἐλάχιστες) στιγμές, ποὺ συμφωνῶ μὲ τὸν

Θεόφιλο: «Ἐκ γυναικὸς ἐρρύη τὰ φαῦλα...» Ἀλλὰ εἶναι πολὺ περισσότερες οἱ ὧρες ποὺ ἐνθουσιασμένα ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τῆς Κασσιανῆς: «Ἀλλὰ καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω...»

Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι αὐτὲς οἱ δυὸ οἱ φράσεις ἀλληλοσυμπληρώνονται καὶ δὲν ζῇ ἡ μιὰ δίχως τὴν ἄλλη...Αὐτὸ μονάχα θέλω νὰ πῶ καὶ τίποτε ἄλλο...

Κάνω αὐτὸν τὸν μακρὸ πρόλογο, πρὶν νὰ ἀφηγηθῶ αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸ περιστατικό, γιὰ νὰ ἡσυχάσω τὶς ἀναγνώστριες τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ συνείδησή μου .....

Μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι λοιπόν...Αὐτὸ εἶναι ὅλο...Μὴ ζητᾶτε νὰ μάθετε ἄλλες λεπτομέρειες ὅπως πάντα...Ἀπόψε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς περιγράψω τίποτε... Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα μὲ φεγγάρι τὰ ἔχει ὅλα...Καὶ ἀστέρια ποὺ τρεμοσβύνουν... Καὶ φυλλωσιὲς δέντρων ποὺ σιγομουρμουρίζουν...Καὶ περιβόλια ποὺ μοσχοβολᾶνε... Καὶ πουλιὰ ποὺ τραγουδοῦν...Καὶ πολὺ ρωμαντισμό...Καὶ λίγο ἀεράκι...Καὶ ἄφθονη ποίηση...Καὶ φαντασία ποὺ δὲν τελειώνει πουθενά...

Αὐτὴ τὴ Νύχτα λοιπὸν βρέθηκα ὑπηρεσία, κλεισμένος σ' ἕνα τετράγωνο τηλεφωνικὸ θάλαμο κάποιου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος...Μπροστὰ μου τὸ τηλέφωνο... Κι' ἀντικρύ μου στὸν τοῖχο ἕνας πελώριος πίνακας Τηλεφώνων..."Ολα φτηνὰ πράγματα, χωρὶς καθόλου ρωμαντισμό...Προσθέστε σ' αὐτὰ ὅλα καὶ λίγη νύστα ποὺ μπαινοβγαίνει στὰ βλέφαρά μου, καὶ θὰ μπορέσετε νὰ φαντασθῆτε αὐτὴ τὴν ἁπλῆ εἰκόνα...Κάνα δυὸ μέτρα ποιὸ κεῖ εἶναι τὸ Γραφεῖο τοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας..καὶ μέσα του ἕνας νεαρὸς Ὑπαστυνόμος γράφει...ὅλο γράφει...Τὸ τρίξιμο τῆς πέννας του μοιάζει νὰ μὲ νανουρίζῃ...Ποιὸς ξέρει τὶ γράφει!!! Ἴσως γιὰ τὸ ἀποψινὸ καυγαδάκι ἑνὸς σωφὲρ μ' ἕναν δύστροπο πελάτη ποὺ δὲν θέλησε νὰ πληρώσῃ τὸ λογαριασμό..."Ισως γιὰ τὴ χτεσινὴ κλοπὴ σιδηρικῶν ἀπὸ μιὰ μάντρα. Ἴσως κάποια μήνυσι...

Γράφει..."Ενα μυθιστόρημα ἀτέλειωτο εἶναι γραμμένο μέσα στὸ μεγάλο Βιβλίο Συμβάντων τοῦ Τμήματος...Καὶ μέσα σ' αὐτὸ πρωταγωνιστοῦν οἱ πιὸ ἀντίθετοι τύποι...

Ἔτσι σχεδὸν ἔχουν τὰ πράγματα καθὼς τὸ ρολόι τοῦ τοίχου κτυπᾷ ἀργὰ-ἀργὰ 12 φορές...Ὁ σκοπὸς ἔξω ἀκίνητος...Κι' ἔχει ἐντεταμένη τὴν προσοχή του...Ἐμεῖς οἱ τρεῖς μονάχοι μας..."Ενα τρίγωνο δηλαδή...Καὶ μέσα του ἀρχίζει καὶ τελειώνει ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνηση τῆς περιφερείας τοῦ Τμήματός μας. Ξαφνικὰ μπαίνει στὸ Τμῆμα ὁ Τέταρτος "Ανθρωπος...Εἶναι ἕνας σαραντάρης ἐργατικὸς καὶ ἄξεστος—ὅπως δείχνουν οἱ τρόποι καὶ τὰ ροῦχα του...

Φτάνει αὐτὸς γιὰ ν' ἀλλάξουν ὅλα μέσα στὸ Τμῆμα...Ὁ σκοπὸς βγαίνει ἔξω στὸ πεζοδρόμιο... Ὁ Ὑπαστυνόμος κλείνει τὸ βιβλίο Συμβάντων...Κι' ἐγὼ ἀθόρυβα τὸν πλησιάζω...

«Τὶ ἐπιθυμεῖτε;» τὸν ρωτῶ...

«Τὸν κ. Ἀξιωματικὸ» ἀπαντᾷ λιγάκι ἀπότομα...

Τὸν ὁδηγῶ μπροστὰ στὸν Ὑπαστυνόμο...Καὶ στέκω ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα... Δὲν ἔχω πρόθεση ν' ἀκούσω τὰ μυστικά του...Μὰ νομίζω καθῆκον μου νᾶμαι κάπου κοντά...

«Καθῆστε!» τοῦ λέει μαλακὰ ὁ Ἀξιωματικός μου...

Κάθεται, ἀνάβει ἕνα τσιγάρο μὲ κινήσεις ἀδέξιες καὶ λέει.

«Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ 18χρονη κόρη μου βρίσκεται ἀγκαλιασμένη μ' ἕνα ἄντρα μέσα στὸ σπίτι μου».

«Ποῦ εἴπατε;»

«Μέσα στὸ σπίτι μου. Δὲν ἀκοῦτε; Μέσα στὸ σπίτι μου εἶπα!»

«Μέσα στὸ σπίτι σας; Καὶ πῶς μπῆκε αὐτὸς ὁ ἄντρας μέσα στὸ σπίτι σας χωρὶς νὰ τὸν δῆτε;»

«Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄφησα νὰ μπῇ! Δὲν ἤμουν μέσα, καιροφυλακτοῦσα στὴν ἀπέναντι γωνιά».

«Καὶ γιατί;»

«Γιατὶ θέλω νὰ τοὺς πιάσετε ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσετε νὰ τὴν παντρευτῇ. Ἔτσι τάχουμε κανονίσει μὲ τὴν κόρη μου».

«Τάχετε κανονίσει μὲ τὴν κόρη σας; Δηλαδὴ συμφωνήσατε νὰ παρασύρῃ ἕνα ξένον ἄνθρωπο μέσα στὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ τὸν πιάσουμε ἐμεῖς καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσουμε νὰ τὴν παντρευτῇ; Αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε;»

«Αὐτό! Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν εἶναι ἕνας ξένος. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν κατέστρεψε καὶ κατέστρεψε μαζὶ καὶ μένα...εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος...ἕνας δυστυχισμένος πατέρας καὶ ζητάω τὴν προστασία σας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς πῆρε τὴν Τιμή της μὲ γλυκόλογα, τὴν ξεμυάλισε, τὴν ρεζίλεψε...Καὶ προσπαθεῖ τώρα, ἀφοῦ γλέντησε μαζί της νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ποιὸς θὰ τὴν πάρῃ ὅμως, κύριε Ὑπαστυνόμε, τὴν κόρη μου στὴν κατάσταση ποὺ τὴν ἔφερε;...»

Μιὰ καινούργια ἱστορία εἶναι ἕτοιμη νὰ προστεθῇ στὸ Μεγάλο Βιβλίο Συμβάντων τοῦ Τμήματος. Ὁ Ὑπαστυνόμος σηκώθηκε ὄρθιος...Κι' ἔτσι ἄφησε ἐλεύθερη νὰ φανῇ πίσω του, στὸ τοῖχο, μιὰ καλλιτεχνικὴ πινακίδα ποὺ ἔγραφε: **«Μηδενὶ δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς».** Καὶ ὁ δεύτερος «μῦθος» παρουσιάστηκε σὲ λίγο ἐνώπιόν του, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ σκοποῦ κρατητηρίων. Ἦταν ἕνας «μῦθος» ξανθός, ψηλός, ὅμορφος, ὅλο νειάτα καὶ εὐγένεια. Δίπλα του τὸ «θῦμα»... μιὰ κοπελλίτσα ὄχι πολὺ σεμνή, ὄχι πολὺ ἁγνή, ὄχι πολὺ συνεσταλμένη, ἀλλὰ πάρα πολὺ ἔξυπνη καὶ πεπειραμένη...

Αὐτὸ τὸ...ζευγαράκι μ' ἔβαλε σὲ πολὺ πειρασμό. Καὶ πολὺ κουράστηκα γιὰ ν' ἀνακαλύψω ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπροσώπευε τὸ ἀσθενικὸ φῦλο...Γιατὶ ἐκείνη φαινότανε ἀπὸ τὶς γνωστὲς «ἀτσίδες» τῶν ἀστυνομικῶν Δελτίων...Κι' ἐκεῖνος ἔμοιαζε μ' ἕνα ἄβγαλτο μαθητούδι ποὺ παράκουσε τὴν Πατρικὴ Ἐντολὴ κι' ἔφαγε στὰ κλεφτὰ καὶ λιχούδικα τὸν ἀπηγορευμένο καρπό, ὄχι καὶ τόσο σπάνιο...ποὺ τὸν εἶχαν—καθὼς ἀποδείχτηκε ἰατροδικαστικῶς μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες—δοκιμάσει ἄφθονοι πλανόδιοι ἀγοραστὲς καὶ μάλιστα...«ἐπὶ χρήμασιν»...

—Πόσο χρονῶν εἶσαι; τὸν ρώτησεν ὁ Ὑπαστυνόμος.

—22.

—Τὶ δουλειὰ κάνεις;

—Φοιτητὴς τῆς Χημείας.

—Πόσο καιρὸ γνωρίζεις τὸ κορίτσι;

—Σχεδὸν δέκα μέρες.

—Καὶ πότε τὸ διέφθειρες;

Ἐκεῖνος τινάχτηκεν ὄρθιος...Τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια του καρφώθηκαν μὲ πολλὴ ἀπορία πάνω στὸν Ὑπαστυνόμο...

—«...Τὸ...τὸ...τὸ διέφθειρα εἴπατε;»

—«Ναί! δὲν καταλαβαίνεις;»

—«Ὄχι! δὲν μπορῶ νὰ σᾶς καταλάβω».

—«Τότε λοιπὸν τὶ γύρευες στὸ ξένο σπίτι τέτοια ὥρα στὸ κρεβάτι μιᾶς γυμνῆς κοπέλλας;»

Ἐκεῖνος ξανακάθησε, κοκκίνισε, χαμήλωσε τὰ ὅμορφα μάτια του καὶ ντροπαλά, κυττάζοντας πάντα κάτω, ἀπάντησε:

—«Τὴν γνώρισα πρὶν δέκα μέρες ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο...Δὲν ἦταν ἔτσι ντυμένη ὅπως βλέπετε, οὔτε εἶχεν αὐτὸ τὸ ὕφος...Ἦταν πολὺ σεμνὰ ντυμένη...Καὶ τὸ ὕφος της ἦταν ὅλο ντροπὴ καὶ εὐγένεια...Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ ἀθῳότητά της καὶ ἡ ἀφέλεια ποὺ τὴ διέκρινε...Πρώτη ἐκείνη μοῦ μίλησε...Καὶ ἡ φωνή της ἦταν γλυκειά, μελωδική, ἁπαλὴ σὰν χάδι...Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Ὑπαστυνόμε, ἂν γίνουμαι ἀνό-

ητος, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὲ ἀνεχθῆτε γιὰ λίγα μονάχα λεπτά... Ἔτυχε ποτὲ νὰ ἐρωτευτῆτε; Μονάχα ἂν ἔχετε αἰστανθῆ ἕνα μεγάλο Ἔρωτα θὰ μπορέσετε νὰ μὲ καταλάβετε...Τὴν ἀγάπησα...Αὐτὸ εἶναι ὅλο...Ἀγάπησα τὴν ἀφέλεια, τὴν ἀθῳότητα, τὴν καλωσύνη της...Τὸ κορμί της μπορῶ νὰ σᾶς πῶ δὲν τὸ πρόσεξα... Γελοιότητες θὰ μοῦ πῆτε. Καὶ θἄχετε δίκηο. Μὰ ἐγὼ τὴν ἀγάπησα. Καὶ δὲν ντρέπουμαι νὰ τὸ παραδεχτῶ : **Κεραυνοβόλος ἔρωτας ! ! !** Ἔτσι...ἀκριβῶς ὅπως τὸν γράφουν τὰ Μυθιστορήματα...Βγήκαμε μαζὶ ἕνα περίπατο, καθίσαμε σὲ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο...Κι' ὕστερα ἐκείνη μοῦ πρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσω μέχρι τὸ σπίτι της. Κι' ἐγὼ τὄθελα. Καὶ τὴν πῆγα μέχρι τὴν πόρτα της. Πρὶν χωριστοῦμε τῆς ἔδωσα κλεφτὰ ἕνα φιλάκι στὸ μάγουλο. Κι' ἔφυγα σιγοτραγουδώντας εὐτυχισμένος...Ἔτσι ἄρχισεν ἕνας μεγάλος ἔρωτας, ὅπως λέει τὸ τραγουδάκι. Εἶχα τυφλωθῆ πιὰ καὶ δὲν ἔβλεπα τίποτε ἄλλο γύρω μου παρὰ μονάχα **ἐκείνη**. Γιὰ Κείνη ζοῦσα, σπούδαζα καὶ ἀνάπνεα ἀκόμα. Μοὔφτανε τὸ γέλιο της, ἡ δροσιά της, ἡ ἀφέλεια, ἡ καλωσύνη της. Κάποτε ἕνας φίλος μου θέλησε νὰ μοῦ κάνη κάποιο ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν ἠθική της, γιατὶ λέει ὅτι τὴν γνώριζε καλὰ καὶ εἶχε γλεντήσει μαζί της. Κάποιος ἄλλος μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ χρεωστᾶ λεπτά, ἀπὸ ἕνα βράδυ ποὺ εἶχε κοιμηθῆ μαζί της. Κι' ἕνας τρίτος μοῦ ἀνεκοίνωσε ἐμπιστευτικὰ ὅτι εἶχε κάνει καὶ ἔκτρωση. Ἔγινα ἔξω φρενῶν μὲ ὅλους. Ἀπὸ τότε δὲν τοὺς ξαναμίλησα. Ἀποτραβήχτηκα ἀπὸ τοὺς φίλους μου γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τὰ βρωμερὰ λόγια τους, «ὁ κόσμος μᾶς ζηλεύει καὶ θέλει νὰ μᾶς χωρίσῃ» μοῦ ἔλεγε συχνὰ ἐκείνη. Κι' ἐγὼ μισοῦσα ἀφάνταστα τὴν ἀνθρώπινη κακία ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ καταστρέψῃ τὴν Εὐτυχία μου. Στὸ μεταξὺ τῆς εἶχα μιλήσει γιὰ τὸν πατέρα μου, ποὺ τὸν λάτρευα ὅσο κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο, γιὰ τὴν ἄρρωστη μαννούλα μου ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά της, γιὰ τὸ Μεγάλο χτῆμα μας στὸ χωριό... Κι' ἐκείνη μ' ἀγκάλιαζε τρυφερὰ καὶ μοὔλεγε : «Τώρα δὲν ἔχεις πατέρα, μητέρα, χτῆμα. Ἔχεις μονάχα ἐμένα ποὺ σὲ λατρεύω ὅσο κανέναν ἄνθρωπο στὴ ζωή. Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας ποὺ ἀγαπῶ, ὁ μοναδικὸς ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Ἂν σὲ χάσω θὰ σκοτωθῶ». Αὐτὸ δὲν μοῦ πολυάρεσε. Μὰ ἔλεγα ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀγαπήσῃ κι' ἐκείνη τοὺς δικούς μου σὰν τοὺς γνωρίσῃ. Τῆς ἔλεγα κι' ἐγὼ ὅτι τὴν ἀγαπῶ μὰ δὲν ἔδειχνε ὅτι πίστευε στὰ λόγια μου. Μοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν Ἀγάπη μου. Ἤθελε δηλαδὴ νὰ τὴν παντρευτῶ. Τῆς ἔλεγα νὰ περιμένῃ. Μὰ ἐκείνη νευρίαζε καὶ ἔκλαιγε. Ἕνα ἀπόγευμα, πρὶν τρεῖς μέρες ἤλθεν ἀναστατωμένη καὶ μὲ βρῆκε στὸ Πανεπιστήμιο... Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια μοῦ ζήτησε νὰ τὴν πάρω κοντά μου, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ πατέρα της. «Οἱ γείτονες, μοῦ εἶπε, μᾶς εἶδαν μαζί. Κι' ὅλη ἡ γειτονιὰ μὲ σχολιάζει. Κάποιος μάλιστα ἔπιασε τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ τὰ εἶπε. Κι' ἐκεῖνος ἔγινε πῦρ καὶ μανία. Μὲ σακάτεψε στὸ ξύλο. Καὶ μοῦ δήλωσε ὅτι ἂν δὲν πᾷς νὰ μὲ ζητήσῃς σήμερα θὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυό». Ἡ ἐπίθεση ποὺ δέχτηκα ἦταν ξαφνική. Καὶ τῆς ἀπάντησα ὅτι θὰ κάνω, ὅ,τιδήποτε γιὰ νὰ τῆς χαρίσω τὴν Εὐτυχία. Πρέπει ὅμως νὰ πάρω πρῶτα τὴ γνώμη τῶν δικῶν μου, γιατὶ δὲν θέλω νὰ στηρίξω τὸ σπίτι ποὺ θ' ἀνοίξω μαζί της στὶς κατάρες τους. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε. Γιατὶ πρέπει πρῶτα νὰ τελειώσω τὶς σπουδές μου, νὰ πάρω τὸ Δίπλωμά μου κι' ὕστερα νὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ ἔχω καὶ μία ἀδελφὴ μεγαλύτερη ἀπὸ μένα Εἶναι ἀρραβωνιασμένη. Καὶ πρέπει νὰ παντρευτῇ πρῶτα ἐκείνη κι' ὕστερα ἐμεῖς. Ἔτσι τὄχουμε στὸ χωριό μας βλέπετε. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν πρόσεξε τὰ λόγια μου. «Θὰ σοῦ ἀλλάξ..ν τὰ μυαλά» φώναξεν ἀγριεμμένη. «Δὲν θὰ μὲ βροῦν τοῦ γούστου τους οἱ δικοί σου. Θἄρθουν νὰ ρωτᾶν γιὰ μένα, γιὰ τὴν ἠθική μου, γιὰ τὴν προῖκα μου». Τὴν διέκοψα γ..ὰ νὰ τὴν καθησυχάσω : «Καὶ τὶ σὲ πειράζει ἂν ρωτήσουν οἱ δικοί μου». Αὐτὰ τῆς εἰτα μονάχα. Ἦταν λοιπὸν στραβὰ τὰ λόγια μου, κύριε Ὑπαστυνόμε; Μὰ ἐκείνη φούντωσε καὶ μοῦ παρουσιάστηκε μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ποτὲ δὲν τὸ φανταζόμουνα. «Τὸν κακό σου τὸν ψυχρό σου τὸν καιρὸ παληάνθρωπε» μ'

ἀπάντησε «μὲ βαρέθηκες ἔ;Καὶ θέλεις νὰ μοῦ τὸ στρίψῃς; Μὰ δὲν θὰ τὸ φᾶς.Μὲ ἐξέθεσες μοῦφαγες τὰ λεπτά μου, μὲ ρεζίλεψες, μὲ κατέστρεψες. Θὰ σὲ στείλω φυλακή. Θὰ τὰ γράψω ὅλα στὴν «χτικιάρα» τὴν μάνα σου γιὰ νὰ πεθάνῃ. Θὰ σὲ σκοτώσω». Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά, τόσο δυνατά, ποὺ μαζεύτηκε κόσμος πολύς. Γι' αὐτὸ βρῆκα μιὰν εὐκαιρία ποὺ ἐκείνη μιλοῦσε μὲ κάποιον γνωστό της καὶ τὄσκασα. Σὰν βρέθηκα στὸ δωμάτιό μου εἶχα ἕνα φοβερὸ βάρος στὴν καρδιά, μουρχότανε νὰ κλαίω νὰ κλαίω μὲ λυγμούς. Ἡ καρδιά μου τὴν εἶχε πιὰ συχαθῆ. Δὲν φταίω ἐγώ, δὲν τὄθελα μὰ τὴν ἀηδίασα πιά.Μόνη της τὰ κατάφερεν ἔτσι.Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα δὲν ξαναπῆγα στὸ Πανεπιστήμιο. Οὔτε τὴν ξαναεἶδα. Σήμερα ὅμως τὸ ἀπόγευμα, ἀργὰ κατὰ τὸ βράδυ, ἦλθεν στὸ δωμάτιό μου μιὰ φίλη της. Καὶ κλαίγοντας μὲ ἱκέτεψε νὰ πάω κοντά της, γιατί, λέει, ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ πατέρα της ποὺ εἶχε πάει ταξείδι στὴ Θεσσαλονίκη, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ εἶναι σὲ ἄθλια χάλια στὸ σπίτι της ὁλομόναχη. Ἤθελε μάλιστα νὰ μοῦ ζητήσῃ καὶ συγχώρεση γιὰ τὸν κακὸ τρόπο της καὶ νὰ μοῦ πῇ ὅτι δέχεται νὰ χωρίσουμε σὰν φίλοι. Τὴ λυπήθηκα. Καὶ πῆγα κοντά της. Τὴ βρῆκα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της καὶ σκεπασμένη μὲ μιὰ κουβέρτα. Τὰ μάτια της ἦταν κατακόκκινα. Ἴσως ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμμα. Μὲ φωνὴ σιγανὴ ἄρχισε νὰ μοῦ ζητάῃ νὰ τὴ συγχωρέσω. Καὶ τὰ λόγια της ἦταν ἀργὰ καὶ κουρασμένα. Τὴ λυπήθηκα, κάθισα κοντά της κι' ἄρχισα νὰ τὴν χαϊδεύω τρυφερὰ στὸ μέτωπο καὶ νὰ τῆς μιλάω γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ πάντα εἶναι ὄμορφη καὶ γιὰ τὰ λάθη ποὺ κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τῆς δήλωσα ὅτι τὴν ἔχω πιὰ συγχωρίσει καὶ ὅτι μποροῦμε νὰ μείνουμε δυὸ πολὺ καλοὶ φίλοι. Ξαφνικὰ κτύπησε ἡ πόρτα καὶ ὅταν ἐκείνη φώναξεν «ἐμπρὸς» μπῆκαν μέσα δυὸ ἀστυφύλακες. Τότε κατάλαβα ὅτι ἡ φίλη της φεύγοντας εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα ἀνοικτή. Τὴν ἴδια ὥρα—καὶ πρὶν καταλάβω καλὰ καλὰ τὶ πάει νὰ κάνῃ—ξεσκεπάστηκε. Καὶ εἶδα ὅτι ἀπὸ μέσα ἦταν ὁλόγυμνη. Μὲ τράβηξε συγχρόνως ἀπὸ πάνω της καὶ ἄρχισε πάλι νὰ φωνάζῃ : «Παληάνθρωπε, μὲ κατέστρεψες. Πᾶρτε τον μέσα». Καὶ μὲ φέρανε ἐδῶ.

Δὲν ἔχει σημασία τὶ εἶπεν ὁ Ὑπαστυνόμος ἢ τὶ ἔκανε ἐκείνη ἢ τὶ σκέφτηκα ἐγώ. Αὐτὰ εἶναι λεπτομέρειες ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἡ ἱστορία συνεχίστηκε στὸ Δικαστήριο, ὅπου ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἀθωώθηκεν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ἡ εἴδηση ἔφτασε μέχρι τὸ χωριό του. Καὶ ἡ μὲν μάνα του ἔπαθε μιὰ κρίση βαρειᾶς φορφῆς καὶ μεταφέρθηκε σὲ μιὰ κλινική, ὁ δὲ πατέρας του τὸν καταράστηκε καὶ τὸν ἀποκήρυξε ἀπὸ παιδί του. Κι' ἐκεῖνος ἐρείπιο πιὰ ἠθικὸ ἀπεπειράθη (εὐτυχῶς δίχως ἐπιτυχία) ν' αὐτοκτονήσῃ...

Ἄρα «ἐκ τῆς γυναικὸς ἐρρύη τὰ φαῦλα;;;»

Ἀλλὰ ὄχι! Μὴ ταρασσέσθω Ὑμῶν ἡ καρδία, φίλες ἀναγνώστριες!!! Ἐξακολουθῶ πάντα νὰ πιστεύω ὅτι «καὶ διὰ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω»...

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς δὲν εἶναι τὸ Κατηγορητήριο ἑνὸς μισογύνη.Σᾶς τὸ ὁρκίζουμαι αὐτό!!!

Ἀπευθύνονται μονάχα σὲ κάποιους ἀφελεῖς καὶ ρωμαντικοὺς συναδέλφους μου, ποὺ ἐκθέτουν ἀσυλλόγιστα τὰ χρυσᾶ τους νειᾶτα σὲ ἄμεσο καὶ προφανῆ κίνδυνο, ὑπερβαίνοντας κατὰ πολὺ τὰ ὅρια τοῦ καλῶς ἐννοουμένου συναισθηματισμοῦ...

Φύλακες γρηγορεῖτε!! Γιατὶ ὅσο καὶ νἄναι τὸ πνεῦμα πρόθυμο, εἶναι καμμιὰ φορὰ ἡ σάρκα φοβερὰ ἀσθενής... Ὁ ἑωρακώς με μεμαρτύρηκεν. Καὶ ἀληθὴς ἐστὶ αὐτοῦ ἡ μαρτυρία...

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω».

Ἕνας ἀστυφύλακας

Σ. Κ. Π.

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ μετάφρασιν κ. Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μπῆκαν στὸ ἔρημο κέντρο. Τὰ τραπέζια ἦταν ἀκόμα γεμᾶτα μὲ ποτήρια καὶ μπουκάλες ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ. Ἦταν ἀκόμη πολὺ πρωΐ καὶ οἱ καθαρίστριες δὲν εἶχαν πιάσει δουλειά. Ὁ Μπὶγκ Μάϊκ, ἕνας μεγαλόσωμος γεροδεμένος τύπος, χαμογέλασε ἀνοιχτόκαρδα καθὼς ἀντίκρυσε τὸν Σκότ.

—Καλῶς ἦρθες πίσω, κύριε ἐνωμοτάρχα, τοῦ εἶπε. Χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω πάλι ἐδῶ. Καλημέρα, Σλίμ. Τί θὰ λέγατε γιὰ δυὸ αὐγὰ μὲ χοιρομέρι;

Ὁ Σλὶμ χαμογέλασε μὲ εὐχαρίστηση καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Μπῆκαν καὶ οἱ τρεῖς στὴν αἴθουσα τοῦ μπάρ. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ κάθησαν σὲ σκαμνάκια κοντὰ στὸ ταμεῖο, ἐνῷ ὁ Μπὶγκ Μάϊκ στάθηκε μπρὸς στὸ ἠλεκτρικὸ καμινέτο κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ πρωϊνό.

—Ἡ δουλειὰ πάει καλά; τὸν ρώτησε ὁ Σκότ.

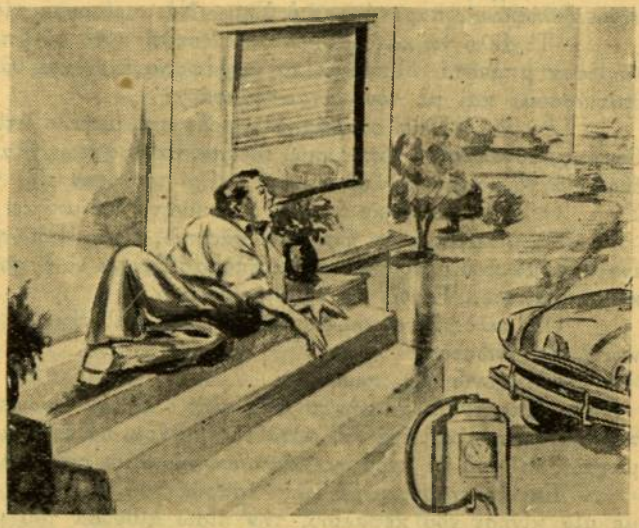
—Δόξα τῷ θεῷ. Ἄλλα μαγαζιὰ βέβαια δουλεύουν καλλίτερα ἀπὸ μένα, μὰ δὲν μπορῶ νἄχω παράπονο. Τὸ μαγαζί μου εἶναι καθὼς πρέπει καί...

—Καὶ δὲν πουλᾶς μαριχουάνα, διέκοψε ξαφνικὰ ὁ Σκότ.

Ὁ Μπὶγκ Μάϊκ γύρισε σιγὰ τὸ κεφάλι.

—Πῶς τὸ ξέρετε ὅτι μὲ πλησίασαν καὶ μοῦ ἔκαναν προτάσεις; ρώτησε.

—Τὸ φαντασθήκαμε. Σὲ ὅλα τὰ κέντρα ἔγιναν προτάσεις καὶ τὰ περισσότερα δέχτηκαν καὶ πουλοῦν. Αὐτὴ ἡ μαριχουάνα εἶναι ἄτιμο φάρμακο, Μάϊκ. Κάνει ὅλους αὐτοὺς τοὺς νέους σὰν τρελλοὺς καὶ εἶναι μετὰ τόσο δύσκολο νὰ τὴν κόψουν ὅσο εἶναι καὶ ἡ μορφίνη. Καί, ὅσο περισσότερη παίρνουν, τόσο ἀποβλακώνονται περισσότερο καὶ δὲν ξέρουν τί κάνουν. Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκαν, ἐνῷ ἔτρεχαν σὰν τρελλοὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Μπὶγκ Μάϊκ ἔπεσε στὰ γόνατά του, ἀκούμπησε στὸ σκαλοπάτι τὶς παλάμες του σὰν νὰ ἤθελε νὰ στηριχθῇ.

Ὁ Μπὶγκ Μάϊκ χτυποῦσε μὲ τέχνη τὰ αὐγὰ καὶ ἄκουγε τὸν Σκότ. Ἔρριξε μία ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ σταματοῦσε ἐμπρὸς στὴ βενζιναντλία ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του.

—Ἕνας πελάτης, εἶπε. Πάω νὰ τὸν περιποιηθῶ. Μὰ θὰ σοῦ πῶ κάτι, Σκότ:

'Αρνήθηκα νὰ πουλῶ τὴν μαριχουάνα καὶ οἱ δυὸ λεβέντες ποὺ ἦρθαν νὰ μοῦ τὸ προτείνουν βγῆκαν ἀπὸ δῶ κακὴν—κακῶς. Μὲ φοβέρισαν πὼς θὰ ξαναγυρίσουν, μὰ δὲν μοῦ φάνηκαν καὶ τόσο κακὰ παιδιά. Θὰ γυρίσω ἀμέσως. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ προσέξῃς τὰ αὐγὰ Σλίμ;

'Ο Σλὶμ προχώρησε καὶ μπῆκε πίσω ἀπὸ τὸ μπάρ, ἐνῷ ὁ Μπὶγκ Μάϊκ κατέβαινε τὰ ἔξη σκαλιὰ ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴν ἀντλία ποὺ βρισκόταν στὸ πεζοδρόμιο. Ξαφνικά, ἀντήχησαν πυροβολισμοὶ καὶ οἱ καυτὲς μολυβένιες σφαῖρες χώθηκαν στὸ σῶμα του. Σταμάτησε, σὰν νὰ δίσταζε ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω. Τὰ ὅπλα ξανάρχισαν πάλι νὰ ρίχνουν. 'Ο Μπὶγκ Μάϊκ ἔπεσε στὰ γόνατά του, ἀκούμπησε στὸ σκαλοπάτι τὶς παλάμες του σὰν νὰ ἤθελε νὰ στηριχθῇ καὶ σιγὰ-σιγά, διπλώθηκε στὸν ἑαυτό του καὶ ξαπλώθηκε στὸ πεζοδρόμιο, νεκρός.

Πρὶν ἀκόμα σβήσῃ ὁ ἀντίλαλος τῶν πυροβολισμῶν, ὁ Σκὸτ καὶ ὁ Σλὶμ εἶχαν βρεθῇ στὸν δρόμο. Σταμάτησαν στὴν ἄκρη τῆς πόρτας μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι καὶ γέμισαν μὲ χαλάζι ἀπὸ σφαῖρες τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ξεκινοῦσε. Τοὺς ἀπήντησαν μὲ μερικοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ὁ τοῖχος τοῦ κέντρου τοῦ Μπὶγκ Μάϊκ γέμισε ἀπὸ τρύπες.

—Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι θωρακισμένο καὶ τὰ τζάμια του ἄθραυστα, παρατήρησε ὁ Σκότ. Φέρε τὸ αὐτοκίνητό μας, Σλίμ, ὥσπου νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸν Μάϊκ.

Δὲν μποροῦσε πιὰ κανεὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ τὸν Μάϊκ. Κι' ἔτσι ὁ Σκὸτ πήδησε μὲ γρηγοράδα στὸ περιπολικὸ αὐτοκίνητο, ἐνῷ ὁ Σλὶμ πατοῦσε ὅλο τὸ πεντάλι τοῦ γκαζιοῦ. 'Επὶ δεκαπέντε χιλιόμετρα προχώρησαν μὲ ταχύτητα ποὺ δὲν ἔπεσε ἀπὸ τὰ ἑκατὸν τριάντα, μὰ πουθενὰ δὲν διέκριναν ἴχνος τοῦ αὐτοκινήτου τῶν δολοφόνων. 'Ο Σλὶμ σταμάτησε γιὰ νὰ ρωτήσῃ σ' ἕνα πρατήριο βενζίνης. 'Ο ὑπάλληλος δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ κανένα αὐτοκίνητο τὰ τελευταῖα δέκα λεπτά.

—Κάπου ἔστριψαν, εἶπε ὁ Σκότ. 'Αλλὰ ποῦ; Καὶ γιατί; Αὐτὲς οἱ πάροδοι δὲν ὁδηγοῦν πουθενά.

—Προχωροῦν πάντως ἀρκετὰ ὥστε νὰ βρίσκουν καταφύγιο αὐτοὶ οἱ καταραμένοι δολοφόνοι, παρατήρησε ὁ Σλίμ. Νὰ γυρίσουμε πίσω;

—Τὶ ἄλλο νὰ κάνουμε; Σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ μπὰρ ποὺ βρίσκεται τρία χιλιόμετρα μπροστά. Ὑπάρχει καὶ τηλέφωνο ἐκεῖ καὶ θὰ βροῦμε εὐκαιρία νὰ κουβεντιάσουμε καὶ μὲ τὸν καταστηματάρχη.

Σὲ λίγο ὁ Σλὶμ σταμάτησε μπρὸς στὸ μεγάλο κτίριο ποὺ στέγαζε τὸ μπάρ. Ἕνας χαμογελαστὸς τύπος, ποὺ ἔδειχνε καθαρὰ πὼς ἦταν 'Ιταλός, βγῆκε βιαστικὸς ἔξω, μὰ τὸ χαμόγελο ἔσβυσε στὰ χείλη του ὅταν εἶδε τὴν ἀστυνομικὴ στολὴ τοῦ Σλίμ. 'Ο Σκὸτ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε μέσα στὸ μπάρ.

—Δυὸ λόγια μόνο ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, εἶπε. 'Εδῶ γύρω πουλιέται σὲ ἀφθονία ἕνα πρᾶγμα ποὺ μόνο τρελλοὶ θὰ ἀποφάσιζαν νὰ τὸ ἐμπορευθοῦν. Φαντάζομαι νὰ μὲ καταλαβαίνετε. 'Εννοῶ τὴν μαριχουάνα.

'Ο 'Ιταλὸς ἔγινε χλωμὸς σὰν τὸ κερὶ καὶ σήκωσε τὰ χέρια του σὲ μιὰ χειρονομία ἀπογνώσεως.

—Μὰ ἐγὼ δὲν πουλάω...

—Μπορεῖ ἐσὺ νὰ μὴν πουλᾷς, εἶπε ὁ Σκότ. 'Εγὼ πάντως σὲ προειδοποιῶ. Ἂν πουλήσῃς ἔστω καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τσιγάρα, θὰ ἔρθουμε καὶ θὰ σοῦ χαλάσουμε τὸ μαγαζί, κι' ἐσὺ θὰ περάσῃς κάμποσα χρονάκια στὴ φυλακή. Συνεννοηθήκαμε;

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σλὶμ ἔσπρωξε τὸν Σκὸτ μὲ τὸν ἀγκώνα του κι' ἔδειξε, μὲ μία κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ, τὴν πίσω αἴθουσα τοῦ μπάρ.

—Δυὸ ὕποπτα μοῦτρα εἶναι κρυμμένα ἐκεῖ μέσα καὶ παρακολουθοῦν τὰ λόγια σου, εἶπε.

—Πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε, ἀπήντησε ὁ Σκότ.

Καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, ὥρμησαν πρὸς τὴν κουρτίνα ποὺ ἔκλεινε τὴν εἴσοδο τῆς πίσω αἴθουσας. Τὴν ξεπέρασαν σὰν ἀστραπὴ καὶ βρέθη-

καν μέσα. Δυὸ ἄνδρες ἔφευγαν τρέχοντας πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ δωματίου. Ὁ Σκὸτ ἄκουσε δίπλα του ἕναν παράξενο ἦχο, σὰν σφύριγμα. Ἔσκυψε ἀπότομα καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρὸς κι' ἔτσι τὸ πιστόλι ποὺ ἔπεφτε μὲ ὁρμὴ πάνω στὸ κεφάλι του τοῦ ἔξυσε μόνο τὸ πίσω μέρος. Μὰ ὅλο τὸ βάρος τοῦ χτυπήματος ἔπεσε στὸ δεξιὸ ὦμο του καὶ σχεδὸν τὸν ἐξάρθρωσε. Οἱ μῦς τοῦ χεριοῦ του παρέλυσαν καὶ τὸ ὅπλο του ἔπεσε χάμω.

Ὁ Σλὶμ, αἰφνιδιασμένος, ἔπεσε κι' αὐτὸς χάμω, καθὼς δυὸ κοντάκια πιστολιῶν τὸν χτυποῦσαν στὸ κεφάλι. Ὁ Σκότ, κάνοντας μίαν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, σύρθηκε ἀπότομα πρὸς τὰ ἐμπρός, προσπαθῶντας νὰ φτάσῃ τὸ περίστροφό του ποὺ βρισκόταν στὸ πάτωμα. Κάποιος τὸν κλώτσησε μὲ δύναμη στὸ πρόσωπο. Δὲν μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ τὸ ὅπλο του, μὰ πετάχτηκε πάλι ὄρθιος καὶ ξαναβούτηξε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἄκουσε ὁλόκληρο ποδοβολητὸ πίσω του καὶ κατάλαβε πὼς οἱ ἀντίπαλοί τους ἦταν ἀρκετοί. Ξαφνικά, μιὰ καρέκλα, πεταγμένη ἀπὸ πίσω, τὸν χτύπησε μὲ ὁρμὴ κατακέφαλα, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ τὸ περίστροφο. Ζαλισμένος ἔπεσε μὲ δύναμη στὸ πάτωμα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γέλασε δυνατὰ καὶ ζυγώνοντας τὸν ζαλισμένο ἀστυνομικό, τοῦ ἔδωσε καμμιὰ δεκαριὰ κλωτσιές, βρίζοντας καὶ βλαστημῶντας.

Στὴν εἴσοδο, ὁ Ἰταλὸς καταστηματάρχης, παρακολουθοῦσε τὰ γεγονό α μὲ μιὰ ἔκφραση τρόμου καὶ ἀγωνίας στὸ πρόσωπο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

—Ἔτσι κανονίζουμε ἐκείνους ποὺ παριστάνουν τοὺς ἔξυπνους, τοῦ εἶπε. Λοιπόν, ἔχεις ἕνα λεπτὸ καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇς. Θὰ ἀναλάβῃς νὰ διαθέσῃς ὁ ἐμπόρευμα ἢ θὰ σὲ κάνουμε μαῦρον στὸ ξύλο ὅπως κάναμε αὐτοὺς τοὺς δυὸ παλληκαράδες τοὺς ἀστυνομικούς;

Μὲ δυσφορία, ὁ καταστηματάρχης δέχθηκε νὰ ἀναλάβῃ τὴ διάθεση μιᾶς ποσότητος ναρκωτικῶν. Ὁ Σκὸτ καὶ ὁ Σλὶμ, ἀναίσθητοι καὶ οἱ δυὸ στὸ πάτωμα, δὲν ἄκουσαν λέξη ἀπὸ τὴ συζήτηση αὐτή. Οὔτε καὶ κατάλαβαν ὅτι τοὺς ἅρπαξαν στὰ χέρια καὶ τοὺς πέταξαν μὲ ὁρμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα.

—Δὲν ὠφελεῖ τίποτα νὰ τοὺς καθαρίσουμε, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄσ' τους νὰ ζήσουν ὥστε νὰ ποῦν στοὺς ἄλλους ἀστυνομικοὺς ὅτι δὲν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τίποτα ψιλικατζῆδες ἢ μὲ τίποτα πρωτάρηδες!!!

Ὅταν ὁ Σλὶμ συνῆλθε, βρῆκε τὸν Σκὸτ νὰ δροσίζῃ τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ βρεγμένη πετσέτα ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ Ἰταλὸς καταστηματάρχης ποὺ ἦταν ἱδρωμένος καὶ ἔτρεμε.

—Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε μὲ ἀγωνία. Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση μαζί τους. Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς γνωρίζω...δὲν τοὺς γνωρίζω...στὴν τιμή μου...

—Πᾶμε, ἔκανε μὲ ὀργὴ ὁ Σκότ. Καὶ θυμήσου καλὰ τὶ σοῦ εἶπα. Κᾶνε πὼς πουλᾶς μαριχουάνα καὶ τὰ λέμε.

Ὁ Σλὶμ προχώρησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, ἀνέβηκε κι' ἔβαλε μπρός.

—Νομίζω πὼς τὴν ἔπαθα αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε στενοχωρημένος. Τοὺς εἶδα αὐτοὺς τοὺς ἄθλιους καὶ ἔπρεπε νὰ καταλάβω πὼς εἶχαν σκοπὸ νὰ μᾶς στήσουν παγίδα ἐκεῖ μέσα, μὰ σκεπτόμουν τὸν Μπὶγκ Μάϊκ. Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ φορᾶς μοῦ γρατζούνισε λίγο τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ.

—Μὲ συγχωρῆς, ἀπήντησε ὁ Σκότ. Ἦταν τῆς μητέρας μου καὶ δὲν τὸ βγάζω ποτὲ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ἀλήθεια, ὁ κακομοίρης ὁ Μάϊκ ἦταν ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος. Πολὺ καλὸς ὥστε νὰ εἶναι κρῖμα νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὰ ὅπλα μιᾶς συμμορίας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν.

—Ναί, ἔχει δίκηο, ἀπήντησε ὁ Σλὶμ καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἔπαιρνε τὴ δημοσία ὁδό. Ἦταν θαυμάσιος.

(Συνεχίζεται)

Τὸ ἔγκλημα τοῦ φοιτητοῦ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. **ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΟ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ζ' —

«Εἶχα ζαλιστεῖ. Στὸ νοῦ μου βούϊζαν κάτι παράξενες φωνές, ἀκατάλυπτες. » Ἡ ἐπιθυμία νὰ χορτάσω πάνω στὸ κορμί της τὸν πόθο μου ἦταν ἡ σκέψη ποὺ κυ- » ριαρχοῦσε σ' ὅλο τὸ εἶναι μου. Εἶχα μεθύσει ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ πόθο γιὰ τὴ κοπέλλα » ἐκείνη. Μποροῦσα στὴ στιγμὴ ἂν μοῦ τὸ ζητοῦσε νὰ πέσω στὴ θάλασσα, νὰ κατα- » τσακιστῶ ἀπ' τὰ βράχια. Ἐκείνη ὅμως παρέμεινε ἕνα κομμάτι πάγου καὶ τίποτα » παραπάνω...

«Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν πνιγηρή. Στὰ πρόσωπά μας ἔφταναν οἱ σταγόνες ποὺ » ξέφευγαν, χτυπῶντας τὰ κύματα μὲ ὁρμὴ στὰ βράχια. Προχωρούσαμε ψηλαφιστὰ » καὶ μόλις ἔκανα νὰ τὴν ἀγγίξω, ἄφηνε μιὰ πνιγμένη φωνὴ τρόμου. Ἀποφάσισα » νὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό μου. Νὰ τὴν ἀπολαύσω καὶ κατόπιν νὰ τὴν σκοτώ- » σω...Κίνδυνος νὰ μὲ ὑποπτευθοῦν ἀπεκλείστο, ἂν ἐνεργοῦσα ὅπως καὶ ὁ Γκούντλεμαν.

«Διαβαίνοντας ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ βραχάκια, ἔβαλα τὸ πόδι μου ἀνάμεσα στὰ » δικά της καὶ τὴν ἔρριξα κάτω. Ὥρμησα καὶ τὴν ἅρπαξα μὲ τὰ δυό μου χέρια. » Μόλις ὅμως τὰ χέρια μου ἄγγιξαν τὸ σῶμα της, ἔνοιωσα κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ » τὸ περιγράψω. Μέσα μου ξύπνησαν μύριοι πόθοι, συναισθήματα ποὺ ποτὲ δὲν » ἔνοιωσα σὲ τόσο μεγάλη ἔκταση. Ἔπεσα πάνω της καὶ ζήτησα τὰ χείλη της...

«Κείνη δοκίμασε νὰ μ' ἀπωθήσῃ, ἀντεστάθηκε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της. Ἔχωσε » τὰ μυτερά της νύχια στὶς κόγχες τῶν ματιῶν μου καὶ συνάμα ἕνας σουβλερὸς πόνος » στὴ ράχη μου μ' ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῶ πρὸς στιγμὴν ἀπὸ πάνω της. Οὐρλιαξα » ἀπὸ φρικτοὺς πόνους. Εἶδα στὸ χέρι της μιὰ μυτερὴ καρφίτσα ποὺ συγκρατοῦσε » πρὸ ὀλίγου τὸ καπέλλο της στὸ ὡραῖο της κεφάλι...

«Μὰ συνέχισα τὴν πάλη. Ἐκείνη μούγκριζε, σφάδαζε ἀπὸ ἀηδία κι' ἔβαζε » ὅλη τὴ δύναμή της γιὰ ν' ἀντισταθῇ.

«Θὰ βάσταξε αὐτὴ ἡ ἀπεγνωσμένη πάλη πάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο. Κατάλαβα » ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τὴν καταβάλω. Εἶχα ζαλιστεῖ, τὸ κεφάλι μου βούϊζε καὶ τὰ » μηνίγκια μου πονοῦσαν. Ἡ σκιὰ τοῦ Γκούντλεμαν πρόβαλε πάλι μπροστά μου. » «Τὶ κάθεσαι; μοῦ φώναζε. Σκότωσέ την!...».

«Σὰν τρελλὸς ἅρπαξα τότε μιὰ μεγάλη σουβλερὴ πέτρα κι' ἄρχισα νὰ τὴ » χτυπάω, νὰ τὴ χτυπάω μέχρις ὅτου τὸ κρανίο της ἔσπασε καὶ κάθε της ἀντί- » σταση παρέλυσε. Στάθηκα καὶ κύτταξα τὸ θῦμα μου. Ἔνοιωσα τότε ὅτι ἐγὼ δὲν » ἤμουν σὰν τὸν Γκούντλεμαν. Κεῖνος, ὅταν τὴ σκότωσε, ρίχτηκε πάνω της καὶ κό- » ρεσε τὸ πόθο του στὸ νεκρό της κορμί. Κατόπιν, ψύχραιμα—ψύχραιμα τὴν πέταξε » στὴ θάλασσα κι' ἔφυγε, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίηση...

«Ὅμως, ἐγὼ δὲν ἤμουν σὰν ἐκεῖνον. Ἐγὼ στ' ἀντίκρυσμα τοῦ ἄψυχου κορμιοῦ » της παρέλυσα ὁλόκληρος, κρῦος ἱδρῶτας μὲ περιέλουσε καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κου- » νήσω τὰ χέρια μου. Εἶχα παγώσει καὶ κύτταζα μὲ μάτια πεταγμένα ἀπὶ τὶς κόγ- » χες τὸ θῦμα μου...

«Λίγες στιγμὲς ἔμεινα ἔτσι καὶ τὸ μυαλό μου φωτίστηκε ξανά. «Μπροστά μου » τώρα ἔστεκε ὁ Γκάστον ποὺ σκότωσε καὶ αὐτὸς τὴ γυναῖκα του, μὰ κεῖνος ἀκο- » λούθησε διαφορετικὸ δρόμο. Τὸν εἶχα δῆ αὐτὸν στὸ «Ἀθηναϊκὸν» στὴν ὁδὸ Κλει- » σθένους, ἀλλὰ τότε δὲν μ' ἔπιασε ἀστυφύλακας. Ἤμασταν πέντε παιδιὰ παρέα καὶ » σφυρίζαμε ἐνθουσιασμένα τὸν Γκάστον ὅταν σκότωνε τὴ γυναῖκα του. «Καλὰ νὰ » τῆς κάνει, φωνάζαμε. Γιατὶ νὰ πάῃ μ' ἄλλον ἄνδρα;» Καὶ δός του χειροκροτήματα » ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ φωνάζαμε : «Δός της κι' ἄλλες, δός της κι' ἄλλες...»

«Ἐκεῖνον ὅμως τὸν ἔπιασε ἡ Ἀστυνομία...Τὸν ἔπιασε μόνον καὶ μόνον γιατὶ » ἔθαψε τὴ γυναίκα του χωρὶς νὰ τῆς κόψῃ τὸ κεφάλι ὅπως ἔκανε ὁ Τζόε, καὶ δὲν » τὸν ἔπιασαν οἱ Ἀστυνομικοί. Καὶ κεῖνος—ὁ Τζόε—χόρτασε κατόπιν στὸ νεκρό » της σῶμα, γιατὶ ἡ γυναῖκα του δὲν τοῦ δινόταν ἐπειδὴ εἶχε φίλους καὶ χόρταινε » τὸν ἔρωτα μὲ κείνους. Τὴν ταινία μὲ τὸ Τζόε καὶ τὴ Μάρθα τὴν εἶχα δῆ πολὺ μι- » κρότερος σ' ἕναν κεντρικὸ κινηματογράφο. Εἶχα πάει τότε μαζὶ μὲ κάποια θεία » μου ποὺ ἦλθε στὴν Ἀθήνα μὲ τὸν πατέρα μου. Ἤμουνα τότε στὴ τετάρτη τάξη » τοῦ Γυμνασίου καὶ δούλευα σ' ἕνα καφενεῖο, πηγαίνοντας τὸ βράδυ σὲ νυκτερινὸ » Γυμνάσιο...

«Ἐγὼ δὲν θὰ ἔκανα τὸ λάθος τοῦ Γκάστον. Θὰ τῆς ἔκοβα τὸ κεφάλι ὅπως ὁ » Τζόε καὶ θὰ τὸ πετοῦσα σὲ κανένα πηγάδι, γιατὶ στὴ θάλασσα ὑπῆρχε φόβος νὰ » βγῇ καμμιὰ μέρα στὴ στεριά...

«Ἔτσι θὰ γλύτωνα ἀπ' τὴν Ἀστυνομία καὶ θὰ παντρευόμουνα μιὰ μέρα κά- » ποιαν ἄλλη, ὅπως καὶ ὁ Τζόε, καὶ θὰ εὐτυχοῦσα. Δὲν θὰ σάπιζα στὴ φυλακὴ ὅπως » ὁ Γκάστον ποὺ ἔκανε λάθος καὶ προδώθηκε...

«Ἔτσι καὶ ἀποφάσισα. Ἄφησα τὸ ἄψυχο σῶμα τῆς Ἀλίκης κι' ἔτρεξα νὰ » βρῶ μέρος γιὰ νὰ τὸ θάψω βαθειά. Γύρισα ἀρκετὰ καὶ βρέθηκα σ' ἕνα ἐρημικὸ » καὶ ὡραῖο κῆπο ποὺ στὴν ἀνατολική του πλευρὰ φάνταζε ἐπιβλητικὰ ὁ ὄγκος μιᾶς » βίλλας. Ἦταν ἡ βίλλα Λυχούδη, ἀκατοίκητη, θεοσκότεινη. Φῶτα δὲν φαίνονταν » πουθενὰ κι' ἀπ' τὸν χορταριασμένο δρομάκο ποὺ ὡδηγοῦσε σ' αὐτὴν ἀπ' τὴν αὐλό- » πορτα, κατάλαβα ὅτι ἦταν ἀκατοίκητη ἀπὸ πολὺ καιρό...

«Πήδησα τὸν τοῖχο καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ παράπηγμα. Ἔσπασα » τὴν ξύλινη πορτούλα του καὶ κεῖ μέσα βρῆκα ἕνα κλαδευτῆρι καὶ μιὰν ἀξίνα. «Ὡ- » ραῖα!»... σκέφθηκα. «Θὰ πραγματοποιήσω τώρα τὸ τ έ λ ε ι ο ν ἔ γ κ λ η μ α!...»

«Πήδησα ξανὰ τὸν τοῖχο καὶ τρέχοντας ἔφτασα στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ » πτῶμα τῆς Ἀλίκης. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ψιλοβρέχῃ κι' ἔκανε δυνατὸ κρῦο. Τύλιξα » τὸ κεφάλι μὲ τὸ παλτό της γιὰ νὰ μὴ στάζουν τὰ αἵματα, ἀνακάτεψα τὸ χῶμα » πάνω στὸ ὁποῖον ἦταν ξαπλωμένο τὸ ἄψυχο κορμὶ γιὰ νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη καί, φορ- » τώνοντας στὸν ὦμο μου ἐκεῖνο τὸ αἰθέριο σῶμα ἔφτασα στὸ κῆπο τοῦ Λυχούδη.

«Μπῆκα ἀπὸ ἕνα γκρεμισμένο μέρος τοῦ τοίχου καὶ παρὰ λίγο νὰ πέσω μέσα » σ' ἕνα ἀνοιχτὸ πηγάδι γεμᾶτο νερό. Δρασκέλισα τὶς βραγιὲς κι' ἄφησα τὸ πτῶμα » κοντὰ στὸ καλύβι ποὺ ἦταν τὰ σύνεργα τοῦ κηπουροῦ. Πῆρα τὴν ἀξίνα καὶ πῆγα » κεῖ ποὺ ἦταν σπαρμένο τὸ σιτάρι. Ἔσκαψα ἕνα λάκκο βαθὺ ὅσο μποροῦσα—κατό- » πιν ὅμως κατάλαβα ὅτι δὲν ἦταν καθόλου βαθὺς—κι' ἑτοιμάστηκα νὰ ρίξω τὸ πτῶμα » μέσα.

«Τότε ἀντελήφθηκα πόσο κουτὰ σκεπτόμουν... Καλὰ ἂν δὲν βρῇ ἡ Ἀστυνο- » μία τὸ πτῶμα. Ἂν ὅμως τὸ βρῇ, θὰ τὸ βρῇ χωρὶς κεφάλι! Ἂν τὸ κόψω φυσικά... » Ὁπότε θ' ἀγνοῇ σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ ὑπόλοιπο πτῶμα...

»Γιατὶ ὅμως νὰ μὴ κάνω καὶ γώ, ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε ὁ Δράκος τοῦ Παρισιοῦ;

»Ἐκεῖνος ἔκανε τόσα ἐγκλήματα καὶ δὲν θὰ τὸν ἀνακάλυπταν ποτὲ ἂν πρό- » σεχε μιὰ λεπτομέρεια. Ἡ λεπτομέρεια ἦταν θυμᾶμαι—κι' ἂς ἤμουνα τότε 15 χρο- » νῶν—τὸ ὅτι ξέχασε πάνω στὸ λάκκο ποὺ ἔχωσε μιὰ μικρὴ 14 ἐτῶν, τὸ ἠλεκτρικό » του φανάρι...

» Εἶχε κάνει ὅμως ἕναν ἄλλο φόνο καὶ ἡ Ἀστυνομία δὲν τὸν ἀνακάλυψε » τότε γιατὶ εἶχε τὴν πρόνοια νὰ κόψῃ μὲ τὸ μαχαῖρι ὅλες τὶς σάρκες ἀπὸ τὰ μέρη » ποὺ πρόδιδαν ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν νέα. Φρόντισε νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε σημεῖο » ποὺ θὰ ἔδειχνε τὴν νεανικότητα τῆς γυναίκας. Τῆς ἔκοψε τὰ στήθη, ἔβγαλε ὅλες » τὶς σάρκες ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἀπὸ τὰ πόδια, ἀπὸ τὸ πρόσωπο... Ἡ ταινία ἐκείνη ἀνεφέρετο σὲ πολὺ παλαιὰ ἐποχή,τότε ποὺ ἡ Κωνσταντινούπολη ἦταν ἀκόμα » πρωτεύουσα τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας...

» Σκέφτηκα ὅμως ὅτι τότε ποὺ ἔκανε αὐτὰ ὁ Δράκος, ὁ κόσμος ἦταν πολὺ

» διαφορετικός...'Ενῶ τώρα ἡ 'Αστυνομία ἀνακαλύπτει πράγματα ποὺ ὁ νοῦς σου δὲν
» φαντάζεται ποτέ. «"Ακου τὶ ἔκανε!..» σκεπτόμουν ὕστερα ἀπ' τὸ ἔγκλημά μου
» γιὰ τὸν Δράκο τοῦ Παρισιοῦ... «Λὲς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας γυναίκας
» ὑπάρχουν μόνο στὶς σάρκες...» Τὶ ἠλίθια ταινία ποὺ ἦταν ἐκείνη!...

» "Αρα καλὰ ἔκανα καὶ δὲν ἔκοψα καὶ τὶς σάρκες τῆς γυναίκας ποὺ ἀγάπησα...

»"Οπως καὶ νἆναι ὅμως, τὰ ἄλλα ἦταν πολὺ σωστά. «Πῶς θὰ βρῇ ἡ 'Αστυ-
» νομία ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὴν 'Αλίκη Καρεζῆ, ὅταν ἐξαφανίσω κάθε ἴχνος ἀπὸ τὸ
» μέρος ποὺ τὴ σκότωσα μέχρι ἐκεῖ ποὺ θὰ τὴ θάψω; Πῶς θὰ καταλάβῃ σὲ ποιὸν
» ἀνήκει τὸ σῶμα—τὸ νεανικὸ ἔστω... ἀφοῦ ἡ σκέψη μου γιὰ τὶς σάρκες ἦταν γελοῖα—
» ὅταν ἐγὼ τῆς κόψω τὸ κεφάλι;Καὶ πρὸ πάντων τὶ θὰ βρῇ νὰ ὑποψιασθῇ ἡ'Αστυ-
» νομία, ὅταν ἐγὼ ἐνεργήσω ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ εἶδα στὸν κινηματο-
» γράφο ὅτι ἐνήργησαν χωρὶς νὰ συλληφθοῦν ποτέ; "Η, πού, ἂν συνελήφθησαν, συ-
» νελήφθησαν μόνον καὶ μόνον γιατὶ ἔκαναν σοβαρὲς παραλείψεις; 'Εγώ, ὅπως εἶχα δῆ,
» θ' ἀπέφευγα αὐτὲς τὶς παραλείψεις κι' ἔτσι...

«"Ετσι θὰ παραπλανοῦσα τὴν 'Αστυνομία... 'Εκτὸς αὐτῶν θὰ μεταχειριζό-
» μουν καὶ τὸ κόλπο ποὺ σκαρφίστηκε ἐκεῖνος ποὺ παραπλάνησε τόσον καιρὸ τὴν
» Σκώτλαντ—Γυάρντ. Θὰ παρουσίαζα γράμματα ἀπὸ τὴν 'Ελβετία καί...

«Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἠρέμησα τὴν ταραγμένη συνείδησή μου. Πῆρα τὸ κλα-
» δευτῆρι κι' ἔκοψα κάτω—κάτω τὸ λαιμὸ τῆς 'Αλίκης, κοντὰ στοὺς ὤμους. Πῆγα
» καὶ τὸ πέταξα στὸ πηγάδι. Αἷμα δὲν ἔσταζε καθόλου!...

«Φαντάσου ἀφέλεια...» σκεπτόμουν λίγες μέρες ἀργότερα γιὰ τὴν ταινία μὲ
» τὸν Δρᾶκο. «Καὶ σοῦ λένε καὶ «'Ακατάλληλον γιὰ τοὺς ἀνηλίκους!...» Βρὲ ποιοὶ
ἀνήλικοι; Καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν ὅτι τὸ νὰ κόψῃς τὶς σάρκες εἶναι μιὰ
» βλακεῖα καὶ τίποτα ἄλλο...»

«Δὲν βαρυέστε ὅμως. Δὲν εἶχα νὰ χάσω καὶ τίποτα ἂν τῆς ἔκοβα ὅλα τὰ κρέ-
» ατα καὶ τὰ ἔρριχνα στὸ πηγάδι.Θὰ σάπιζε ἔτσι πιὸ εὔκολα, μιᾶς καὶ θἄλλειπε καὶ
» ὁλόκληρο τὸ δέρμα...

«"Ερριξα τὸ πτῶμα στὸ λάκκο ποὺ ἄνοιξα, τὸ σκέπασα, πέταξα τὴ τσάπα καὶ τὸ
» κλαδευτῆρι στὸ πηγάδι κι' ἔφυγα κάνοντας μικρὰ κομματάκια τὸ ματωμένο παλτὸ
» τῆς 'Αλίκης καὶ χώνοντάς το σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου. "Υστερα ἔφραξα τὴν τρύπα
» μ'ἕνα μεγάλο λιθάρι, ἴσιωσα τὸ μέρος ἐκεῖνο χαλῶντας τὰ πατήματά μου μ' ἕνα
» χοντρὸ ξύλο κι' ἔφυγα γιὰ τὴν 'Αθήνα μὲ σκοπὸ νὰ ξαναγυρίσω, τὸ πρωΐ, νὰ κατα-
» στρέψω ὅλα τὰ σημάδια ποὺ ἄφησα ἀπ' τὴν παραλία ὡς τὸν κῆπο τοῦ Λυχούδη.
» Καὶ νὰ πάρω μαζί μου καὶ μερικοὺς σπόρους σιταριοῦ, νὰ τοὺς σπείρω πάνω ἀπ'
» τὸ σκαμένο μέρος γιὰ νὰ μὴν φαίνεται σὲ λίγο καιρὸ ἀπολύτως τίποτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

«Μὴ νομίσετε ὅτι μὲ τὸ νὰ ἀραδιάσω τὶς σκηνὲς τῶν ἀκαταλλήλων γιὰ τοὺς
» ἀνηλίκους ταινιῶν, στρέφομαι κατὰ τῆς κοινωνίας... "Οχι κύριοι. 'Η κοινωνία
» ἀμύνεται στὸν τομέα αὐτὸν μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου τῶν ἀνηλίκων...

«Ξέρω τὶ θὰ μοῦ πῆτε. Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι ἕνας νέος δέκα ἐννηὰ ἐτῶν, εἶναι ἀρ-
» κετὰ ὥριμος καὶ μπορεῖ νὰ διώξῃ πλέον τὶς κακὲς ἐπιδράσεις ποὺ τυχὸν γεννή-
» θηκαν στὴν ψυχή του, ἀπὸ διάφορα περιστατικὰ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας...

«Ξέρω πὼς δὲν παραδέχονται πολλοὶ συγγραφεῖς, ὅτι οἱ πρῶτες ἔντονες ἐν-
» τυπώσεις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, μποροῦν νὰ ἐξασκοῦν ἐπίδραση καὶ νὰ χρησιμεύουν
» ἀργότερα ὡς παραδείγματα πρὸς μίμηση... Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι, ναὶ μὲν τότε ποὺ
» ἔβλεπα τὶς ταινίες ἤμουνα ἀνήλικος γιὰ τέτοια θεάματα, ὅταν ὅμως ἔκανα τὸ ἔγ-
» κλημα ἤμουν ἡλικιωμένος. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιρρεασθῶ ἀπ'
» τὶς σκηνὲς ἐκεῖνες σὲ τέτοια ἡλικία, ποὺ, ὑποτίθεται, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διαχωρίζω
» τὶς κακὲς ἐπιδράσεις ἀπ' τὶς καλές...

«"Ομως ὀφείλω νὰ βροντοφωνάξω ὅτι τὰ ἀκατάλληλα ἐκεῖνα ἔργα ἔδωσαν

» μιὰν ἄλλη τροπὴ στὴ ζωή μου. Ἄρχισα ἀπὸ τότε ποὺ σύχναζα στοὺς λαϊκοὺς ἐκεί-
» νους κινηματογράφους ποὺ κατὰ προτίμησιν προβάλλουν ἔργα μόνον ἀκατάλληλα
» γιὰ τοὺς ἀνηλίκους, νὰ καπνίζω, νὰ χαρτοπαίζω, νὰ μιμοῦμαι στοὺς τρόπους καὶ
» στὴ ζωή μου γενικῶς τοὺς ἥρωες τῶν ταινιῶν ἐκείνων... Ἄρχισα νὰ βλέπω τὴ ζωὴ
» ὅπως εἶναι(!)—ἔτσι σκεφτόμουν τότε—καὶ νὰ ζητῶ τὴ γυναῖκα ὅπως κι' ἐκεῖνοι...
» Σιγὰ-σιγά, ὅλα τοῦτα κατάντησαν συνήθεια, δέθηκαν ἀναπόσπαστα μὲ τὴν ὅλη
» μου ζωή, δημιούργησαν τὸ χαρακτῆρα μου... Ἀ ν α τ ρ ά φ η κ α μ' α ὐ τ ά!..

«Πρὸ καιροῦ ἀνακάλυψα συζητῶντας μὲ τὸν ἑαυτό μου ὅτι ὅλα ὅσα ἔκανα,
» ὅτι σκεφτόμουν καὶ ὅτι ἔπραττα ὡς τώρα, εἶχαν τὴν σφραγῖδα τῶν χαρακτήρων
» ἐκείνων... Τῶν ἡρώων τῶν ταινιῶν ἐκείνων ποὺ ὅλες σχεδὸν ἦταν ἀκατάλληλες
» γιὰ τοὺς ἀνηλίκους, καὶ ἔνοιωθα ὑπερήφανος γιὰ τὰ κατορθώματά μου ὅσες φο-
» ρὲς κατώρθωνα νὰ μπῶ—μεταχειριζόμενος διάφορα μέσα—στοὺς Κινηματογρά-
» φους ἐκείνους. Ἡ συνείδησή μου εἶχε πορωθῆ. Ἡ περιπέτεια ἡ ἄγρια, οἱ ὅμορ-
» φες καὶ προκλητικὲς ἡμίγυμνες γυναῖκες, οἱ τύποι τῶν οἴκων ἀνοχῆς καὶ τῶν καμ-
» παρέ, οἱ σωματέμποροι καὶ οἱ κοινὲς γυναῖκες, οἱ γκάγκστερ μὲ τὰ περίστροφα
» καὶ τὸ... ὕφος των, οἱ σκοτωμοί, οἱ βιασμοὶ καὶ οἱ προκλητικὲς ἐκεῖνες σκηνὲς
» τὴν ὥρα ποὺ ἐπίκειται ἡ ἕνωσις δύο ἀνθρώπων διαφορετικοῦ φύλου, ἦταν οἱ μονα-
» δικές μου ἀπολαύσεις... Ἐκεῖ μέσα γνώρισα τύπους ποὺ δὲν τοὺς βλέπει ὁ πολὺς
» κόσμος, γνώρισα τ' ἀνθρώπινα πάθη δοσμένα μὲ τὸν πιὸ πρόστυχο τρόπο. Πολλὲς
» φορὲς μὲ πλησίασαν ἄτο-
» μα ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ μέ-
» να πράγματα ποὺ μόνον
» διεστραμμένοι τύποι τὰ
» ἐπιθυμοῦν...

«Χωρὶς νὰ τὸ κατα-
» λάβω, ἄρχισα νὰ μιμοῦ-
» μαι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ
» ἔβλεπα στὶς ταινίες καὶ
» στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὶς
» παρακολουθοῦσαν. Προ-
» παντὸς ὅμως, ὅτι πῆρα
» τὸ πῆρα ἀπ' τοὺς ἥρωες
» τῶν ταινιῶν. Τὰ φερσί-
» ματα καὶ οἱ γνῶμες τῶν
» ἀνθρώπων ποὺ σύχναζαν
» ἐκεῖ, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν
» μ' ἐπιρέασαν ποτέ. Αὐ-
» τοὶ ἦταν κοινοὶ τύποι...
» Ἐνῶ οἱ ταινίες ἔδειχναν
» ξένους, νοοτροπία ξένη,
» πιὸ πολιτισμένη ὁπωσ-
» δήποτε...

«Ἄρχισα νὰ ντύνωμαι ὅπως κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαιζαν στὶς διάφορες ταινίες, νὰ καπνίζω...».

«Ἄρχισα λοιπὸν νὰ
» ντύνουμαι ὅπως κι' ἐκεῖνοι
» ποὺ ἔπαιζαν στὶς διάφορες
» ταινίες, νὰ καπνίζω καὶ νὰ παρουσιάζωμαι μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα καὶ τὸ ὕφος
» ποὺ καὶ κεῖνοι παρουσιάζονταν στὸν κόσμο. Ἄρχισα νὰ προσπαθῶ νὰ γίνω ριψο-
» κίνδυνος καὶ νὰ φέρωμαι στὴ γυναῖκα ὅπως καὶ ἐκεῖνοι, νὰ βλέπω τὴ ζωὴ σὰν μιὰ
» ἀτέλειωτη ἀπόλαυση κάθε τὶ ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα... Τὸ νὰ σκοτώσω ἄνθρωπο μοῦ
» φαινόταν πολὺ ἁπλό. Κάθε μου κίνηση, κάθε ἐνέργεια, ἦταν παρμένη ἀπ' τὰ φερ-
» σίματα ἐκείνων. Καὶ ἡ σκέψη μου, νύχτα καὶ μέρα γεμάτη ἀπὸ παρορμήσεις γιὰ

» τὸν ἔρωτα, γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ τὴ μεγάλη κι' εὔκολη ζωή. Τὴν ψυχή μου δονοῦσαν
» τὰ κατορθώματα ἐκείνων, οἱ ἔρωτες, οἱ ἀπολαύσεις, τὸ πιοτό, ἡ ξέγνοιαστη ζωή.
» Γιὰ ὅλ' αὐτά, δὲν ἄξιζε τίποτα ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ θὰ δοκίμαζε νὰ σοῦ ἀπα-
» γορεύσῃ νὰ τὰ χαρῇς! Ἔτσι, τουλάχιστον, ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαιζαν στὶς ται-
» νίες αὐτὲς καὶ μεῖς τοὺς καταχειροκροτούσαμε...

«Ὅταν βρέθηκα μὲ τὴν Ἀλίκη σὲ κείνη τὴ κατάσταση ποὺ μ' ἔφερε ἡ ἄρνησή
» της, ἐπεστράτευσα ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀπὸ χρόνια εἶχα διδαχθῆ. Καὶ ἐνήργησα ὅπως
» σᾶς εἶπα... Τὸ πρότυπο ὑπῆρχε βαθειὰ ριζωμένο στὴ ψυχή μου. Δὲν εἶχα, παρὰ νὰ
» κάνω μιὰ πιστὴ ἀντιγραφή...

«Τὸ ἄλλο πρωῒ σηκώθηκα νωρὶς πολὺ κι' ἐγκατέλειψα τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου
» εἶχα περάσει τὴ νύχτα ἐκείνη. Πῆρα τὸ λεωφορεῖο καὶ κατέβηκα στὸ Φάληρο.
» Ἦταν νύχτα ἀκόμα, βαθειὰ χαράματα. Περίμενα νὰ φωτίσῃ λίγο καὶ κατόπιν
» πῆγα στὸ μέρος ποὺ σκότωσα τὴν Ἀλίκη. Ὑπῆρχαν στὸν τόπο ποὺ ἔγινε ἡ πάλη
» μερικὲς τρίχες ἀπ' τὰ μαλλιά της, λίγα αἵματα. Μάζεψα τὶς τρίχες μία-μία, κα-
» θάρισα τὰ αἵματα κουβαλῶντας θαλάσσινο νερὸ μ' ἕνα κονσερβοκούτι ποὺ βρέ-
» θηκε κεῖ κοντά, καὶ κατόπιν χάλασα τὰ σχήματα τῶν παπουτσιῶν μου.

«Ἀκολούθησα ὕστερα τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχα πάρει καὶ τὴ νύχτα, μεταφέ-
» ροντας τ' ἄψυχο σῶμα στὸν ὦμο μου. Παρατηροῦσα καλὰ τὸ ἔδαφος, τὰ φύλλα
» τῶν θάμνων καὶ ὅπου εὕρισκα καμμιὰ σταγόνα αἷμα τὴν κατέστρεφα. Τὸ ἴδιο
» ἔκανα καὶ γιὰ κάθε ἄλλο ἴχνος ποὺ θὰ μαρτυροῦσε τὴ διέλευσή μου ἀπὸ κεῖ.

«Ἔφτασα στὴ βίλλα τοῦ Λυχούδη. Ἴσιωσα καὶ κεῖ τὶς πατημασιές μου, στερέω-
» σα καλὰ τὴ πέτρα ποὺ εἶχα βάλει στὴ τρύπα ὅπου ἔκρυψα τὸ παλτὸ τῆς Ἀλίκης καὶ
» κατόπιν ἔσπειρα λίγο σιτάρι πάνω ἀπ' τὸ τάφο τῆς γυναίκας ποὺ τόσο ἀγάπησα...

«Φαίνεται ὅμως πὼς ἀργότερα ἡ πέτρα ἔπεσε καὶ τὸ σιτάρι δὲν βιάστηκε νὰ
» φθάσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο στὸ μέγεθος...

«Κάνοντας νὰ φύγω, θυμήθηκα κάτι ποὺ τὸ αἷμα μου πάγωσε. Εἶχα ξεχάσει
» τὴν τσάντα τῆς Ἀλίκης ἀκουμπισμένη στὸ τοῖχο! Εὐτυχῶς ποὺ τὴ θυμήθηκα...

«Πῆγα καὶ τὴν πῆρα. Πρὶν τὴν πετάξω καὶ αὐτὴ στὸ πηγάδι, εἶχα τὴ πρό-
» νοια νὰ τὴν ἀνοίξω. Βρῆκα μέσα κάτι γυναικεῖα μικροπράγματα, μιὰ φωτογρα-
» φία της—νά, αὐτὴν ἐδῶ, πᾶρτε την νὰ τὴ δῆτε—ὀχτὼ χρυσὲς λίρες Ἀγγλίας κι'
» ἕνα ποίημα μισοτελειωμένο. Ἔβαλα στὴ τσέπη μου τὶς λίρες, τὴ φωτογραφία καὶ
» τὴ κόλλα ποὺ εἶχε γράψει τὸ ποίημα κι' ἔρριξα τὴ τσάντα μὲ τὰ ὑπόλοιπα μικρο-
» πράγματα στὸ πηγάδι ἀφοῦ τὴν ἔδεσα πάνω σ' ἕνα μακρουλὸ λιθάρι. Ὕστερα ἀνέ-
» βηκα στὴν Ἀθήνα... Εἶχα ἀρχίσει νὰ αἰσθάνωμαι τύψεις γιὰ ὅτι ἔκαμα καὶ φαίνε-
» ται ἤμουνα πολὺ ἀναστατωμένος, γιατὶ οἱ ἐπιβάτες στὸ λεωφορεῖο γύριζαν καὶ
» μὲ κυττοῦσαν συνεχῶς. Πρόσεξα ὅτι ἕνας νέος μὲ κυττοῦσε ἐπίμονα καὶ στὸ βλέμμα
» του διάβασα μιὰ ὑποψία γιὰ μένα. Σκέφθηκα ὅτι ἴσως νὰ ἦταν ἀστυνομικός. Ἐκεῖ-
» νος ὅμως κατέβηκε σὲ μιὰ στάση συνοδεύοντας ἕνα νεαρὸ κορίτσι πολὺ ὄμορφο...

«Ἔφθασα στὸ Σύνταγμα καὶ κάθησα σ' ἕνα καφενεῖο. Παρήγγειλα ἕναν καφὲ
» καὶ βυθίστηκα σὲ σκέψεις. Ἐπεστράτευσα τότε ὅλα ὅσα εἶχα διαβάσει στὴ «Μά-
» σκα» καὶ σὲ κάτι ἄλλα φτηνὰ καὶ ἠλίθια περιοδικά, ὅτι εἶχα δῆ σὲ κινηματογρα-
» φικὰ ἔργα σχετικὰ μὲ τὴν προσπάθεια ἀποκρύψεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ παραπλα-
» νήσεως τῆς Ἀστυνομίας, βασάνισα τὸ μυαλό μου νὰ θυμηθῶ καμμιὰ περιγραφὴ
» γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἄλλοι ἐνήργησαν στὴ περίπτωσή μου. Θυμήθηκα τελικὰ μιὰ
» ἐκτενῆ καὶ παραστατικὴ περιγραφὴ ποὺ εἶχα διαβάσει—δὲν θυμοῦμαι σὲ πιὰ ἐφη-
» μερίδα—καὶ ἀποφάσισα νὰ ἐνεργήσω καὶ γὼ ὅπως ὁ ἐγκληματίας ἐκεῖνος ποὺ ἡ
» φωτογραφία του εἶχε τυπωθῆ φαρδειὰ—πλατειὰ στὴ πρώτη σελίδα της καὶ ἔπιανε
» τὴ μισὴ σελίδα περίπου. Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι δυὸ-τρεῖς φίλοι μου ποὺ κυττούσανε
» μαζί μου τὴ φωτογραφία ἐκείνη, ἔλεγαν. «Νά, αὐτὸς γνωρίζει τὴ δόξα! ...Δὲς πόσο
» ἄνδρας εἶναι καὶ σκέψου πόσα μάτια τὸν βλέπουν!...».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια καὶ Τέλος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 78

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 212/22-10-54. Τεῦχος Β')

«Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 Ἀστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν».

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 9ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1954, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυν. Ἀθηνῶν, Γεωργίου Ἀναστάσιος, Ἀστυν. Διευθυντὴς Α., ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τοῦ Νόμου 4971 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυν. Πόλεων» καὶ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Διατάγματος τῆς 9/20.10.26 «περὶ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων», ὡς ἐκωδικοποιήθη καὶ ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 1001/43, ἰδόντες δὲ καὶ τὸ ἀπὸ 11.6/2.7.54 Β. Δ. «περὶ κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῶν Κοινῶν Ταμείων Εἰσπράξεων Αὐτοκινήτων», ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1. Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 33 «περὶ ὑποχρεώσεων ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 Ἀστυν. Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν προστίθεται καὶ δεύτερον ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 33. 1. .....

Προκειμένου περὶ ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου, ὑποχρεοῦται οὗτος, κατὰ τὴν θεώρησιν τῆς ἀδείας ἱκανότητός του, παρὰ τῇ Ὑποδιευθύνσει Τροχαίας Κινήσεως, ὡς ἀνωτέρω διαλαμβάνεται, νὰ προσκομίσῃ, πλὴν τῶν ὡς ἄνω στοιχείων, καὶ τὰ κατωτέρω δικαιολογητικά :

α) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου Κοινότητος, ἐμφαῖνον ἡλικίαν 25—60 ἐτῶν.

β) Βεβαίωσιν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας ὅτι δὲν ποιεῖται χρῆσιν ναρκωτικῶν, οὔτε ρέπει πρὸς τὴν μέθην.

γ) Πιστοποιητικὸν ποινικοῦ μητρώου, ἐμφαῖνον ὅτι δὲν ἔχει καταδικασθῇ τρὶς τοὐλάχιστον, διὰ τραυματισμὸν προσώπων κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐξ ὑπαιτιότητός του, ἀποδεδειγμένης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ βεβαίωσις περὶ μὴ χρήσεως ναρκωτικῶν, οὐδὲ ροπῆς πρὸς τὴν μέθην, ἀφορᾷ καὶ τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας ὁδηγοὺς λεωφορείων αὐτοκινήτων.

Ἄρθρον 2. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 37 «περὶ ὑποχρεώσεων βοηθῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ εἰσπρακτόρων λεωφορείων» τῆς αὐτῆς Ἀστυνομικῆς Διατάξεως, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 37. 1. .....

2. Προκειμένου μὲν περὶ εἰσπρακτόρων, τὸ βιβλιάριον χορηγεῖται μόνον εἰς πρόσωπα, συμπληρώσαντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ μὴ ὑπερβάντα τὸ 45ον τοιοῦτον, φέρει ἐξώφυλλον χρώματος βαθέος κυανοῦ, εἰδικὸν ἀριθμόν, ἀριθμὸν πρωτοκόλλου καὶ φακέλλου, ὀνοματεπώνυμον, πατρώνυμον, ἡλικίαν, διεύθυνσιν κατοικίας καὶ λοιπὰ στοιχεῖα, χορηγεῖται δὲ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰς ἣν ἐπισυνάπτονται τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά :

α) Πιστοποιητικὸν τοῦ οἰκείου Δημάρχου ἢ Προέδρου Κοινότητος, περὶ τῆς χρονολογίας τῆς γεννήσεώς του.

β) Βεβαίωσις τοῦ οἰκείου 'Αστυν. Τμήματος, περὶ τῆς διευθύνσεως κατοικίας καὶ τῆς ἐν γένει διαγωγῆς του.

γ) Βεβαίωσις τῆς ἁρμοδίας Εἰσαγγελικῆς 'Αρχῆς, περὶ τοῦ ποινικοῦ παρελθόντος του.

δ) 'Απολυτήριον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου.

ε) Ἔγγραφος δήλωσις τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ὅτι προσλαμβάνεται ὡς εἰσπράκτωρ, δεόντως τεθεωρημένη παρὰ τοῦ οἰκείου 'Αστυν. Τμήματος, διὰ τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς, ἣν φέρει.

Εἰσπράκτωρ λεωφορείου δύναται νὰ εἶναι καὶ ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἔχει τ' ἀνωτέρω προσόντα, ὡς πρὸς τὰς γραμματικὰς γνώσεις.

Προκειμένου δὲ περὶ βοηθῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων τὸ βιβλιάριον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ὁμοίου τύπου ὡς ἀνωτέρω διὰ τοὺς εἰσπράκτορας καθορίζεται, χορηγεῖται εἰς πρόσωπα συμπληρώσαντα τὸ 18ον τῆς ἡλικίας των καὶ ἀφοῦ πρότερον ἐν τῇ σχετικῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπισυναφθῶσι τά, ὡς ἄνω, διὰ τοὺς εἰσπράκτορας ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, πλὴν τοῦ ἀπολυτηρίου τοῦ ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, ὅπερ ἐν προκειμένῳ, δὲν ἀπαιτεῖται. Ἡ ἔγγραφος δήλωσις ὅτι προσλαμβάνεται, τὸ συγκεντροῦν τὰ ἀνωτέρω προσόντα πρόσωπον, ὡς βοηθὸς ὁδηγοῦ, δέον, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου.

"Αρθρον 3. Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 40 «περὶ ὑποχρεώσεων σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν» τῆς αὐτῆς 'Αστυνομικῆς Διατάξεως ἀντικαθίσταται ὡς κατωτέρω:

"Αρθρον 40. 1..... 2.....

3. Τὸ βιβλιάριον ἐκδίδεται μετὰ προηγουμένην ὑποβολὴν τῶν ἑξῆς δικαιολογητικῶν:

α) Πιστοποιητικοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος, ἐμφαίνοντος τὴν ἑλληνικὴν ὑποκοότητα καὶ ἡλικίαν 25—50 ἐτῶν.

β) Πιστοποιητικοῦ ἁρμοδίας Στρατιωτικῆς 'Αρχῆς, ἐμφαίνοντος ἐκπλήρωσιν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων ἢ νόμιμον ἀπαλλαγὴν ἐκ τούτων.

γ) Πιστοποιητικοῦ τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως περὶ τοῦ ποινικοῦ παρελθόντος ἐμφαίνοντος ὅτι δὲν ὑπάρχει καταδίκη διὰ κλοπὴν ἢ ἁπάτην ἢ ὑπεξαίρεσιν ἢ κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης ἢ πλαστογραφίαν ἢ δι' ἄδικον ἐπίθεσιν καθ' ὑποτροπὴν γενομένην ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων των.

δ) Πιστοποιητικοῦ ὑγείας, ἐμφαίνοντος ὅτι τυγχάνει κατάλληλος, ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως, διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

ε) Πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης.

στ) Βεβαίωσιν τῆς 'Αστυνομικῆς 'Αρχῆς περὶ τῆς κατοικίας του.

ζ) 'Απόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., περὶ προσλήψεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὡς σταθμάρχου ἢ ἐλεγκτοῦ.

η) Προκειμένου περὶ ἀδείας σταθμάρχου, ἐνδεικτικοῦ τετάρτης τάξεως ὀκταξίου Γυμνασίου ἢ ἀντιστοίχου τάξεως 'Εμπορικῆς Σχολῆς ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ἀπολυτηρίου ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ βεβαίωσιν τοῦ ΚΤΕΛ, ὅτι κέκτηται ὀκταετῆ (8)τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ὁδηγοῦ λεωφορείου ἐντεταγμένου εἰς ΚΤΕΛ, ἢ πενταετῆ (5) ὑπηρεσίαν ἐλεγκτοῦ, παρὰ Κοινῷ Ταμείῳ ἢ ΚΤΕΛ ἢ τριετῆ (3) τοιαύτην παρὰ ὑπεραστικῷ ΚΤΕΛ.

θ) Προκειμένου περὶ ἀδείας ἐλεγκτοῦ, ἀρκεῖ, ὡς ἐνδεικτικὸν σπουδῶν, ἀπολυτήριον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου μὲ πενταετῆ (5) τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ὁδηγοῦ ἢ εἰσπράκτορος εἰς ἀστικὴν συγκοινωνίαν.

"Αρθρον 4. Οἱ παραβάται τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 3 τῆς παρούσης 'Αστυνομικῆς Διατάξεως, διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως πρὸς τὰς ποινικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 120 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/1951 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

"Αριθ. 79

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ. Ε. Κ. 247/13-12-54. Τεῦχος Β')

«Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1954 ἔτους, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' τάξεως, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 παρ. ε., 122 παρ. η., 123 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31 «'Οργανισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941) 43, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 37 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ ἀπὸ 9.10.26 Διατάγματος «Κανονισμὸς τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων» τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001)43 καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 1858)39 «περὶ ρυθμίσεως κυκλοφορίας παντὸς εἴδους ὀχημάτων καὶ πεζῶν» ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 988)377)1950 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας καὶ κανονικῆς κυκλοφορίας τῶν παντὸς εἴδους ὀχημάτων καὶ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας τοῦ κοινοῦ, διατάσσομεν :

"Αρθρον μόνον.

Εἰς τὴν ἰσχύουσαν ὑπ' ἀριθ. 54)51 'Αστυνομικὴν Διάταξιν καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 103, προστίθεται ἄρθρον 103α ἔχον οὕτω :

Δι' ἀποφάσεως ἡμῶν δύνανται νὰ καταργηθῶσιν ἢ μετακινηθῶσι στάσεις καὶ ἀφετηρίαι τροχιοδρομικῶν ὀχημάτων, ὁσάκις τοῦτο, κατόπιν προτάσεως τῆς ὑφ' ἡμᾶς 'Υποδ)νσεως Τροχαίας Κινήσεως, ἐπιβάλλεται κατὰ τὴν κρίσιν μας, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας τῶν ὀχημάτων, τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς κινήσεως ἐν γένει.

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οἱ δὲ παραβάται τῶν βάσει ταύτης ἐκδιδομένων ἀποφάσεων διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 120 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

"Αριθ. 80

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ. Ε. Κ. 247/13-12-54. Τεῦχος Β')

«Περὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 15 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1954, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων», κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 37 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941)43 ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 37 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 1001)43 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Δ)τος τῆς 9) 29.10.1926 «Κανονισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων», ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν :

"Αρθρον μόνον

Προστίθεται εἰς τὸ ἄρθρον 71 καὶ μετὰ τὴν παράγραφον 7, ἑτέρα τοιαύτη 7α, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

'Απαγορεύεται νὰ ὁδηγῶσι ποδήλατα, χρησιμοποιοῦντα βοηθητικὸν κινητῆρα, οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Οἱ παραβάται τῆς παρούσης, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 120 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

'Αριθ. 81

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ. Ε. Κ. 11/21-1-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 75/54 'Αστυνομικῆς Διατάξεως καὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 29/51 «περὶ ὅρων λειτουργίας κέντρων τεχνικῶν παιγνίων καὶ λεσχῶν»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1954 ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', σκοποῦντες τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως, ἡσυχίας καὶ δημοσίας ὑγείας ἐντὸς τῶν κέντρων τεχνικῶν παιγνίων καὶ λεσχῶν ὡς καὶ τὴν ἀποτροπὴν καταστρατηγήσεων τῶν διατάξεων τοῦ Α. Ν. 258/36 περὶ τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ τυχηρῶν καὶ μὴ παιγνίων διατάξεων, ἰδόντες δὲ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Νόμου τούτου, τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τοῦ Νόμου 4971 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων» καὶ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Διατάγματος τῆς 9 'Οκτωβρίου «περὶ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς ἐκωδικοποιήθη καὶ ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001)43, διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

α') 'Η ὑπ' ἀριθ. 75)54 'Αστυνομικὴ Διάταξις καταργεῖται.

β') Τὸ ἄρθρον 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ ὅρων λειτουργίας κέντρων τεχνικῶν παιγνίων καὶ λεσχῶν ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

Β'. Μικτὰ παίγνια.

Ὅροι λειτουργίας μικτῶν παιγνίων.

Ἄρθρον 5. 'Η λειτουργία μικτῶν παιγνίων ἐπιτρέπεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐντὸς τῶν ἐπὶ τούτῳ ἱδρυομένων Λεσχῶν.

Αἰτήσεις διὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας λειτουργίας Λέσχης μικτῶν παιγνίων γίνονται παρὰ τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας δεκταὶ μόνον ἐφ' ὅσον ὑποβάλλωνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ κέντρου, ὅστις δέον νὰ εἶναι καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ οἰκήματος.

'Η ἄδεια λειτουργίας λεσχῶν ἐκδίδεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ αἰτοῦντος Διευθυντοῦ τοῦ κέντρου, δικαιουμένου ὅμως νὰ ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Λέσχης εἰς ἀντιπρόσωπόν του, μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς 'Υποδιευθύνσεως 'Ασφαλείας.

'Ο ἀντιπρόσωπος ἀποδεχόμενος τὴν διεύθυνσιν τῆς Λέσχης ὑποβάλλει σχετικὴν ἔγγραφον δήλωσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω 'Υποδιεύθυνσιν, ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς δὲ καὶ ἐγκρίσεως ταύτης καθίσταται συνυπεύθυνος μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ διὰ πᾶσαν παράβασιν τοῦ 'Αναγκαστικοῦ Νόμου 258)26 καὶ τῆς παρούσης.

'Η ἄδεια ἱδρύσεως Λέσχης μικτῶν παιγνίων χορηγεῖται μετὰ προηγουμένην γνωμάτευσιν 'Επιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ ἢ τοῦ 'Υποδιευθυντοῦ τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας, τοῦ προϊσταμένου τῆς 'Υπηρεσίας 'Ηθῶν καὶ Παιγνίων, τοῦ 'Αστυμηχανικοῦ ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς 'Αστυϊάτρου ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὁριζομένων κατ'

ἔτος ὑπὸ τοῦ 'Υγειονομικοῦ Κέντρου, ἀποφαινομένης περὶ τῆς καταλληλότητος τῆς αἰθούσης ἀπὸ ἀπόψεως ἀστυνομικοῦ ἐλέγχου, ὑγιεινῆς καὶ δομικῆς.

'Η 'Επιτροπὴ θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς.

'Αριθ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 11/21-1-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ ὑποχρεώσεων τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν ἀγοραπωλησίαν ἢ ἐνεχυρίασιν μεταχειρισμένων ἀντικειμένων»

'Εν 'Αθήναις, σήμερον τὴν 2 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1954 ἡμεῖς ὁ Δ/ντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, 'Αναστάσιος Γεωργίου, 'Αστυν. Δ/ντὴς Α., ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν πρόληψιν κλοπῶν καὶ ἀπατῶν εἰς βάρος τοῦ κοινοῦ, ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τοῦ Νόμου 4971 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων» καὶ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Διατάγματος τῆς 9ης 'Οκτωβρίου 1926 «περὶ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς ἐκωδικοποιήθη καὶ ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001/1943, διατάσσομεν.

Τήρησις βιβλίων.

"Αρθρον 1.—Οἱ ἐπαγγελματίαι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἀγορὰν μεταχειρισμένων ἀντικειμένων ἢ δεχόμενοι ὡς ἐνέχυρα τοιαῦτα ἀντικείμενα παντὸς εἴδους, ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσι βιβλία ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως τὰ ὁποῖα, πρὸ πάσης χρησιμοποιήσεώς των, ἀριθμοῦνται καὶ μονογράφωνται ἐν ἑκάστῃ σελίδι παρ' ἁρμοδίου 'Αξιωματικοῦ τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γεν. 'Ασφαλείας, συντασσομένης παρὰ τούτου ἐν τῇ ἀρχῇ ἑκάστου βιβλίου σχετικῆς πράξεως.

'Υποχρεώσεις ἐπαγγελματιῶν.

"Αρθρον 2.—Οἱ αὐτοὶ ἐπαγγελματίαι ὑποχρεοῦνται ὅπως ἑκάστην ἀγορὰν ἢ ἐνεχυρίασιν οἱουδήποτε μεταχειρισμένου ἀντικειμένου καταχωροῦν ὑπὸ ἴδιον αὔξοντα ἀριθμὸν εὐθὺς ἀμέσως ἐν τῷ οἰκείῳ βιβλίῳ τοῦ ἄρθρου 1, ἀπαγορευομένης πάντως πάσης ἀγορᾶς ἢ λήψεως ἐνεχύρου ἄνευ προηγουμένης ἐξακριβώσεως τῆς ταὐτότητος τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ προσφέροντος τὸ ἐνέχυρον.

'Η ταὐτότης θὰ διαπιστοῦται ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῆς ἐπισήμου 'Αστυν. ταὐτότητος ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης ἐξ ἄλλου ἐπισήμου ἐγγράφου φέροντος τὴν φωτογραφίαν τοῦ πωλητοῦ ἢ προσφέροντος τὸ ἐνέχυρον, δεόντως ἐσφραγισμένην.

Εἰς οἰκείαν στήλην τοῦ βιβλίου πωλήσεως θὰ ἀναγράφωνται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ ἡ διεύθυνσις κατοικίας αὐτοῦ.

'Ο αὔξων ἀριθμὸς τὸν ὁποῖον θὰ λαμβάνῃ ἕκαστον ἀγοραζόμενον ἀντικείμενον ἐν τῷ οἰκείῳ βιβλίῳ θὰ ἀναγράφηται καὶ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται εὐχερὴς ὁ ἔλεγχος τῆς 'Αστυνομίας.

'Απαγορεύεται ἡ ἀγορὰ μεταχειρισμένων ἢ μὴ ἀντικειμένων παντὸς εἴδους ἀπὸ πρόσωπα ἡλικίας μικροτέρας τῶν 17 ἐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν συνοδεύωνται παρὰ τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων αὐτῶν.

Καταγγελία ὑπόπτων.

"Αρθρον 3.—Πᾶς ἀγοράζων ἢ δεχόμενος ὡς ἐνέχυρον εἶδός τι, ἐφ' ὅσον ἤθελε σχηματίσει ὑπόνοιάν τινα κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ δίδοντος τὸ ἐνέχυρον, ὑποχρεοῦται νὰ εἰδοποιήσῃ καταλλήλως καὶ ἀμελλητὶ τὴν πλησιεστέραν 'Αστυν. 'Αρχήν.

'Υποχρεώσεις ἀργυραμοιβῶν, χρυσοχόων κλπ.

"Αρθρον 4.—'Η εἰς τοὺς ὑπαιθρίους ἀργυραμοιβοὺς χορηγουμένη ἄδεια εἶναι αὐστηρῶς

προσωπική, ἀπαγορευομένης τῆς ὑποκαταστάσεως τούτων διὰ συγγενῶν ἢ φίλων, ἔστω καὶ προσωρινῶς.

'Υποχρεοῦνται οἱ ἐπαγγελματίαι τοῦ ἄρθρου 1, ὡς καὶ οἱ ἀργυραμοιβοί, χρυσοχόοι κλπ. ὅπως τὰς ἐκάστοτε εἰς τούτους διανεμομένας εἰδοποιήσεις τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γεν. 'Ασφαλείας περὶ κλοπῆς ἢ ἀπωλείας πραγμάτων, ταξινομῶσι καὶ φυλάττωσι κατὰ σειρὰν ἐντὸς εἰδικοῦ φακέλλου καὶ θέτωσιν τοῦτον ὑπ' ὄψιν τῶν ἀσκούντων τὸν ἔλεγχον 'Αστυνομικῶν.

Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγονται καὶ οἱ ὑπαίθριοι ἀργυραμοιβοί, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πώλησιν μεταχειρισμένων εἰδῶν καὶ παλαιῶν ἀντικειμένων πάσης φύσεως.

"Αρθρον 5.—Οἱ παραβάται τῆς παρούσης, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, ἐν τῇ 'Εφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 459 τοῦ Ποιν. Κώδικος.

'Η ὑπ' ἀριθ. 24/51 'Αστυνομικὴ Διάταξις καταργεῖται..

"Αριθ. 83

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 35/10-3-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ καταργήσεως 'Αστυνομικῶν τινων Διατάξεων καὶ ὡρισμένων ἄρθρων ἑτέρων τοιούτων»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 29 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1954, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 122 καὶ 123 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941/43 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» καὶ τὸ ἄρθρ. 37 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ Ν. 1001/1943 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Δ/τος τῆς 9/20.10. 1926 «περὶ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων», ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

"Αρθρον μόνον.

Καταργοῦμεν : 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3/51 'Αστυνομικὴν Διάταξιν «περὶ εἰδικῶν τινων ὑποχρεώσεων τῶν ἐφέδρων ὁπλιτῶν».

2) Τὰ ἄρθρα 7 καὶ 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ μέτρων ἀσφαλείας καταστημάτων, οἰκιῶν καὶ πολυκατοικιῶν».

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 22/51 'Αστυνομικὴν Διάταξιν «περὶ ὑποχρεώσεών τινων τῶν παρασκευαστῶν κουλουρίων καὶ κουλουροπωλῶν».

4) Τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 15 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν».

5) Τὸ ἄρθρον .67 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

6) Τὸ ἄρθρον 74 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 63/52 'Αστυνομικὴν Διάταξιν «περὶ ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πυροβόλων ὅπλων, χειρομβομβίδων καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν».

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄριθ. 84

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 75/10-3-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ φυλάκων καὶ νυκτοφυλάκων»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 24ην ταῦ μηνὸς 'Ιανουαρίου τοῦ ἔτους 1955, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυν. Διευθυντὴς Α', ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν πρόληψιν κλοπῶν, ἐμπρησμῶν καὶ ἄλλων ἀδικημάτων, ἔχοντες δὲ ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 2, 63, 122 καὶ 123 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941/43 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31 «'Οργανισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 37 τοῦ Διατάγματος τῆς 9.10.25 «Κανονισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001/43, διατάσσομεν :

Ἄδειαι φυλάκων καὶ νυκτοφυλάκων.

Ἄρθρον 1. Ι.—Οὐδεὶς δύναται νὰ μισθώσῃ νυκτοφύλακα ἢ ἄλλον οἱονδήποτε φύλακα τῆς περιουσίας του ἢ ἐπιχειρήσεώς του, (καταστημάτων, κατοικιῶν, ἐργοστασίων κλπ.) κειμένης ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν, στερούμενον τῆς κατὰ τὰ κατωτέρω ἀδείας.

ΙΙ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα ἢ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον νυκτοφύλακος ἢ ὑφ' οἱανδήποτε ἄλλην ἰδιότητα ἔργον φύλακος καταστήματος, οἰκίας, πολυκατοικίας, ἐργοστασίου, ἀγροκτήματος, ἢ οἱασδήποτε περιουσίας ἢ ἐπιχειρήσεως, ἄνευ εἰδικῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας, ἐκδιδομένης τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰς ἣν δέον νὰ ἐπισυνάπτωνται τὰ ἑξῆς δικαιολογητικά :

α) Πιστοποιητικὸν τῆς Διευθύνσεως 'Εγκληματολογικῶν 'Υπηρεσιῶν.

β) Ἔγγραφος δήλωσις τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ προσλάβῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

γ) Τρεῖς (3) φωτογραφίαι καί

δ) 'Υπεύθυνος δήλωσις περὶ τῶν στοιχείων ταυτότητός του.

ΙΙΙ. 'Η 'Υποδιεύθυνσις Γενικῆς 'Ασφαλείας, μετὰ τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐν γένει διαγωγῆς, καταστάσεως κλπ. τοῦ αἰτοῦντος, ἐκδίδει τὴν ἄδειαν, ἥτις ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ὑπὸ τοῦ οἰκείου Παραρτήματος, μετὰ προηγουμένην θεώρησίν της.

ΙΥ. 'Εν τῇ ἀδείᾳ δέον νὰ ἐπικολλᾶται καὶ σφραγίζηται ἡ φωτογραφία τοῦ αἰτοῦντος καὶ νὰ καταχωροῦνται πλήρη τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τόσον ἐπὶ τῆς ἀδείας ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῇ 'Υποδιευθύνσει Γενικῆς 'Ασφαλείας τηρούμενον βιβλίον, εἰς ὃ ἐπικολλᾶται καὶ ἡ ἑτέρα τῶν φωτογραφιῶν, τῆς τρίτης τοιαύτης ἐπικολλουμένης εἰς τὸ παρὰ τῷ Παραρτήματι τηρούμενον σχετικὸν βιβλίον.

Υ. Οἱ ἤδη ἀσκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νυκτοφύλακος ἢ ἐκτελοῦντες ἔργον φύλακος ὑφ' οἱανδήποτε ὡς ἀνωτέρω ὁρίζεται ἰδιότητα, ὑποχρεοῦνται ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, προσκομίσωσι τὰς ἀδείας των εἰς τὴν 'Υποδ/σιν Γεν. 'Ασφαλείας πρὸς ἀναθεώρησιν. Μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας, αἱ μὴ δεόντως ἀναθεωρηθεῖσαι ἄδειαι καθίστανται ἄκυροι, ἀσκουμένας ποινικῆς διώξεως κατὰ τῶν κατόχων των.

'Υποχρεώσεις φυλάκων καὶ νυκτοφυλάκων.

Ἄρθρον 2.—Οἱ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης ἀναφερόμενοι φύλακες καὶ νυκτοφύλακες, ὑποχρεοῦνται :

Ι. Νὰ παραδίδωσι τὴν ἄδειάν των πρὸς ἔλεγχον, ἐφ' ὅσον ἤθελεν αὕτη ζητηθῆ, εἰς βαθμοφόρους τοῦ οἰκείου 'Αστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικῶς εἰς ὑπαλλήλους τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας.

ΙΙ. 'Ερωτώμενοι ὑπὸ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ 'Αστυνομικῶν ὑπαλλήλων νὰ παρέχωσι προθύμως πᾶσαν πληροφορίαν.

ΙΙΙ. Νὰ εἰδοποιῶσιν ἀμέσως διὰ τοῦ ταχυτέρου μέσου τὴν 'Αστυνομίαν περὶ παντὸς ἐγκλήματος ἢ δυστυχήματος λαβόντος χώραν ἐν τῇ φρουρουμένῃ περιοχῇ ὡς καὶ περὶ παντὸς γεγονότος ἢ συμβάντος δυναμένου εὐλόγως νὰ γεννήσῃ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἔλαβε ἢ πρόκειται νὰ λάβῃ χώραν ἔγκλημα. Νυκτοφύλαξ ὅστις ἤθελε παρατηρήσει ἐσβεσμένον τὸ ἐντὸς τοῦ καταστήματος σκοπίμως ἀφιέμενον φῶς ἢ οἱανδήποτε ἄλλην ὕποπτον κίνησιν, ὑποχρεοῦται νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμελλητὶ τὸν πλησιέστερον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

ΙΥ. Νὰ περιμνῶσι διὰ τὴν ἐν γένει ἀσφάλειαν τῶν φρουρουμένων οἰκημάτων καὶ διὰ τὴν πρόληψιν κλοπῶν εἰς ταῦτα.

"Αρθρο 3—Οἱ παραβάται τοῦ μὲν ἄρθρου 1 τῆς παρούσης διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 63 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941/43 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31, τοῦ δὲ ἄρθρου 2 συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 459 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της ἐν τῇ 'Εφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δὲ ἐκτέλεσίς της ἀνατίθεται εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

'Αριθ. 85

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 57/9-3-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ προστασίας τῶν βρεφῶν»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1955, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν προστασίαν τῶν βρεφῶν καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 4061/1929 «περὶ ὑγιεινῆς καὶ προστασίας τῆς μητρότητος καὶ τῶν παιδικῶν ἡλικιῶν», τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τοῦ Ν. 4971/1931 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων», ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001/1943 κυρωθέντος Διατάγματος τῆς 9.10.1926 «Κανονισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων», διατάσσομεν :

'Υποχρεώσεις ἰατρῶν καὶ μαιῶν.

"Αρθρον 1.—'Υποχρεοῦται πᾶσα μαῖα ἥ, τοιαύτης μὴ παρασταθείσης, ὁ παρασταθεὶς ἰατρὸς ὅπως, ἐντὸς 48 ὡρῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως οἱουδήποτε βρέφους, δηλώσῃ εἰς τὸ οἰκεῖον 'Αστυνομικὸν Τμῆμα τὴν γέννησιν καὶ παράσχῃ τὰς κάτωθι πληροφορίας, διὰ τὸ ὑπεύθυνον τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ προσυπογράψῃ εἰς τὸ ἐν τῷ Τμήματι τηρούμενον βιβλίον τῶν γεννωμένων βρεφῶν.

1) 'Εὰν εἶναι ἄρρεν ἢ θῆλυ, 2) ἂν εἶναι νόμιμον ἢ νόθον, 3) τὸ ὀνοματεπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ πατρὸς μέν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ νομίμου, τῆς μητρὸς δὲ ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ νόθου, 4) τὴν οἰκονομικὴν ἱκανότητα τούτων πρὸς διατροφὴν τοῦ βρέφους, 5) ἂν εἶναι ζῶν ἢ νεκρὸν καὶ 6) τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ τοκετοῦ.

'Υποχρεώσεις τροφῶν.

"Αρθρον 2.—1) Οὐδεμία γυνὴ δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τῆς τροφοῦ ἐὰν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένη διὰ πιστοποιητικοῦ, παρ' ἡμῶν ἐκδεδομένου, ἐν ᾧ νὰ βεβαιοῦται ὅτι τὸ γεννηθὲν τέκνον αὐτῆς ἀπεβίωσεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἢ ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῆς γαλουχηθὲν καὶ ζῶν τέκνον συνεπλήρωσε τὴν ἡλικίαν τῶν τριῶν μηνῶν.

2) Πᾶσα τροφός, ἀλλάσσουσα κατοικίαν πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός της, ὑποχρεοῦται νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Τμῆμα, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ νέα κατοικία της.

"Αρθρον 3.—Οἱ παραβάται τῆς παρούσης, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της ἐν τῇ 'Εφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, διώκονται καὶ τιμωροῦνται τοῦ μὲν ἄρθρου 1 συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Ν. 4061/1929, τοῦ δὲ ἄρθρου 2 συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 459 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

'Η ὑπ' ἀριθ. 26/1951 'Αστυνομικὴ Διάταξις καταργεῖται.

"Αριθ. 86

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 77/30-4-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 54)51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κυκλοφορίας πεζῶν»

'Εν 'Αθήναις σήμερον τὴν 18 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1955 ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 4841/30 «περὶ κυκλοφορίας αὐτοκινήτων» τοῦ Δ/τος τῆς 29-1-31 «περὶ κυκλοφορίας αὐτοκινήτων ὀχημάτων» ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31 «'Οργανισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941/43 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 37 τοῦ ἀπὸ 9.10.1926 Διατάγματος «περὶ Κανονισμοῦ τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς ἐκωδικοποιήθη καὶ ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1001/43, διατάσσομεν :

"Αρθρον μόνον.

Τὸ ἄρθρον 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ κανονισμοῦ κυκλοφορίας τροχοφόρων ὀχημάτων πάσης κατηγορίας καὶ κινήσεως πεζῶν» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

'Εργαλεῖα—'Εφεδρεῖαι—Πυροσβεστῆρες.

"Αρθρον 7.—1) Πᾶν αὐτοκίνητον χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον διὰ πλήρους σειρᾶς ἐργαλείων καταλλήλων διὰ τὰς διαμέσους προχείρους ἐπισκευὰς καὶ δι' ἑνὸς τουλάχιστον ἐφεδρικοῦ ἐλαστικοῦ ὑπὸ πίεσιν μετὰ τοῦ ἀεροθαλάμου ἐπὶ ἀναπληρωματικῆς στεφάνης ἢ δι' ὁλοκλήρου τροχοῦ ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

2) 'Απαγορεύεται ἡ κυκλοφορία αὐτοκινήτου φέροντος συμπαγῆ ἐλαστικὰ ἐφθαρμένα ἢ μὴ ἐπαρκῶν διαστάσεων ἢ ἐν γένει ἐπίσωτρα τροχῶν δυνάμενα νὰ προξενήσωσι φθορὰν εἰς τὸν δημόσιον δρόμον.

3) Πᾶν λεωφορεῖον αὐτοκίνητον δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον διὰ φορητοῦ πυροσβεστῆρος (αὐτοκινήτου), τοποθετουμένου ἐγγὺς τῆς θέσεως τοῦ ὁδηγοῦ καὶ κατὰ τρόπον δυνάμενον, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, εὐχερῶς νὰ χρησιμοποιηθῇ.

'Ο πυροσβεστὴρ δέον νὰ εὑρίσκεται εἰς καλὴν πάντοτε κατάστασιν.

'Υπεύθυνος διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ πυροσβεστῆρος ὡς καὶ διὰ τὴν διατήρησιν εἰς καλὴν κατάστασιν τούτου εἶναι τόσον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λεωφορείου ὅσον καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ.

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οἱ δὲ παραβάται αὐτῆς διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 120 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

'Αριθ. 87

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

(Φ.Ε.Κ. 111/30-6-55. Τεῦχος Β')

«Περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 50/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας»

'Εν 'Αθήναις, σήμερον, τὴν 1ην 'Απριλίου τοῦ ἔτους 1955, ἡμεῖς ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν, Γεωργίου 'Αναστάσιος, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α', ἀποσκοποῦντες εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 2, 122 καὶ 123 τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 941/43 κυρωθείσης κωδικοποιήσεως τοῦ Ν. 4971/31 «'Οργανισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Δ/τος τῆς 9.10.26 «Κανονισμὸς τοῦ Σώματος 'Αστυν. Πόλεων» ὡς ἐκυρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 1001/43, διατάσσομεν:

"Αρθρον μόνον.

Τὸ ἄρθρον 15 τῆς ὑπ' ἀριθ. 50/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως «περὶ μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας» ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι :

"Αρθρον 15.—Κινητὰ προστεγάσματα (σκιάδες—τέντες).

Τὰ κινητὰ προστεγάσματα τῶν καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων πρέπει νὰ ἀποτελῶνται ἐξ ὑφάσματος ἀδιαβρόχου ἢ ἑτέρου παρεμφεροῦς ὑλικοῦ ὡς καλύμματος προσηρμοσμένου ἐπὶ ἐλαφροῦ μεταλλίνου, συμπτυσσομένου ἐπὶ τῆς προσόψεως, σκελετοῦ.

Τὸ ὑφασμάτινον κάλυμμα τῶν κινητῶν προστεγασμάτων, δέον νὰ κεῖται εἰς ὕψος τουλάχιστον 2,20 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πεζοδρομίου καὶ νὰ ἀπέχῃ τουλάχιστον 0,50 μ. ἀπὸ τοῦ ἄκρου αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον τὸ πεζοδρόμιον ἔχει πλάτος μικρότερον τῶν 2 μέτρων.

Διὰ τὰ πλατύτερα τῶν 2 μ. πεζοδρόμια τὸ πλάτος τῶν προστεγασμάτων ὁρίζεται κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν:

'Επὶ πεζοδρομίου πλάτους 2—3 μέτρων τὰ προστεγάσματα δύνανται νὰ ἔχωσι πλάτος 1.50 μ.

'Επὶ πεζοδρομίου πλάτους 3—5 μ. τὰ προστεγάσματα δύνανται νὰ ἔχωσι πλάτος 2 μ.

'Επὶ πεζοδρομίου πλάτους 5—8 μ. τὰ προστεγάσματα δύνανται νὰ ἔχωσι πλάτος 2.50 μ.

'Επὶ πεζοδρομίου πλάτους 8 μ. καὶ ἄνω τὰ προστεγάσματα δύνανται νὰ ἔχωσι πλάτος 3 μ.

Τὰ κινητὰ προστεγάσματα δύνανται νὰ συνδυάζωνται πρὸς τὰ πάγια, ἀναρτώμενα ἐκ τούτων, τηρουμένων πάντως τῶν ἀνωτέρω περὶ ὕψους διατάξεων.

Τὸ ὑφασμάτινον κάλυμμα τῶν κινητῶν προστεγασμάτων τῶν ἀναπηρικῶν περιπτέρων δέον νὰ εἶναι χρώματος κυανολεύκου εἰς λωρίδας καὶ νὰ ἔχῃ ὕψος μὲν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πεζοδρομίου τουλάχιστον 2.20 μ., πλάτος δὲ μέχρι 1 μέτρου ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ περιπτέρου καὶ νὰ ἀπέχῃ τουλάχιστον 0.50 μ. ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ πεζοδρομίου.

'Απαγορεύομεν τὴν χρῆσιν καθέτων προστεγασμάτων (παρυφῶν), ἄνευ εἰδικῆς ἐγγράφου ἀδείας ἡμῶν, ἐν ᾗ ὁρίζονται αἱ ὧραι καθ' ἃς ἐπιτρέπηται ἡ χρῆσις των.

'Η ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οἱ δὲ παραβάται αὐτῆς διώκονται καὶ τιμωροῦνται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 16 τῆς ὑπ' ἀριθ. 50/51 'Αστυνομικῆς Διατάξεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ 'Αρχ/κες Παρίσης Γ. καὶ Παπανικολάου Π., ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Σκουφλῆς Θεοφ. καὶ οἱ ἀστυφ. Σωτηρακόπουλος Στυλ., Οἰκονομόπουλος 'Αντών., Δημητρόπουλος Παν., Μπαρδοῦτσος Χρ., Κοκκινάκος Εὐστρ. καὶ Θανέλλας Σπυρ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαρχ. ὁ ἀστυφ. Παπαδάκης Γρηγ. διότι τὴν 11-2-55 ἐν 'Ανθουπόλει ἐξέθεσεν ἀποδεδειγμένως τὴν ζωήν του εἰς ἄμεσον καὶ προφανῆ κίνδυνον κατὰ τὴν δίωξιν δραστῶν σοβαροῦ ἐγκλήματος, πυροβοληθεὶς κατ' ἐπανάληψιν ἀνεπιτυχῶς, ὑπ' αὐτῶν, βάσει δὲ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δοθέντων τῇ 'Υπηρεσίᾳ στοιχείων ἐπετεύχθη τελικῶς ἡ σύλληψις τούτων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί.

1. α) 'Υλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : 'Αστυν. Δ/ντὴν Α' Ρακιντζῆν Θ., 'Αστυν. Α' Μητρόπουλον 'Αλ., 'Υπαστυν. Α' Καρκούλιαν Γ., ἀστ/κας : Κατσαϊδώνην Ἄγγ., καὶ Λέφαν 'Αντ., 'Υπαρχ/κα Κονδυλόπουλον Γ., ἀστ/κας Γρεβενιώτην Χρ., Καπουλέαν Κ., Γκαρσόπουλον 'Αρ., καὶ Ζῶτον Ν.; διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, δραστηριότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας ἐπέτυχον ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου ληστείας λαβούσης χώραν τὸ ἑσπέρας τῆς 14-12-54 εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ 60 ἀποθήκην γραβατῶν τῆς Χρ. Μπιτζάνη εἰς βάρος τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Σπυράκη Εὐαγγέλου, προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐνεργείας των ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης ὑπὲρ τοῦ 'Αστυν. Σώματος.

β) Ἔπαινος εἰς τούς : 'Αστυνόμους Β' Φιλίππου 'Ανδρ., Βουνισέαν Γ., καὶ Διακουμῆν 'Ηλ., 'Υπαστυνόμους Α' Νεροῦτσον 'Αντ., Τσιοῦγκον Γ., Χουρδάκην 'Ι., Σκουλικάρην Γ., καὶ Τσουγκράνην Νικ., ἀνθ/νόμον Παπαδόπουλον Χαρ., 'Αρχ/κας Μαυρουδέαν Κ., Παπακωνσταντίνου Νικ., Καλαθάκην Μ., Γεωργίου 'Αλ., Δρούγαν 'Ι. καὶ Γεωργακόπουλον 'Ηλ., 'Υπαρχ/κας Βουτσινᾶν Εὐθ., Χαλποῦρον 'Ανδρ., Χαριώτην 'Ανδρ., Καραχάλιον 'Αν., 'Αποστολόπουλον Χαρ., Γιακουμάκην Στ., καὶ Φελουκαντζῆν 'Αντ., ἀστ/κας: Μαραβίτσαν Παν., Μιχαλόπουλον Ταξ., Δονουκάρην Δ., Χατζησῖμον Εὐάγγ., Παπαγεωργίου Γ., Ρουκουνάκην 'Εμμ., Σκαρλᾶτον 'Ηλ., Καλτάκην 'Ορ., Χανῆν Κ., Χριστόπουλον Εὐστ., 'Αθανασόπουλον Γ., Φουσκαρίνην Π., Μιχαλόπουλον Νικ., Κολλιόπουλον 'Ι., Γρίβαν Κ., Σαπράλον 'Ι., Ταμπούρην 'Αθ., 'Ανδρικόπουλον Μιχ., Γκίνην Σπυρ., Κοπελιᾶν Δ., Κουγιούρην Γ., Πατριανάκον 'Ηλ., Σκαλτσᾶν Γ., Χωραμπιώτην 'Ι., Ντρέκην Β., Ραπτάκην Γ., 'Αντωνόπουλον 'Αντ., Δημητρόπουλον 'Ανδρ., Βρῶτσον 'Ι., Πλακᾶν 'Ηλ., Μποτίνην Δ., Μουχτούρην Κ., Μουντζουρώνην Κ., Τσάκαλον Γρ., Νταντῆν Π., Μπίρμπαν Θεοφ., Τσουρβάκον Βησ., Παπαβασιλείου Σπήλ., Παπαγεωργίου 'Αλ., Νικολακόπουλον Δ., Χριστίδην Σ., Κολόμβαν Β., 'Αρβανίτην Εὐθ., Κουντούλην Δ., Καπαρὸν Π., Τζηλαλῆν Δ., Χαλκιαδάκην Π., Λαγιανδρέαν Χρ., Μανῆν Γ., Λιουνάκον Δ., Βασιλᾶν 'Εμμ., Ροῦσσον Νικ., Λαμπρόπουλον 'Αναστ., Λιακόπουλον Λ., Γεωργίου Δ., Γεωργακόπουλον Κ., Σταυρόπουλον Α., Βλάχον Α., Θεοδωρόπουλον Β., Τράνταν Χαρ., Τσουκνάκην Μ., Μεντζελόπουλον Π., Γιαννόπουλον Νικ., Σπηλιωτόπουλον Α., Θεοχάρην 'Ι., Γιαννόπουλον Γ., Μπαλοδῆμον Β., 'Ασημακόπουλον Π., Βλαχονικολὸν Στ., 'Ελευθερίου 'Ι., Γεωργιλᾶν Σ., Κον-

τραφούρην Ἀθ., Κατσίκαν Β., Σφαλτὸν Δ., Τσουμπέλην Δ., Τσιτσώνην Β., Μελέτην Δ. καὶ Γεωργᾶτον Διον., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως.

2. α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : Ἀστυν. Δ/ντὴν Β' Ταβουλάρην Ν., Ἀστυν. Β' Παρίσην Λ., καὶ Παπαναστασίου Νικ., Ὑπαστυν. Α' Πατσιλίβαν Β. καὶ Κωσταρᾶν Ἀνδρ., Ἀρχ/κας: Μποῦτον Σ., Καλονάρον Π., Στεφανῆν Π., Κυριάκογλου Κ. καὶ Καβαλιεράκην Στ., ἀστ/κας: Πανώτην Κ., Κοττίνην Νικ., Λεμπέσην Γ., Σπύρου Δ., Ἀνδριτσόπουλον Γ., Ἀγγελόπουλον Β., Μποκλέσην Α., Μαρκαντώνην Ἀντ., Χριστοδουλόπουλον Φ., Οἰκονομάκον Γ., Ζιάκκαν Εὐ., Πανακόπουλον Νικ., Φαρσάρην Ε., Μπινενάκον Γρ., Δρακόπουλον Παν. καὶ Σταύρου Χρῆστον, διότι ἐργασθέντες μετὰ μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν καὶ ὑποβληθέντες εἰς ἀσυνήθεις κόπους, ἐπέτυχον τὴν ἐξουδετέρωσιν κομμουνιστικοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου ἐπικινδύνων κομμουνιστῶν προερχομένων ἐκ τοῦ παραπετάσματος καὶ τὴν σύλληψιν τῶν ἀρχηγῶν καὶ συνεργατῶν αὐτῶν ἐπενεγκόντες οὕτω σοβαρώτατον πλῆγμα κατὰ τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε.

β) Ἔπαινος εἰς τούς : Ὑπαστυν. Α' Ἀϊδίνην Κ., Ὑπαστ. Β' Καβαλλάρην Σπ., Ἀνθ/μον Κόκκινον Δ., Ἀρχ/κα Ἀσημακόπουλον Α., Ὑπαρχ/κα Νικολόπουλον Π., ἀστ/κας: Μεταξᾶν Δ., Γεωργόπουλον Α., Κουτρουβιδέαν Τιμ., Κουκουλομμάτην Α., Ζάγκλην Δ., Βασιλομητσάκον Ν., Παπαδημητρίου Φ., Κουρογιαννόπουλον Π., Καταγᾶν Α., Πράσινον Α., Ἀγγελόπουλον Π., Κωνσταντάκον Ἰ., Χιονίδην Λ., Κουράκον Λ., Φωτεινὸν Ἀνδρ., Μπούραν Β., Γιαννακούρην Ἀντ., Γραμματικὸν Ἀν., Ζαχάρην Εὐ., Παπαδόγκωναν Φ., Μπρίνιαν Α., Κεραμίδαν Ἰ., Ἠλιόπουλον Ἠλ. καὶ Κόσσυβαν Ἰ., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

3. α) Ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: α) Ἀστυν. Β' Θᾶνον Π., διότι ὡς Προϊστάμενος τοῦ Γ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας, ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου δραστηριότητος καὶ μεθοδικότητος καὶ κατευθύνας ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἐπικινδύνων κακοποιῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν διαπραχθεισῶν ὑπ' αὐτῆς κλοπῶν καὶ ἄλλων ἀδικημάτων.

β) Ὑπαστυν. Α' Παπαϊωάννου Νικ., Λῶλον Νικ. καὶ Ἀρχ/κα Καρατζένην Ἰ., διότι ἐπιληφθέντες προανακρίσεως κλοπῶν διὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ὑπόθεσιν καὶ ἐργασθέντες μεθοδικῶς καὶ εὐσυνειδήτως συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν ταύτης.

γ) Ὑπαρχιφύλακα Τζούβαλην Β. καὶ ἀστ/κα Κυριάκον Π., διότι διὰ τῆς ἀναπτυχθείσης παρατηρητικότητός των καὶ τῆς εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεώς των συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ὑποθέσεως.

δ) Ἀστυφύλακας Καρουμπάκον Στ., καὶ Γεωργίου Ἰ., διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ εἰς τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Μὲ μεγάλην πάντοτε ἐπιτυχίαν συνεχίζονται αἱ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ τῆς Ἀστυνομίας σὲ κείμενα καὶ ἐπιμέλειαν Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ μὲ συμμετοχὴν ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ θεάτρου.

Οὕτω κατὰ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 13ης Ἰουλίου 1955 συμμετεῖχεν, εὐγενῶς προσφερθεὶς σ' ἕνα εὔθυμο πεντάλεπτο ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου Κώστας Χατζηχρῆστος μετὰ τοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ θεάτρου Περοκὲ κ. Ἀνδρέου Μυττάκη.

Κατ' αὐτὴν ἔλαβε μέρος ὁ ὀρχήστρα τοῦ Γιάννη Βέλλα καὶ ἕνα ἐκλεκτὸ συγ-

κρότημα δημοτικῆς μουσικῆς ἀποτελούμενο ἀπὸ τούς : Χαρμαλιᾶν (κλαρῖνο), Ἰάκωβον—Ἠλίαν (βιολὶ), Τσακίρην (κιθάρα) καὶ Λάζαρον Ρούβαν (οὔτι). Ἐτραγούδησαν ἡ Πόπη Πόλλυ, ὁ Γιάννης Βογιατζῆς καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Ματθαῖος Φελώνης.

Μετεδόθη ἐπίσης ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς ἀστυφύλακος, μὲ τίτλο «Περᾶστε παρακαλῶ! Τὸ γραφεῖο μας διανυκτερεύει», γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλὸ καὶ μὲ ἀφηγητὴ τὸν ἠθοποιὸ τῆς πρόζας κ. Τᾶσσο Γκούβα.

Τὸ πρόγραμμα παρουσίασεν ὁ κομφερασιὲ κ. Μίμης Φραγκιουδάκης.

Κατὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 20ας Ἰουλίου 1955 ἐτραγούδησε ὁ Τζώνης Κατσούρης μὲ τὴν ὀρχήστρα Βασίλη Παπασωτηρίου, οἱ Κορώνης—Φίλανδρος μὲ τὸν κιθαρίστα Γιάννη Δέδε καὶ ἡ μεγάλη βεντέττα τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ Νινὴ Ζαχᾶ στὰ ὡραιότερα τραγούδια της. Τὴ συνώδευσε στὸ πιάνο ὁ πιανίστας Κώστας Ζαχαρόπουλος. Ἐπίσης συμμετεῖχε, εὐγενῶς προσφερθείς, ὁ θαυμάσιος κωμικὸς ἠθοποιὸς (τοῦ θεάτρου Βέμπο) κ. Σταυρίδης σ' ἕνα σπαρταριστὸ ἀλλὰ καὶ διδακτικὸ πεντάλεπτο.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἀνεχώρησαν δι' Ἰσπανίαν οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ Σίλλης Βασίλειος καὶ Κόρμαλης Λεωνίδας προκειμένου νὰ μετάσχουν τῶν ἐν Βαρκελώνῃ τελεσθησομένων Μεσογειακῶν ἀγώνων τὴν 20—22αν Ἰουλίου ἐ.ἔ.

—Τὴν 14ην τρέχοντος μηνὸς συνηντήθησαν ἐν τῷ γηπέδῳ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς εἰς φιλικὸν ἀγῶνα Βόλλεϋ Μπώλ, αἱ ὁμάδες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μετὰ τῶν Ἐπιλέκτων τῶν Σχολῶν Δοκίμων Ὑπαστυνόμων, Ἀρχιφυλάκων καὶ ἀστυφυλάκων. Κατόπιν σκληροῦ καὶ πείσμονος ἀγῶνος ὅστις ἦτο συναρπαστικὸς εἰς φάσεις, ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυν. Πόλεων μὲ σκὸρ 15—19, 9—15, 16—14. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ὁμάδος τῶν Σχολῶν ὑπῆρξεν ἀρίστη εἰς ἀπόδοσιν καὶ ἀξία συγχαρητηρίων, ἡττηθεῖσα προφανῶς ἀπὸ κακὴν διαιτησίαν τοῦ διαιτητοῦ Α. Καμπαφλῆ, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν θερμὸν φίλαθλον Ὑπαστ. Α' Παπαθανασίου Π. καὶ ἀρχηγὸν αὐτῆς τὸν Ὑπαστ. Καρυώτην Λέαν.

Παρέστησαν ὁ Διοικητὴς καὶ Ὑποδ/τὴς τῶν Σχολῶν Δ/τὴς Α' κ. Ἀρχιμανδρίτης Νικόλαος καὶ Ἀστυν. Α' κ. Ἀρχοντουλάκης Ἐμμ., ὁ Προϊστάμενος τῆς Σωμ. Ἀγωγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνόμος Α' κ. Λάππας Γεώργ. ὡς καὶ ὁ παρὰ τῇ Σωμ. Ἀγωγῇ Ἀρχηγείου Α.Π. καθηγητὴς κ. Κουνιάκης Δημήτριος.

—Ἐπίσης τὴν 18ην τρέχοντος, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐγένετο φιλικὴ συνάντησις τοῦ Βόλλεϋ, μεταξὺ τῶν Δοκίμων Ὑπ/μων καὶ Δοκ. Ἀστυφυλάκων ἥτις ἔληξεν ἰσόπαλος μὲ σκὸρ 15—7, 6—15.

—Τὴν 20ὴν τρέχοντος μηνὸς ἡ Ἀστυνομικὴ Ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς μετέβη εἰς Μέγαρα ὅπου συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα ποδοσφαίρου μὲ τὴν τοπικὴν ὁμάδα «ΒΥΖΑΣ».

Ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς ὑστερήσασα τῶν συνήθων ἐμφανίσεών της ἠττήθη μὲ σκὸρ 2—0.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.